

HALKIN KURTULUŞU

16 Ocak 1978
400 KURUŞ

91

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

CHP hükümetinin programı emperyalistlerin komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının çıkarlarına hizmet ediyor

CHP hükümetinin programı açıklandı. Program, bugünkü CHP hükümetinin de faşist diktatörlüğün üzerine çekilen "reformist " desenli bir örtü olduğunu en açık bir biçimde ortaya koymaktadır. Program, proleter devrimci hareketin siyasi tahlillerini ve CHP hükümeti ile ilgili değerlendirmelerini bütünüyle doğrulamaktadır.

Bugünkü CHP hükümeti programının, erken seçimlerden sonra kurulan, ancak güven oyu alamayan CHP hükümetinin programından, ne öz ne de muhteva bakımından temelde hiç bir farkı yoktur. Bu, tamamiyle siyasi gerçeklere de uygundur. Çünkü o zamanki ile bugünkü CHP hükümetinin varlık sebebi aynıdır. İki hükümet programında da, bir sürü laf kalabalığının arkasında şu gizli satırlar okunmaktadır: Faşist diktatörlüğün üzerini örtmek, devamını sağlamak, siyasi "istikrarı" mümkün kılmak, buhranın yükünü işçi sınıfı ve emekçi halkın sırtına yıkılmasını güleryüzle gerçekleştirmek.

Programda, "...birleştirici, toplayıcı ve barıştırıcı olmaya özen gösterileceği", "Milli birlik ve bütünlüğün pekiştirilmesine önem verileceği" vb. belirtilmektedir. Bu, işçi sınıfı ve emekçi halkla, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının "barıştırılması", "birleştirilmesi" demektir. Böyle bir barış ve bütünleşmeden ise zararlı olarak çıkacak olan sadece halktır.

Program, halk kitlelerinin bilinçlerinin reformist ağular ve sahte hayallerle çarpıtılmasının, kitle mücadelesinin yozlaştırılmaya çalışılmasının, "milli birlik ve bütünlük" adı altında işçi sınıfının, emekçi halk kitlelerinin, ezilen ulus ve azınlık milliyetlerin çıkarlarının hakim sınıflara peşkeş çekilmesinin

Dev.Sa.7.Sü.5'de

PROGRAM, HAKİM SINIFLARIN BUGÜNKÜ BUHRAN ŞARTLARINDA DAHA DA AZGINLAŞAN SÖMÜRÜ VE ZULÜM POLİTİKALARINA VE SINIF EGEMENLİKLERİNE YÖNELEN HALK HAREKETİNİ REFORMİST AĞULARLA ZAYIFLATMANIN VE BU YOLLA HAKİM SINIFLARIN GÜDÜMÜNE SOKMANIN PROGRAMIDIR.

●●●

PROLETER DEVRİMCİLER, CHP HÜKÜMETİNİN PROGRAMININ DEŞİFRE EDİLMESİ YOLUYLA DA KİTLELERİ DEVRİM YOLUNDA EĞİTMELİ, PROLETARYANIN KENDİ PROGRAMINI HER HÜKÜMET PROGRAMININ KARŞISINA OLDUĞU GİBİ, CHP HÜKÜMETİNİN PROGRAMININ KARŞISINA DA KOYARAK, KİTLELERİ KENDİ BAYRAĞI ALTINDA TOPLANMAYA VE DEVRİM YOLUNDA SEFERBER OLMAYA ÇAĞIRMALIDIR.

MİT, Kontr-Gerilla, MHP ve Ülkü Ocakları kapatılmalıdır

1 Mayıs'ta Taksim alanını kana bulayan faşist katiller cezalandırılmalıdır

2. MC Hükümetinin düşmesinden ve CHP önderliğinde yeni bir hükümetin kurulmasından sonra da, faşist diktatörlüğün resmi ve sivil güçleri saldırı ve katliamlarını sürdürdüler. Ankara SBF karşısındaki Maç Kıraathanesi'nin otomatik silahlarla taranması, kıraathanede bulunan bir doktorun öldürülmesi, Manisa Lise Öğrenci Birliği Başkanının kaçırılarak işkenceyle öldürülmesi, Antalya Ticaret Lisesinin kurşunlanması; CHP İzmir Milletvekili Süleyman Genç'in evinin dinamitlenmesi; Bahçelievler Lisesi'nin otomatik silahlarla taranması; Ankara Tıp Fakültesi Hastanesinin bombalanması; MHP Genel Başkanı Alpaslan Türkeş'in koruma polislerinden birinin Afşin Belediye Başkanvekilinin evine bomba atması, ve son olarak Halkevleri Genel Merkezinin bombalanması süregiden faşist saldırı ve katliamların birer parçasıdır.

Faşist cinayet şebekeleri emekçi halk üzerindeki bombalı, silahlı saldırılarını sürdürüyorlar. Liselerden üniversitelere kadar birçok öğretim kurumu kapalı durumdadır, buna her gün de bir yenisi ekleniyor. Öğrenim özgürlüğünü ve can güvenliğini hedef alan faşist saldırı ve baskılara her gün yenisi ekleniyor.

Bu saldırı ve katliamların büyük bir bölümünün MİT, Kontr-Gerilla, MHP ve onun yan örgütü olan Ülkü Ocakları tarafından düzenlendiği, artık bugün en sıradan birisi için dahi yabancı değildir. CHP İzmir Milletvekili Süleyman Genç'in evine yerleştirilen bombanın Kontr-Gerilla'nın eliyle gerçekleştirilmesi, Türkeş'in koruma polisinin dahi bombalama eylemlerinin içinde yer alması, bugün bunun böyle olduğunun en somut iki göstergesidir.

Hatta sadece bugünkü saldırı ve katliamların değil, geçmişteki kitle katliamlarının Kontr—Gerilla ve MHP tarafından düzenlendiği ve örgütlendiği de bugün kamuoyundan saklanamayacak bir duruma gelmiştir.

Kontr-Gerilla kurulduğundan bugüne kadar, yüzlerce yurtseveri, devrimciyi ve demokratı işkence tezgahlarından geçirmiş, 12 Mart yarı-askeri faşist diktatörlük döneminde Kültür Sarayı'nın yakılması, vapurların batırılması gibi bir dizi provakasyon düzenlemiştir. 1973 seçimlerinden sonra, CHP'nin "geçmişe sünger çekme" siyasetinin de bir sonucu olarak varlığını sürdürmüş, faşist diktatörlüğün MHP ve Ülkü Ocakları gibi yarı-askeri örgütleriyle birlikte, faşist diktatörlüğün saldırı ve provakasyon araçlarından biri olmuştur.

1 Mayıs 1977'de Taksim Alanını kana bulayan, 34 emekçiyi hunharca katledip, yüzlercesini yaralayan makinalı tüfeklerin başında Kontr-Gerilla ve MİT "militanları" vardı. 5 Haziran 1977 seçimleri öncesinde İzmir Çiğli Havaalanında Ecevit'e suikast girişiminin ve 3 Haziran 1977'deki CHP Taksim mitingini kana boyama

Dev.Sa. 6 Sü.7'de

Türk işgal kuvvetleri Kıbrıs'tan çekilmelidir

Kıbrıs halkı, kendi kaderini kendi tayin etmelidir

Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Kurt Waldheim, Ecevit hükümetinin ilanıyla birlikte Türkiye'ye geldi. Waldheim'ın bu "ziyareti", Türk-Yunan görüşmelerini başlatmak ve Kıbrıs sorununa bir "çözüm yolu" bulmak amacını güdüyordu.

Bugün Kıbrıs fiili işgal altındadır. 1974 askeri müdahalesi ile Kıbrıs'ın bir bölümü faşist Türk ordusu tarafından işgal edilmiştir. Bugün sürmekte olan işgal, Kıbrıs'ın toprak bütünlüğünün ve egemenliğinin açıkça çiğnenmesi ve içişlerine fiili bir müdahaleden başka bir şey değildir. Daha sonra sürdürülen talan ve yağma siyaseti ile turizm şirketleri, başta Koç topluluğu olmak üzere Türk komprador burjuvazisine peşkeş çekilmiştir. Yüzlerce dönüm portakal ve limon yetiştirilen topraklara da komprador burjuvazi ve işgalci ordunun komutanları tarafından elkonulmuştur. Diğer tarafta ise başta EOKA örgütü olmak üzere Yunan faşistleri de Kıbrıs halkı içine emperyalizmin ektiği düşmanlık tohumlarını sulamaktadır.

Bugün İngiliz emperyalizminin Kıbrıs'ta biri Dikelya'da, diğeri ise Akroponi'de olmak üzere iki askeri üssü vardır. Dikelya yakınlarında Sen Nikola'da İngiliz emperyalistlerinin saldırgan NATO paktı ile ortaklaşa kullandığı bir dinleme merkezi bulunmaktadır. Bu üslerdeki asker ve silah sayısı son aylarda artırılmıştır.

Amerikan emperyalizmi NATO aracılığıyla Kıbrıs üzerindeki denetimini sürdürmektedir. Ayrıca emperyalizm ve siyonizm, Kıb

Dev.Sa.7.Sü.3'de

İKİ ÜLKE HALKLARININ VE DÜNYA PROLETARYASININ ÇIKARLARINA YABANCI BİR ÇATIŞMA

Vietnam ile Kamboçya arasındaki savaş sona ermelidir

Uluslararası proletarya, ezilen halklar, Türkiye proletaryası ve halkı, Vietnam ve Kamboçya arasındaki çatışmaların mümkün olan en kısa zaman içerisinde durmasını, anlaşmazlığın görüşmeler yoluyla çözülmesini istemektedir.

Bütün dünya basınında geniş bir şekilde yer aldığı gibi, Demokratik Kamboçya ile Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti arasındaki sınır anlaşmazlıkları gerginleşerek çatışmaya dönüşmüştür. Vietnam-Kamboçya sınırında, her iki taraftan da çok sayıda askeri müfrezenin katıldığı bir dizi silahlı çatışmanın olduğu bildirilmektedir. Bu çatışmalarda her iki taraf da pek çok ölü ve yaralı vermiştir. Vietnam ve Kamboçya hükümetleri yaptıkları açıklamalarda, çatışmaya neden olarak birbirlerini göstermektedirler.

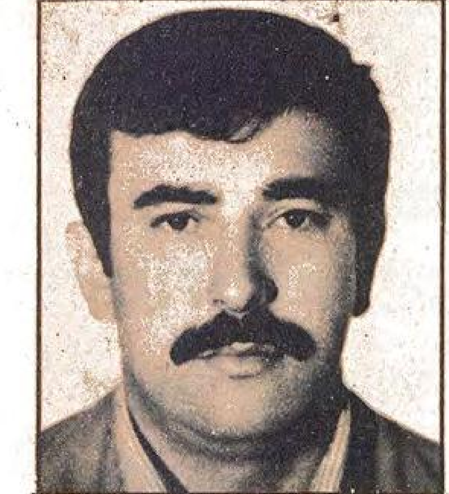
Demokratik Kamboçya ile Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti arasındaki anlaşmazlığın sabırlılıkla, dostluk ve ortak menfaat ruhu içinde çözümlenememiş olması, bugünkü çatışmayı daha da karmaşık bir hale getirmiştir.

Şüphesiz ki, iki komşu ve kardeş ülke arasında ortaya çıkan bu çatışma, Vietnam ve Kamboçya halklarının, dünya proletaryasının, ezilen halkların ve ulusların ortak çıkarlarına, proletarya enternasyonalizminin yüce ilkelerine aykırıdır. Vietnam ile Kamboçya arasındaki bu çatışma, uluslararası proletaryayı ve dünya halklarını ve ezilen ulusları kedere ve üzüntüye boğmuştur.

Kardeş Vietnam halkı, on yıllar süren bir mücadele sonucunda, kendi ülkesinde özgürlük ve devrimin zaferi için sonsuz bir fedakarlık yapmış ve dünya halklarının anti-sömürgeci ve anti-emperyalist mücadelesinin ortak davasına değerli bir katkıda bulunmuştur. Kardeş Kamboçya halkı da, aynı şekilde, yiğitlik ve

Dev.Sa.7.Sü.6'da

Sinop'ta binlerce emekçi "Önerler ölmez" diye haykırdı

M. ÖNER SEMİZ (1948-....)

Sinop'ta, 1 Ocak günü faşist diktatörlüğün gözü dönmüş kiralık katilleri tarafından ağır yaralanan proleter devrimci ÖNER SEMİZ ertesi gün öldü. Öner yoldaş Sinop Belediyesinde işçiydi ve faşizme karşı mücadelenin ön saflarındaydı.

31 Aralık akşamı emniyet müdürlüğünde gözaltına alınan bir devrimci arkadaşa işkence yapılmasını engellemek için, emniyet müdürlüğünün önünde toplanan Sinop halkının arasında Öner yoldaş da vardı. Başta Sinop Valisi Abidin Coşkun olmak üzere faşistler, halktan korktular ve tutuklu arkadaşa işkence yapmamayı kabul etmek zorunda kaldılar. Grup halinde dağılırken faşistler halka yaylım ateşi açtılar. Öner yoldaş, Bahadır Özcan isimli faşist tarafından kurşunlanarak yaralandı. Bu kiralık katil onu yakalayan devrimciler tarafından dövüldü. Bir diğer faşist Emin Kuru ise Vali ve polislerce şehir dışına kaçırılarak kurtarıldı.

Yatırıldığı hastanede, hastane emekçileri Öner yoldaşı kurtarmak için uğraştılar. İki ameliyat yapıldı; ama bu sömürü ve zulüm düzeninin bir eseri olan sağlık kuruluşları yetersizdi. Faşist Vali acil durumlarda sağlanan uçağı, yoldaşımızın Ankara'ya gidip iyileşmesini engellemek için vermedi. Öner yoldaş halkın kurtuluşu uğruna verilen mücadelede şehit düştü.

Sinoplular, yiğitliği ve dürüstlüğüyle tanınan yoldaşımıza son görevlerini yapmak için seferber oldular. Biz, cenaze törenini güçlü bir anti-faşist gösteri haline getirmek için tüm çabamızı sarfettik; pankartlar hazırladık; çevre il ve ilçelere haber gönderdik.

Proleter devrimciler önderliğinde yapılan cenaze törenine binlerce kişi katıldı. Tören faşist diktatörlüğün yüreğine korku saldı.

Proleter devrimcilerin "Ne Amerika, Ne Rusya Bağımsız Demokratik Türkiye" pankartını hazırladığını gören "Kurtuluş" siyasetinin TÖB-DER içinde çöreklenmiş tekke şefleri, ortak pankart taşımak önerisinde bulundular. Bizim "eylemde birlik, propaganda ve ajitasyonda serbestlik" ilkemizi reddettiler; tecrit olmamak için gene de törene katıldılar, ama yürüyüş koluyla aralarında mesafe bırakıp en arkadan yürüdüler.

Yürüyüşe katılanların sayısı beş bine yakındı. Yürüyüş boyunca "Ne Amerika Ne Rusya! Bağımsız Demokratik Türkiye", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "Milli Zulme Son", "Önerler Ölmez" gibi sloganlar atıldı. Cenaze mezarlığa getirildiğinde "Kurtuluş" oportünistleri

Dev.Sa.7.Sü.6'da

Bulgar revizyonistlerinin yeni bir oyunu: Enerji ambargosu

"Bulgaristan Türkiye'ye verdiği elektrik enerjisini yarıya düşürdü. Yeni anlaşma yapılmadığından Bulgaristan'dan, Tekirdağ, Kırklareli ve Edirne illeri için alınan enerji miktarı 2 milyon kw/saatten 1 milyon kw/saate düşmüştür." (Cumhuriyet 4 Ocak 1978 Çarşamba)

Bütün bunlar neyin sonucudur? Bu tür ambargolarla Türkiye ilk defa mı karşılaşmaktadır? Elbetteki hayır! Türkiye, son birkaç yıl içinde buna benzer birkaç ambargo uygulamasına ve kısıtlamaya şahit oldu.

Ambargolar enerji kısıtlaması ve buna benzer ekonomik ablukalar emperyalizme bağımlılığın bir sonucudur. Bugün komprador burjuvazi ve toprak ağaları borç para verecek ülkelerin tüm şartlarını kabule hazırdırlar. Egemen sınıfların bu durumu, emperyalist ve revizyonist ülkeler tarafından çok olumlu olarak karşılanmaktadır. Emperyalist ve revizyonist devletler bu durumdan yalnızca kar elde etmekle yetinmemektedirler; aynı zamanda bu tür ülkelerdeki egemen sınıfları siyasi olarak da kendilerine daha bağımlı bir hale getirmektedirler. İşte bu nedenlerden dolayı emperyalist ve revizyonist devletler, kendilerine bağımlı ülkelere siyasi ve ekonomik planlarını daha rahat kabul ettirler. Eğer bu planlarına uyulmasa, hemen sihirli değneklerini kullanarak kısıtlamalara, ambargo uygulamalarına girişirler. Zaten bizimki gibi ülkelerin bu uygulamaları kabul etmemeleri için de hiç bir neden yoktur. Çünkü bu ülkelerdeki komprador kapitalistleri ile emperyalistlerin menfaatleri aynıdır. Bundan dolayı emperyalistlere tavır alamazlar. Aldıkları göstermelik tavırlar da, kitleleri aldatma amacından öteye geçemez.

Türkiye gibi, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerle emperyalistler, sosyal-emperyalistler ve sosyal-emperyalistlerin yedeğindeki revizyonist ülkeler arasındaki ticari anlaşmalar tek taraflıdır, ve emperyalistlerin çıkarına uygun olarak işler.

Türkiye ile Bulgaristan arasındaki enerji alışverişine de bakıldığında da bu alışverişin tek taraflı olduğu rahatlikla görülebilir. Bu ilişki içerisinde Bulgar revizyonistleri Türkiye'den daha fazla kar koparmak için enerji kısıtlamasına gitmektedirler. (Bu kısıtlanmayı daha önceden de yapmışlardı. 1975 sonbaharında da Bulgarlar, Rusya'dan alıp Tür-

Dev.Sa.7.Sü.3'de

İKİ SÜPER DEVLET İNSANLIĞIN EN TEHLİKELİ DÜŞMANLARIDIR

İki emperyalist süper devlet ABD ve Sovyetler Birliği dünya hakimiyeti için stratejik planlarının uygulanması çerçevesinde Hint Okyanusu'na özel bir önem vermektedirler.Özellikle Moskova elebaşıları bu bölge için ihtiraslarını açıkça ifade etmişlerdir.Brejnev Kremlin'de yaptığı konuşmalarından birinde Hint Okyanusu'nun dış Sovyet siyaseti için özel bir önem taşıdığını belirttiği zaman, sosyal-emperyalistlerin hegemonyacı menfaatlerini açıkça sunmuştur.Carter - Eylül ayında Sovyet diplomasisi şefi Gromiko ile yaptığı görüşmesinde Hint Okyanusu'nun Amerikan siyasi ve askeri faaliyetinin baş menfaatlerinin birisi olduğunu belirttiği zaman,Amerika Birleşik Devletlerinin menfaatlerini açıklamıştır.İki emperyalist süper devlet Hint Okyanusu hakkında neden bu kadar ilgileniyorlar, onlar bu bölgeden ne istiyorlar, onlara bu bölgedeki askeri varlığının hakkını kim verdi ? İki emperyalist süper devlet ABD ve Sovyetler Birliği'nin Hint Okyanusu için büyük ilgisi anlatılabilir.Hint Okyanusu kıyılarındaki ülkeler emperyalizmin ihtiraslarını çekmektedirler, çünkü orada ham mad keler,özellikle petrol ve kıymetli madenlerin büyük kaynakları bulunmaktadır.Öte yandan söz konusu Okyanus kıyılarındaki ülkeler Amerikan ve Sovyet kredileri ve sermayeleri için karlı bir piyasadır.İngiliz sömürgecilerin uzaklaştırılmasıyla ABD ve Sovyetler Birliği bu boşluğu doldurmayı amaçlamıştır.Çünkü bu bölgenin ülkeleri bilinen hidrokarbon yataklarının % 60'ına ve OPEC ülkelerinde çıkarılan petrolün %55'inden fazlasına sahiptirler.Orada altın yataklarının % 60'ı,hissedilir bir oranda kalay, kauçuk ve elmas miktarı bulunmaktadır.Hint Okyanusu bölgesi stratejik önem de sahiptir. Çünkü orada Avrupa'yı, Ortadoğu, Uzakdoğu ve buna benzer ülkelerle bağlayan bir dizi deniz yolu geçmektedir.Bütün bu nedenlerden denetleme ve hegemonyanın, bu zengin ve stratejik bölgeye yerleştirilmesi ABD ve SB'nin evrensel emperyalist stratejisinin hedeflerinden birisi olmuştur ve olmaya devam etmektedir.

Dünyanın bu bölgesinde varlıkları Asya ve Afrika'da uygulanan savaş ve saldırgan siyasetiyle devrimi ve milli kurtuluş savaşlarını söndürme, halkları ve egemen devletleri bölme ve burada hakimiyetlerini koruma çabalarıyla bağlıdır. Bu yüzden ABD emperyalistleri ve Sovyet sosyal-emperyalistleri yıldan yıla askeri deniz filolarını artırmaktadırlar.ABD emperyalistleri bugün Hint Okyanusu'nda 22 daimi savaş gemisine sahiptir, bunlara nükleer deniz altılar, kruvazörler, çıkartma gemileri ve buna benzer araçlar dahil edilmektedir.Dünyanın diğer bölgelerindeki Amerikan uçak gemileri ve diğer savaş gemileri birlerini göstererek bu bölgeye giriyorlar.Aynı zamanda bu bölgede Sovyet askeri deniz potansiyeli artırılmıştır.Çeşitli tipten 20 Sovyet savaş gemisi gittikçe daha fazla ciddi bir ortam yaratarak Hint Okyanusu'nun sularını gece gündüz yarmaktadırlar.İki süper devlet bu Okyanus'taki savaş gemilerinin artırılmasının yanı sıra çeşitli askeri üslerin güçlendirilmesini sürdürmekte ve söz konusu Okyanus'un adalarında ve kıyılarındaki ülkelerde liman kolaylıkları ve yeni üsleri temin etmek üzere tehditler ve baskılar, dolarlar ve rublelerle çaba göstermektedirler.ABD emperyalistleri onlara İngiltere tarafından verilen (Diego Gosiye) askeri üssünü süratle modernleştirmeye devam etmektedirler.ABD emperyalistleri Umman'ın gerici rejimiyle anlaşma yapmışlardır.Onlar bu anlaşmaya göre söz konusu ülkenin topraklarında, çeşitli Amerikan askeri birliklerinin yerleştirilmesi için kullanabilmektedirler.ABD, Singapur, Tayland, Filipin-

Dev.Sa.7.Sü.3'de

Filistin halkına karşı bütün emperyalistlerin ve gericilerin birliği pekişiyor

Son günlerde Ortadoğu ülkeleri ve özellikle Mısır pazar yerine döndü. Aralık ayındaki Sedat-Begin buluşmasından bu yana sözde "barışı" sağlamak isteyen her türden gerici Filistin toprakları üzerindeki pazarlığı derinleştiriyorlar. Amerikan emperyalizminin Ortadoğu temsilcisi Cyrus Vance'in gezilerinden sonra İsrail siyonizminin başbakanı Begin ile Mısır gericiliğinin temsilcisi Sedat ' ın açtıkları tezgahın müşterileri arasında tezgahı kurduranlar başta geliyor.

Amerikan tekellerinin başbakanı Carter, Mısır'a yaptığı ziyarette hem aldatma, hem tehdit ve şantaj yollarına başvurdu. O, Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'da bir "sürekli barış"tan yana olduğu demagojisine sarılarak İsrail'i "taviz" vermek için zorlayacağı havasına büründü. Oysa İsrail siyonizmi Ortadoğu'da Amerikan emperyalizminin hegemonya emellerinin baş savunucusudur; Amerikan tekellerinin kalesidir. İsrail siyonizmi,Filistin halkını zor kullanarak topraklarından attığı 1948 yılında, Amerikan emperyalizminin desteğiyle Ortadoğu'ya yerleşmiştir. İsrail siyonizmi, Suriye ve Mısır topraklarını işgal ettiği 1967 ve 1973 savaşlarında esas desteği Amerikan emperyalizminden sağlamıştır. Amerikan emperyalizmi ve İsrail siyonizmi, başta Filistin halkı olmak üzere Arap halklarının yeminli düşmanlarıdır. Amerikan emperyalizminin ne dişleri dökülmüştür ne de pençeleri körlenmiştir.O, geri çekilmek ya da savunmada olmak şöyle dursun, hegemonya için rekabet ettiği diğer süper devlet Sovyet sosyal- emperyalizmine karşı en küçük fırsatı kaçırmamaktadır. Filistin halkının kurtuluş mücadelesini boğmak için düzenlenen komployu hazırlayanların başında Amerikan emperyalistleri vardır. Nitekim Mısır'dan ayrıldıktan sonra Carter bağımsız bir Filistin devletini asla kabul etmeyeceklerini belirtti. Emperyalizmin ve siyonizmin önerdiği ve İsmailiye zirvesinde belirtilen plana göre, işgal altındaki Arap topraklarında yaşayan Arap halk, ya İsrail ya da Ürdün uyruğunu kabullenecektir.Ancak devlet cihazı bütünüyle siyonistlerin elinde kalacaktır. Herhangi bir bağımsız Filistin devleti asla sözkonusu değildir. İşgal altındaki Suriye topraklarının geri verilmesi de sözkonusu değildir.

Mısır gericiliği ise emperyalizmin ve siyonizmin safında yer tutmaktadır. Enver Sedat, Carter'ın "demokratik" ve "barışçı" olduğunu belirtirken, 17-18 Aralık günleri Kahire halkının siyonizmle anlaşmaya karşı yaptığı gösterileri, polis kuvvetiyle bastırmuş, günlük basındaki yurtsever sesleri susturmuştur. Yalnızca Carter değil, Alman tekellerinin temsilcisi Schmidt de Sedat'ı düştüğü ihanet çukuruna iyice itmiştir. Devlet cihazını gittikçe faşistleştiren Bonn intikamcıları, siyonizmi güçlendirmek ve Ortadoğu'da, özellikle Mısır'da kendi tekelci çıkarlarını sağlama bağlamakta geç kalmadılar. Yağma sofrasına diğer emperyalistler de katılmak için acele ediyorlar. Carter'ın ziyaret ettiği Fransız tekellerinin başbakanı Giscard d'Estaing ve İtalyan Hıristiyan Demokratların önderleri de Sedat'a kutlama ve destek mesajları gönderdiler. Onlar,Filistin halkının anavatanı için verdiği kurtuluş mücadelesini kan ve ateşle söndüremediler. Şimdi komplo ve entrikalarla,Sedat gibi gericileri satın alarak Filistin davasına çukur kazmak için küreği elden ele dolaştırıyorlar. Öte yandan Amerikan emperyalizminin yeminli uşağı faşist İran Şahı'ndan, Amerikan petrol tekellerinin koruyucusu Suudi Arabistan Kralı'na kadar siyonizmin koltuk değneği gerici Ürdün Kralı Hüseyin'in de içinde bulunduğu bütün Arap gericileri, emperyalizm ve siyonizmin kara emelleri için Mısır başkentini ziyaret ediyor ya da destek mesajları yolluyorlar. Bütün bu gerici ve faşist güçler,Filistin halkının ulusal kurtuluş hareketinden korkuyorlar. Onlar, milli ve sosyal kurtuluş mücadelesinin alevlerinin kendi ülkelerine de sıçramasından korkuyorlar. Efendileri olan Amerikan emperyalizminin ve İsrail siyonizminin saflarında yer tutuyor ve Filistin halkına, Suriye halkına ve Arap halklarına karşı kurulan komplo ve entrikaların içinde yer alıyorlar.

Sovyet sosyal-emperyalistleri bulanık suda balık avlamaya başladılar bile. Oysa İsrail'e son yıllarda binlerce Sovyet yahudisi gönderen onlardır. Lübnan'daki Filistin kampları, bir yandan Amerikan uçaklarıyla bombalanırken,öte yandan Tel Zaatar kampında kan ve ölüm kusan, tank ve toplar Sovyet yapısıydı. Brejnev revizyonistleri, Filistin halkının kendi anavatanı için kurtuluş mücadelesini arkadan hançerlemek için her yola başvurdular. Filistin meselesinin, diğer süper devlet Amerikan emperyalizmi ile karşılıklı görüşmeler yoluyla çözümlenebilecek bir mesele olduğunu savunanlar onlar değil midir? Onlar,Filistin halkının özgürlük davasını silahlı kurtuluş mücadelesinden saptırmak ve Amerikan emperyalistleriyle yaptıkları etki alanları üzerindeki pazarlıklarda bir koz olarak kullanmak istiyorlar. Onların önerdiği plan,özünde de siyonist plandan değişik değildir. Brejnev revizyonistleri de işgal edilmiş toprakların İsrail'e bırakılmasını, siyonist İsrail'in devlet olarak tanınmasını öneriyorlar. Onların bugün kopardığı yaygara, pazarlık masasında kendilerine bir koltuk verilmemesindendir; Ortadoğu'daki nüfuz alanı paylaşımında Amerikan emperyalistlerinin attığı adımlardandır.

Bugün Filistin halkı otuz yıldır anavatanından uzakta, göçebe hayatı yaşıyor ve elde silahla savaşıyor. Filistin halkına karşı her türden emperyalist ve gerici bugün birleşmiş bulunuyor. Oysa "bloksuzluk" hareketinin savunucuları olan "Üç Dünya" teorisyenlerinin sesini duyamıyoruz. Yoksa Filistin halkına kazılan çukurdaki kürek sesleri onlara ulaşmıyor mu? Yoksa Sedat rejimi, Amerikan emperyalizmi ve siyonizmin aleti olsa bile, yalnızca Brejnev revizyonistlerine karşı olduğu için destekleniyor mu? Sedat, Faşist Şah ve Hüseyin rejimlerinin Filistin halkına karşı komploları da "Üçüncü Dünya'nın birliği" çerçevesinde ele alınıyor olmasın! Belki de Carter'ın, Schmidt'in, d'Estaing'in Enver Sedat'la yakın ilişkileri "İkinci Dünya" ile "Üçüncü Dünya" arasındaki ittifak temelindedir! Sessizlik, kabullenme anlamına geliyor olmasın?

Mısır-İsrail komplosu-

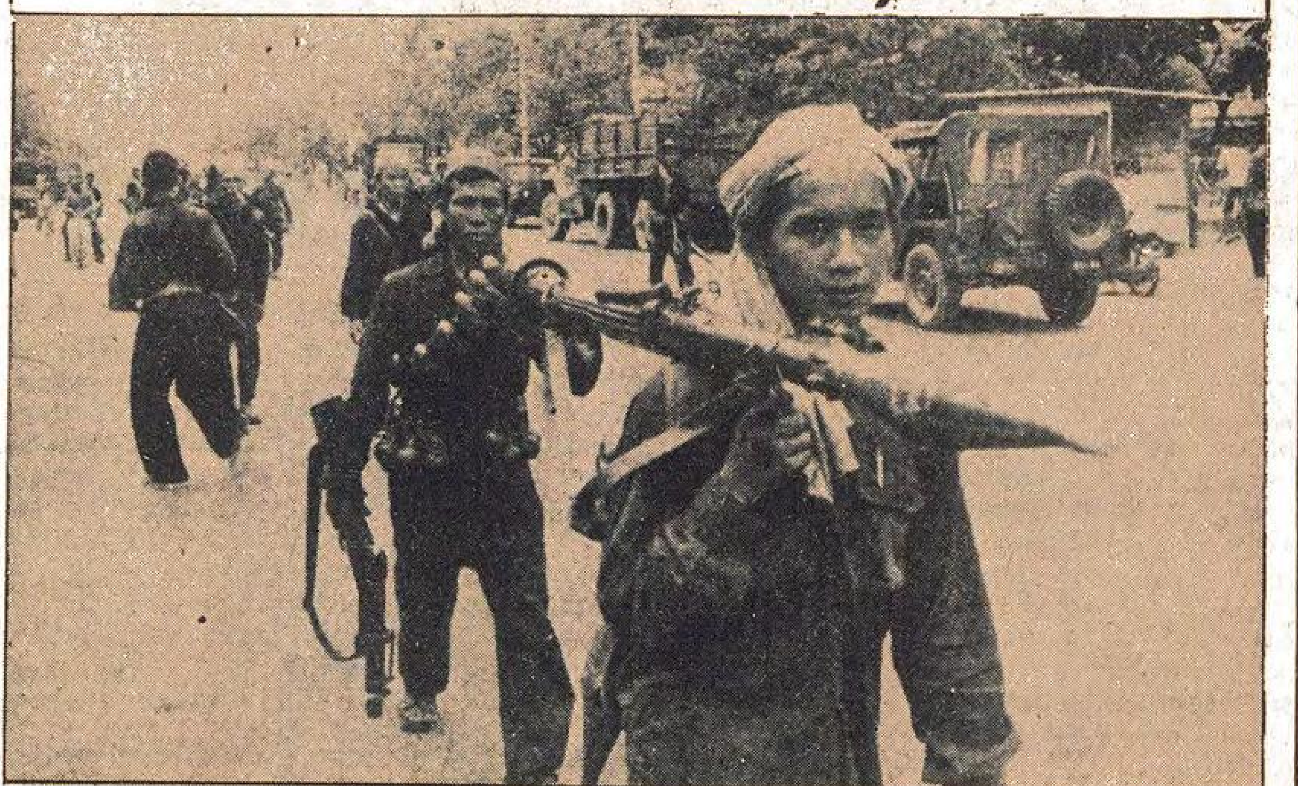
Dev.Sa.7.Sü.8'de

ZAFER TAYLAND HALKININDIR

ZAFER HALK SAVAŞININDIR

Tayland Komünist Partisi (M-L)'in önderliğinde ve Halk Kurtuluş Ordusu saflarında birleşen Tayland halkı, Amerikan emperyalistlerine ve komprador burjuvazi ve toprak ağalarının askeri faşist diktatörlüğüne karşı güçlü darbeler indirmektedir.

Amerikan emperyalistleri ve Taylandlı gerici hakim sınıflar, Tayland halkının mücadelesini kanlı bir şekilde ezmek ve halk üzerindeki ekonomik soygunu ve siyasi vahşeti en son sınırına kadar yoğunlaştırmak için 1976 sonbaharında kanlı bir askeri darbe düzenlemişler ve binlerce yurtseveri hunharca katletmişlerdi . "darbe"den bu yana 1,5 yıla yakın bir zaman geçtiği halde, zaman emperyalistler ve işbirlikçileri lehinde değil, Tayland emekçileri lehinde ilerlemektedir. Amerikan emperyalistleri ve Tayland komprador burjuvazisi ve toprak ağaları, Tayland halkının güçlü darbeleri karşısında, her yeni gün bir mevzi kaybetmekte, adım adım gerilemektedir . Bugün bütün bir Tayland bozkırı, emperyalistlerin ve hakim sınıfların üzerine yürümektedir.

Bugün bütün bir Tayland bozkırı, emperyalistlerin ve hakim sınıfların üzerine yürümektedir.

Tayland halkı, daha büyük kitleler halinde Tayland Halk Kurtuluş Ordusu içerisinde toplanmakta, Tayland Komünist Partisi (M-L)'nin etrafında kenetlenmektedir.12 yıl önce kurulan Tayland Halk Kurtuluş Ordusu, kuruluşundan bu yana mücadele içinde çelikleşmiş, en geniş kitleleri örgütlemiştir. Tayland'ın kırsal alanlarında kurtarılmış bölgeler kurmuş olan Tayland Halk Kurtuluş Ordusu,halk savaşını büyük zaferle sürdürmektedir.

Geçtiğimiz ay, Tayland Halk Kurtuluş Ordusu birliklerinin yoğun saldırısı sonucunda, faşist kuvvetlerin yeni askeri mevziler kaybettiği ve faşist orduya bağlı 500'den fazla askerin saf dışı bırakıldığı bildirilmektedir.

Artık burjuva yayın organları dahi, pek uzak olmayan bir gelecekte, Tayland "askeri yönetimi"nin devrileceğini" gizleyememektedir.

Bugün Uzakdoğu'nun bir köşesinde daha Amerikan emperyalistleri ve işbirlikçileri günlerini saymaya başlamışlardır.

Zafer Tayland halkınındır, zafer halk savaşınındır.

Almanya'da "Zimbabwe Halk Savaşı Toplantısı" yapıldı

OFFENBACH'ın faşist yöneticileri 'Zimbabwe Halk Savaşı Toplantısı' için kapalı stadyomu vermek istemediler.Fakat birçok emekçinin protestosu ve mahkeme kararı sonunda yeri vermek zorunda kaldılar.

Batı Almanya'nın Offenbach şehrinde 23 Aralık 1977 akşamı ZANU temsilcilerinin katıldığı bir toplantı yapıldı. Offenbach'ın faşist yöneticileri kapalı salonu vermek istemediler ancak pek çok emekçinin protestosu sonucunda, mahkeme kararına uymak zorunda kaldılar.

1500 kişinin katıldığı toplantıda ZANU (Zimbabwe Afrika Ulusal Birliği)Merkez Komitesi ve Ulusal Mücadele Merkez Komitesi üyeleri Kangai ve Kadungure ile ZANU örgütü Batı Avrupa Bürosu Temsilcisi Shava büyük sevgi gösterileriyle karşılandı.

Zimbabwe halkının yiğit mücadelesine destek olmak için açılan, "Zimbabwe Kurtuluş Hareketi İçin Silah" kampanyasında emekçiler bir haftada 160 bin Mark yardım yaptılar. Bu kampanyayı KPD ile birlikte yürüten KBW (Batı Almanya Komünist Birliği) Sekreterinin konuşmasından sonra, Zimbabweli yurtseverler, silahlı mücadeleyi ayrıntılarıyla anlattılar. Gece yarısına dek süren toplantı sonunda, KPD'den, Yunanistanlı öğrencilerden, Batı Almanya devrimci askerlerinden ve Almanya'daki Halkın Kurtuluşu taraftarı proleter devrimcilerden gelen mesajlar okundu.

Ardı arkası gelmeyen alkışlar toplayan bu mesajdan sonra bağış toplandı ve Zimbabweli yurtseverlerle birlikte,"Pamberi ne Chimurenga", "Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşin!", "Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halklar Birleşin! Emperyalizmi Yenin!" sloganları atıldı.

Toplantı Enternasyonal marşı ile kapandı.

Almanya'daki proleter devrimcilerin "Zimbabwe Halk Savaşı Toplantısı"na gönderdikleri mesaj :

Halkın Kurtuluşu gazetesi etrafındaki proleter devrimciler olarak, Zimbabwe halkının temsilcilerini selamlarız. Biz, Zimbabwe halkının emperyalistlere ve onların yerli uşaklarına karşı verdiği silahlı mücadeleyi gururla izliyoruz. Emperyalistler ve uşakları,Zimbabwe halkına karşı hunharca saldırmaktadır. Tüm bu saldırı ve katliamlar, Zimbabwe halkının mücadelesini durduramaz. Zafer Zimbabwe halkının olacaktır.

Biz Türkiyeli proleter devrimciler, Yurtsever Birleşik Cephe'nin ve ZANU'nun emperyalizme ve ırkçılığa karşı mücadelesini destekliyor ve Zimbabwe halkına devrimci selamlarımızı iletiyoruz.

KAHROLSUN EMPERYALİZM VE YERLİ UŞAKLARI !

YAŞASIN ZİMBABWE HALKININ DEVRİMCİ MÜCADELESİ !

YAŞASIN ENTERNASYONAL DAYANIŞMA !

İranlı öğrenciler faşist Şah diktatörlüğünün Roma Elçiliğini işgal etti

9 Aralık 1977 günü hain İran Şahı'nın İtalya'daki Büyük Elçiliği, İran Öğrenci Konfederasyonu (CİSNU) tarafından işgal edildi. İranlı Öğrenciler Konfederasyonu'nun üyeleri, elçiliği bekleyen polisleri etkisiz kıldılar ve SAVAK memurlarını teslim aldılar.Büyük Elçiliğin 200 metre ötesinde bulunan Toplum Polisi Merkezindeki polisler hareke te geçemeden İranlı devrimci öğrenciler kapıları zincirlediler. Kapılara asılan pankartlarda işgalin nedenleri duyuruluyordu; Kasım ayındaki harekette ölen 63 devrimci, yurtseverin katledilmesini protesto; İran'daki üniversite öğrencileriyle dayanışma; yurtseverlerin katliam ve idamı derhal durdurulsun! 100 bin siyasi tutuklu serbest bırakılsın!

İran öğrenci hareketinin ölümsüz şehitlerinin resimlerinin yanında ise "Zafer, İşçi, Köylü,Öğrencinindir" ve " "Yıkılsın ABD emperyalizminin zincirli köpeği faşist Şah rejimi" sloganları vardı.

Yurtsever devrimci öğrenciler, elçilik duvarlarında bulunan faşist Şah'ın tüm resimlerini orada çalışan Büyük Elçi ve diğer SAVAK yanlısı elçilik memurlarının gözü önünde indirip yaktılar. SAVAK ajanları bir balkona toplanmış döğünüyor, bazıları ise ağlıyordu. Bundan sonra devrimciler elçilik duvarlarına, faşist Şah rejimine karşı savaşan ve direnen, bu yolda şehit düşen devrimcilerin resimlerini astılar ve "Şah'a Ölüm!", "Kahrolsun SAVAK" "Kahrolsun emperyalizm ", "Amerikalı faşistler İran dan defolun" sloganlarını yazdılar.

Elçiliğin dışında ise büyük bir kalabalık vardı. İçerden "Kahrolsun faşist Şah" sloganları yükseliyordu. Biriken halkı geri iten 100'den fazla polis, kapıları makinalı tüfek kullanarak açtı ve devrimci işgalciler faşist İtalyan polisi tarafından tutuklandı. Onlar, bu mücadele ile kahraman İran halkının sesini dünyaya bir kere daha duyurdular, ve eli kanlı cellatları dünya kamuoyuna teşhir ettiler. Bu işgal,İran'daki şanlı öğrenci hareketinin bir parçasıdır. İran halkının, faşist Şah diktatörlüğüne karşı verdiği anti-emperyalist ve demokratik mücadelenin bir parçasıdır. Bugün içine düştüğü siyasi ve ekonomik buhran batağına gittikçe gömülen kanlı Şah rejimine karşı, İran halkı milli ve sosyal kurtuluş bayrağını yükseltiyor.Emperyalizm İran'dan kovulacak, kanlı Şah rejimi mutlaka çökecektir. Günlerin gidişi, İran halkının zaferini gösteriyor. Ufukta görünen, İran halkı için kızıl ve aydın günlerdir.

Halkın Kurtuluşu'nun CİSNU İtalya Bürosu'na gönderdiği mesaj :

İranlı yurtseverlerin, İran'ın İtalya'daki Büyükelçiliğine karşı giriştikleri işgal eyleminden sonra, İtalyan polisinin İranlı yurtseverleri tutuklaması, İtalyan emperyalistleri ile eli kanlı Şah rejiminin işbirliğini göstermektedir.Faşist Şah rejiminin kanlı katliamları, İran halkının devrimci-demokratik mücadelesini engelleyemeyecektir.

İran halkının emperyalizme, komprador kapitalizme ve feodalizme karşı mücadelesi mutlaka zafere ulaşacaktır.

Tutuklanan İranlı öğrenciler derhal serbest bırakılmalıdır.

İran halkının ve emekçi gençliğinin kahramanca mücadelesini içtenlikle destekliyor, devrimci selamlarımızı iletiyoruz.

HALKIN KURTULUŞU

İran işçilerinin köylülerinin Komünist Partisi'nin 1. Kongresi toplandı

"TUFAN" dergisinin geçtiğimiz yılın Ekim sayısında yayınlanan Merkez Komitesi bildirisiyle de ortaya konduğu gibi, İran işçilerinin, köylülerinin Komünist Partisi'nin kurulduğu ve 1.Kongre'sinin toplandığı bildirilmektedir.

Kongre büyük bir başarı ile noktalanmış,ve partinin kurulmasını,ülkedeki emekçi halkın emperyalizme ve faşist Şah rejimine karşı kararlı mücadelesinin daha da gelişmesinde tarihi bir olay olarak vurgulamıştır. Kongre,Parti'nin siyasi ve örgütsel çizgisini de tespit etmiş, ve bugünkü siyasi görevin demokratik halk iktidarı için mücadele etmek olduğunu karara bağlamıştır. Kongre,İranlı komünistlerin,Marksizm-Leninizme ve proleter enternasyonalizminin ilkelerine olan bağlılıklarını,Amerikan ve Sovyet sosyal-emperyalizmine, modern revizyonizme ve oportünist "Üç Dünya Teorisi"ne karşı kararlılıkla karşı çıkacaklarını belirtmiştir. Kongre, ayrıca,ülke içindeki vahşi gericiliğe karşı mücadelenin önemi üzerinde durmuştur.

İran işçilerinin, köylülerinin Komünist Parti'sinin kurulmasının ve birinci Kongrenin toplanmasının 14 yıldır süren büyük bir mücadele sonucunda gerçekleştiği bildiril

Dev.Sa.7.Sü.6'da

1977 PROLETER DEVRİMCİ HAREKETİN BÜTÜNLÜKLÜ MARKSİST-LENİNİST ÇİZGİYE ULAŞTIĞI YIL OLDU

1978 yılında proleter devrimcilerin birliği ve partinin inşası açısından görevlerimiz

Bir yıl önce önümüzdeki görevleri şöyle belirliyorduk:

"Yeni yılda Marksizm-Leninizm yolunda daha da ilerlemek en temel görevlerimizden biridir. Marksizmin evrensel ilkelelerini, bunların sömürge ve yarı-sömürgelere uygulanışının genel sonuçlarını kavramak, bunları ülkemize yaratıcı bir biçimde uygulamak yolunda daha da ilerlememiz gerekmektedir. Teorik-ideolojik, siyasi ve örgütsel planda temel tezlerimizi geliştirmek, Marksist bir temel üzerinde daha da derinleştirmek ve yanlışlardan arındırmak meselesinde daha da ilerlememiz gerekmektedir. Bu temel üzerinde modern revizyonizme, troçkizme, reformist sağ sapmaya ve küçük burjuva ihtilalci "sol" sapmaya karşı mücadeleyi geliştirmemiz ve güçlendirmemiz gerekmektedir." (HK 38.sayı Başyazı)

Geçtiğimiz yıla baktığımızda, tespit edilen görevlerin yerine getirilmesi yönünde ileri adımlar attığımızı görüyoruz. Proleter devrimci hareketin faşizm meselesinde getirdiği tahliller, ülkemiz devrimci hareketi için çok önemli bir adım oldu. (Bak HK Sayı 40-43) 1977'nin ilk aylarında faşizm konusunda, yıllardır etkinliğini sürdüren sağcı ve "Sol"cu görüşler proleter devrimci hareket tarafından mahkum edildi. Bu meseleye bağlı olarak, sosyal-faşizmi üç-beş revizyonistten ibaret gören "beşinci kol" mantığı mahkum edilerek sosyal-faşizmin sınıf temeli ortaya çıkarıldı. (Bak. HK. 45,46) Faşizm meselesinde Marksist-Leninist tezlerin ülkemizde ilk kez bütünlüklü olarak ortaya konması, proleter devrimci hareketin içindeki ve dışındaki revizyonistleri telaşlandırdı. Revizyonistler bu darbeleri susarak geçiştirmeye çalıştılar. Aydınlık revizyonistleri, faşizm tahlillerinin sağcı özünü ortaya koyan yazılarımız karşısında sessiz kaldılar. (Bak HK S.59-67)

Proleter devrimci hareket içindeki revizyonistler ise faşizm meselesinde getirilen tahlillerin bütünlüklü Marksist-Leninist bir çizgiye doğru gidişin başlangıcı olduğunu görerek karşı-devrimci bir faaliyetin içine girdiler. Proleter devrimci hareketi bölmek, yıkmak, devrimci gelişimini önlemek için hizip kurdular. Bir grup mevki düşkünü revizyonist, bu karşı-devrimci faaliyeti açığa çıkarılarak proleter devrimci hareketin dışına atıldı. Kısa bir süre hareketi zaafa uğratan revizyonist hizipçi hareketin dışarı atılmasıyla gerçekleşen arınma, Marksizm-Leninizm yolunda daha hızlı ilerlemenin şartlarını yarattı.

● PROLETER DEVRİMCİ HAREKET İKİ ÇİZGİ MÜCADELESİNDE MARKSİST-LENİNİST SAFLARDA YERİNİ ALDI

Uluslararası Marksist-Leninist hareket içinde AEP 7. Kongresinden sonra açık ve kesin bir şekilde sürdürülmeye başlayan iki çizgi mücadelesine önceleri Halkın Kurtuluşu gereken önemi vermedi. Bu hatasını kısa sürede düzelten proleter devrimci hareket saflarında mesele uzun süre incelendi, tartışıldı ve kavrandı. Sonuçta Marksizm-Leninizm ezici bir zafer kazandı. Proleter devrimci hareket "Üç Dünya Teorisi"ni oportünist bir teori olarak mahkum etti. (bak.HK.83,84) Modern revizyonizmin yeni bir kılıkla ortaya çıkmasından başka bir şey olmayan "Üç Dünya Teorisi"ne tavır temelinde başlayan iki çizgi mücadelesi kesin ve net bir biçimde sürdürüldü. Proleter devrimci hareketin saflarında sapmaların barınamıyacağı bir kere daha görüldü. Sayıları iki elin parmakları kadar bile olmayan devrim kaçkını sağcı bir grup hareketin dışına çıktı. Uzun süredir birçok meselede sağ görüşler öne süren bu tasfiyeci grubu eğitme, Marksizm-Leninizme kazanma çabaları sonuç vermemişti. Sağcı özleri önceden bilinen bu grubun Halkın Kurtuluşu saflarında karışıklık yaratmak için girdikleri değişik kılıklar kimseyi yanıltmadı. Proleter devrimci hareketin içinden veya dışından tek bir dürüst devrimciyi bile kazanamadılar. Şimdi kendilerine mevki sağlayabilecekleri oportünist bir limana demir atmak için aranıyorlar.

● 1978 YILI PROLETARYANIN BAĞIMSIZ ÇİZGİSİ TEMELİNDE PROLETER DEVRİMCİLERİN BİRLEŞTİĞİ YIL OLACAKTIR.

Uluslararası iki çizgi mücadelesinde Marksist-Leninist saflarda yer alan proleter devrimci hareket, bu genel çizgi ışığında ülkemiz devriminin temel meselelerini tahlil etmek ve buna göre sınıf mücadelesine katılmak gerektiği anlayışıyla hareket etti. Türkiye devriminin temel meseleleri üzerine getirdiğimiz tezler, uluslararası Marksist-Leninist hareketin genel çizgisi ışığında gözden geçirildi, incelendi, tartışıldı. Proleter devrimci hareket, sonuçta ortaya koyduğu Ulusal Demokratik Halk Devrimi ile ilgili tezleriyle ülkemizin sosyo-ekonomik yapısı, devrimin yolu, özü ve muhtevası, devrimin bugünkü stratejik adımı, dost ve düşman sınıflar vb. meselelerini açıklığa kavuştu. (Bak.HK.85-88) Böylece, Marksist-Leninist faşizm tahlillerinin ortaya konmasıyla başlayan süreç esas olarak tamamlanmış oldu. Faşizm, merkezi görev, Üç Dünya Teorisi, Türkiye devriminin yolu meselelerinde ulaşılan derinlik kısa bir süre içinde milli meselede de sağlanacaktır.

1977 yılında ideolojik ve siyasi inşa faaliyetinde atılan ileri adımlar azami, asgari ve özel programın ortaya konmasının şartlarını yaratmıştır. 1978 yılı proletarya partisinin temelini teşkil edecek ve mücadelemizin yolunu aydınlatacak olan programın ortaya konacağı yıl olacaktır. 1978 yılı, işçi sınıfının bağımsız siyasi çizgisi ve programı temelinde proleter devrimcilerin birleştiği yıl olacaktır. 1978 yılı bu Marksist-Leninist program temelinde proletarya partisinin kurulması yolunda büyük adımların atıldığı yıl olacaktır.

● PROLETER DEVRİMCİLERİN BİRLİĞİ MESELESİNİN GERÇEK TARİHİ GELİŞİMİ

1977 yılı başında " proletarya partisinin inşasında bir unsur olarak ülkemizde devrimcilerin birliği de henüz sağlanamamıştır. Yeni yıl, proleter devrimcilerin birliği için de kararlı bir mücadele vermeyi beraberinde getirmelidir" (HK.38 Başyazı). 1977 yılı proleter devrimcilerin birliği için kararlı bir mücadeleyi beraberinde getirdi. 1977 yılındaki gelişmeyi ve bugün gelişen yeri kavrayabilmek için proleter devrimcilerin birliği meselesinin gerçek tarihi gelişimini özetlemek yararlı olacaktır.

1975 yılı başlarında izlediğimiz 'sol' çizginin özeleştirisi temelinde Marksizm-Leninizme yöneldik. Bu yöneliş, uluslararası iki çizgi mücadelesinde Marksist-Leninist saflarda yer alarak modern revizyonizme ve Sovyet Sosyal-emperyalizmine karşı açılan mücadeleyle pekiştirildi. 'Sol' çizgiyi terkedip Marksizm-Leninizme yöneldiğimiz 1975 yılında ülkemizde saflarına katılabileceğimiz proleter devrimci bir parti yoktu. Proletarya partisini inşa meselesi halledilmesi gereken temel bir görev olarak duruyordu. Ülkemizde, Şefik Hüsnü'nün sağ oportünist, reformist çizgisi değişik kılıklarda 55 yıldır etkisini sürdürüyordu. O günlerde, partinin 55 yıldır etkinliğini sürdüren bu teslimiyetçi, sağ oportünist, sınıf işbirlikçisi çizgiye ve bu çizgiden kaynaklanan 'sol' çizgiye karşı mücadele içinde kurulabileceğini belirttik.

Halkın Yolu da o günlerde 'sol' çizgisini terketme yolundaydı. Başlangıçta maceracılığı 'ara akım' diye nitelendirerek 'sol'culuğa hoş görünmek çabasına giren Halkın Yolu; gelişen Marksist-Leninist çizginin başarılarının etkisiyle bu orijinal 'ara akım' teorisini terketti. Aydınlık oportünistleri ise o günlerde " 7 yıllık proleter devrimci hareket " zırvasını öne sürmüyor ve 41. sayısında "örgütlenmede baş görev; proletarya partisinin inşası" dır diyordu.

O dönemde bu iki haraketle şu noktalarda birlik vardı: Uluslararası Marksist Leninist hareketin çizgisine bağlılık, devrimin kitlelerin eseri olduğu, esas vuruşun faşist diktatörlüğe yönelmesi, proletarya partisinin olmadığı ve partinin inşasının örgütlenmede kavranacak halka olduğu, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı. Bu meselelerde birlik "proleter devrimcilerin birliği' için ortak bir temel yaratıyordu.

X X X

Bu temelde 1975 sonbaharında başlayan "proleter devrimcilerin birliği" çalışmaları 1976'nın ilk günlerine kadar devam etti. Görüşmelerin sürdüğü süre içinde sosyal-emperyalizm, "Üç Dünya Teorisi" ve bunlara bağlı olarak ele alınan bazı meselelerde ortak ve ayrı noktalar belirlenmişti. (1) 1975 sonlarında Aydınlık oportünistleri "milli bağımsızlık mücadelesi"nin merkezi görev olduğu yolundaki görüşlerini sistemleştirmişlerdi. 76 başında yapılan görüşmelerde "milli bağımsızlık" mücadelesini merkezi görev olarak tespit etmenin sınıf uzlaşmacılığının bir ifadesi olduğunu ve bundan böyle bu oportünist çizgiyle birlik değil, mücadelenin esas olduğunu belirttik. Aydınlık oportünistleri ise Halkın Kurtuluşu' nun çizgisini "revizyonizmle uzlaşma" çizgisi olarak suçladı ve birliğin mümkün olmadığını, mücadeleyi esas alacaklarını söyledi. Halkın Yolu ise kendine ortada bir yer tespit etti. İki hareketin merkezi görev tespitinin de yanlış olduğunu, kendilerinin bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini birlikte merkezi görev olarak tespit ettiklerini açıkladı. İki hareketi de proleter devrimci haraketler olarak gördüğünü söyleyerek devrimcilerin birliği çalışmalarının devam etmesini istedi. Halkın Yolu'nun bu ortayolcu tavrı reddedilerek proleter devrimcilerin birliğinin Aydınlık oportünizmi dışında, onun temsil ettiği 56 yıllık sağ oportünist çizgiyle mücadele edilerek gerçekleşmesi gerektiği anlatıldı.

● AYDINLIK OPORTÜNİZMİNİN İKİ YÜZLÜ "BİRLİK" ÇAĞRISI

Aydınlık, tabandaki birlik isteklerini sömürebilmek için Mayıs 1976 sayısında Halkın Kurtuluşu ve Halkın Yolu (Militan Gençlik) hareketlerine birlik çağrısı yaptı. Yukarıda belirttiğimiz gibi bu mesele beş ay önce proleter devrimci hareket açısından olduğu gibi Aydınlık oportünizmi açısından da sonuçlanmış bir meseleydi. Halkın Kurtuluşu'nun Aydınlık oportünizmiyle birlik olmayacağı konusunda kesin tavrı biliniyordu, kendileri de böyle bir birlik istemiyorlardı ve gerçekleşmeyeceğinin bilincindeydiler. Amaca ulaşmak için herşey mübahtır anlayışla hareket eden oportünistlerin bu iki yüzlü çağrısı proleter devrimci hareket tarafından "ciddiyetsiz ve sorumsuz olmaktan öte, fırsatçı" bir tavır olarak değerlendirildi ve reddedildi.

Militan Gençlik dergisi ise kendilerine böyle bir çağrının yapılamayacağını, bir gençlik dergisi olduklarını söyleyerek ciddi olmayan bir tavır aldı. Halbuki Aydınlık oportünizminin ne istediği açıktı. Proleter devrimcileri oportünizme çağırıyordu; amacı proleter devrimci hareketi yoketmekti. Böyle bir çağrıya verilecek cevap belliydi. Halkın Yolu cesur, açık ve net bir tavır almak yerine yana çekilmeyi tercih etti. Oportünizmle mücadeleye cesaret edemedi.

1976 yazı başlarında Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu ile Aydınlık oportünistleri arasında eylem birliklerini gerçekleştirmek ve "fikir teatisinde" bulunmak için toplantılar başladı. Çok kısa bir süre sonra bu toplantılara gözlemci olarak Halkın Birliği de katıldı. Gözlemci olarak katılmalarının nedenini "bu toplantıya gözlemci olarak katılmak isteyişimiz henüz çeşitli meselelerde tam bir berraklığa kavuşmamış olmamızdandır" diye açıkladılar.

Birkaç ay süren bu gelişmeleri Aydınlık oportünistlerinin istismar etmesi ve bu oportünist hareketle eylem birliklerinin bile mümkün olmaması nedeniyle "Aydınlık oportünizmiyle birlikte sürdürülen bu dörtlü toplantıların devamında proleter devrimci hareket ve Türkiye devrimi açısından hiç bir yarar görmediğimizi" açıklayarak bu görüşmelerden ayrıldık. Bu tavrımız Halkın Birliği ve Halkın Yolu tarafından eleştirildi. Halkın Yolu ve Halkın Birliği, Halkın Kurtuluşu ayrılsa da kendilerinin bu faaliyeti Aydınlık'la birlikte sürdüreceklerini açıkladılar ve bir süre daha sürdürdüler. Daha sonra Halkın Birliği ve Halkın Yolu, Halkın Kurtuluşu katılmadan bu toplantıların devam etmesinde bir fayda görmeyerek üçlü çalışmaya son verdiler.

● 1976 YILINDA AYDINLIK OPORTÜNİZMİNE KARŞI VERİLEN MÜCADELENİN NİTELİĞİ

Aydınlık oportünizmi yaptığı birlik çağrısıyla proleter devrimcileri, reformizmi, oportünizmi kabul etmeye çağırıyordu. Oportünistlerin amacı; proleter devrimci hareketin, 56 yıllık sağ çizginin mahkumiyeti temelinde, Marksist—Leninist programı ve partiyi inşa çalışmalarını saptırmaktı. Bir dizi burjuva manevradan sonra 56 yıllık sağ çizgiyi devam ettiren sağcı bir partinin 7 yıldır varolduğunu ilan ettiler. (2) Halkın Kurtuluşu reformizmin bu oyunlarını, komplolarını boşa çıkarmak için mücadele etti. O dönemde proleter devrimci hareket henüz bütünlüklü Marksist-Leninist çizgisini tamamlamıştı; ayrıca oportünist "Üç Dünya Teorisi"ni şu veya bu şekilde savunuyorduk. Bu nedenle verilen mücadele eksikleri içinde taşıyordu, buna rağmen reformizmin teşhiri birçok devrimciyi oportünizmin etkisinden kurtardı, Marksizm-Leninizme yönelmelerini sağladı.

Halkın Yolu (Militan Gençlik) ise "biz gençlik dergisiyiz" diyerek kenara çekildiği gibi Halkın Kurtuluşu'nun Aydınlık oportünizmine karşı sürdürdüğü mücadelenin gerçek niteliğini de karartmaya çalıştı. Ayrılığın Aydınlık oportünizminin sınıf uzlaşmacı bir merkezi görev tespit etmesiyle derinleştiğini, bu nedenle Halkın Kurtuluşu'nun Aydınlık'ı proleter devrimcilerin birliğinin dışına çıkardığını ve oportünistlerin birlik çağrısının iki yüzlü bir çağrı olduğunu bilmesine rağmen bilmez göründü. Bu mücadelenin reformcularla devrimciler, oportünistlerle Marksist-Leninistler arasında bir mücadele olduğunu kavramadı veya kavramak istemedi. Halkın Yolu'nun "devrimcilerin birliği için grupçuluğu yıkalım" adı altında yürüttüğü "mücadele" aslında Aydınlık oportünizminin proleter devrimci olduğunu kabul ettirme "mücadelesi"ydi. Bunda başarılı olamadılar.

Özetlersek, 1976 yılında devrimcilerin birliği için mücadele; reformizmin teşhiri, proletaryanın bağımsız siyasi çizgisinin oluşturulmasının oportünizm tarafından engellenmesi gayretlerinin boşa çıkarılması, Marksizm-Leninizme yönelen kişi, grup ve hareketlerin oportünizm tarafından etkilenmesini önleme mücadelesiydi.

1977 YILI PROLETER DEVRİMCİ HAREKETLER ARASINDAKİ EYLEM BİRLİKLERİN GELİŞTİĞİ BİR YIL OLDU.

1977 yılı başlarında Halkın Yolu ve Halkın Birliği'ne proleter devrimciler arasındaki eylem birliklerinin geliştirilmesi, sağlamlaştırılması için öneriler götürdük. Eylem birliklerinin geliştirilmesi tabanda yakınlaşmayı sağlayacak, ideolojik birliği geliştirecek, grupçuluğu giderecekti. 1 Mayıs'ta ve Genel seçimlerde proleter devrimcilerin ilk kez bağımsız tavır alması önerilerimiz Halkın Birliği tarafından kabul edildi. Halkın Yolu ise bu eylemlere Aydınlık'ın da katılması gerektiğini, onun da proleter devrimci bir hareket olduğunu, yoksa kendilerinin de katılmayacağını söyledi. Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği'nin kesin tavrı ve Halkın Yolu tabanındaki güçlü birlik talebi bu kararın değişmesini sağladı. Bu eylemler proleter devrimcilerin birliği yolunda atılmış önemli adımlar oldu.

1 Mayıs olaylarından sonra komprador burjuvazi ve toprak ağalarının bütün siyasi temsilcileri ve yayın organlarının oluşturduğu karşı-devrimci, anti-komünist cepheye Aydınlık oportünistleri de katıldı. Hepsi Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği ve Halkın Yolu'nu suçluyordu. Bu durumda Halkın Yolu bile Aydınlık'ın sınıf işbirlikcisi niteliğini kabul etmek zorunda kaldı. Ancak Halkın Yolu'nun bu tavır değişikliği bilinçli bir kavrayışın sonucu olmadı. Bir gün öncesine kadar proleter devrimci dedikleri harekette bir değişiklik yoktu. Aynı siyasi çizgiyi izliyordu. Dönüp kendi eski degerlendirmelerine bir bakması gerekirdi. Aydınlık'ı Demirel'le, İ.Bilen'le aynı yerde olmaya götüren çizginin özü neydi? Halkın Yolu bunu araştırsaydı "56 yıllık miras", "70'lerdeki olumlu yön", baş çelişme vb. tespitlerinde Aydınlık'la olan benzerliklerini görür, oportünizmin sınıf kökenini kavrar, ortayolcu çizgisini terkederdi. Ortayolcu ideoloji ve aydın tabiatı bunu yapmasını engelledi. Bu nedenle Aydınlık oportünistleri Halkın Yolu içinde kitle çalışması yapma imkanı buldu.

Halkın Birliği ve Halkın Yolu ile Halkın Kurtuluşu arasında gelişen eylem birliklerini ideolojik birliğe hizmet edecek daha örgütlü ve bilinçli bir faaliyet haline getirme ve bir üst düzeye çıkarmayı önerdik. Böylece birlik ve ayrılık noktaları daha açık bir şekilde ortaya çıkacak, birlik noktalarını geliştirmek ve derinleştirmek, ayrılıkları gidermek için ideolojik mücadele daha sistemli bir duruma gelecekti. Böylece birlik için verilen mücadele ve harcanan çabalar üç hareket tarafından da belirli bir hedefe yönelmiş olacaktı. Bu önerimiz doğrultusunda somut bir adım atılamadı. Uluslararası komünist hareket icindeki gelişmeler ve bunun üç hareket üzerindeki yansımalarındaki farklılıklar somut adımlar atılmasını engelledi. Önümüzdeki yıl bu mesele bugun ulaşılan netleşme ışığında yeniden ele alınmalıdır.

● HİZİPÇİLERE VE TASFİYECİLERE KARŞI İLKESİZ TAVIRLAR

Proleter devrimci hareket içinde ortaya çıkan revizyonist hizip hareketine ve "üç dünyacı" tasfiyecilere karşı, Halkın Birliği ve Halkın Yolu dar grupçu çıkarlarından kaynaklanan, ilkesiz tavırlar belirlediler.

Sosyo-ekonomik yapı konusunda aralarında yakınlık olduğu düşüncesiyle, Halkın Birliği revizyonist hizipcilerle iyi ilişkiler geliştirmeye çalıştı. Bunların kendilerine hiç bir yararı olmayacak bir grup burjuva-kariyeristten ibaret olduğunu görünceye kadar bu tavrını 3-4 ay sürdürdü. Proleter devrimci hareketi yıkmaya çalışan, karşı-devrimci bir faaliyet içinde olan bu revizyonist gruba karşı izlenen bu tavır devrime ve proleter devrimcilerin birliğine hizmet etmedi. Halkın Birliği'nin bu tavrını daha sonra düzeltmesi olumludur.

Hizibe karşı ilkeli bir tavır alan Halkın Yolu, proleter devrimci hareketin, iki çizgi mücadelesinde Marksist-Leninist saflarda yer almasından sonra hareketimizin dışına çıkan tasfiyecilere dört elle sarıldı. Oportünist "Üç Dünya Teorisi"ni savunan bu bir avuç devrim kaçkınından devrime hiç bir yarar gelmeyeceğini belirtmemize rağmen Halkın Yolu uyarılarımıza kulak tıkadı. Bunların proleter devrimci hareket içinde karışıklık yaratacağını zannetti. "Bu olay mevzi değildir, sonucu bekleyeceğiz" dedi. Bekleyince gördüğü, başlangıçta görünenden farklı olmadı. Bunların mevki düşkünü üç-beş devrim kaçkınından ibaret olduğu ve kendilerine istediklerini sağlayacak oportünist bir kapı aradıkları iyice açığa çıktı.

● PROLETER DEVRİMCİLERİN BİRLEŞECEĞİ TEMEL ORTAYA ÇIKMIŞTIR

1977 yılı bütün dünyada olduğu gibi ülkemizde de proleter devrimci hareket içinde yeni saflaşma süreci oldu. AEP 7. Kongresinde Enver Hoca yoldaşın sunduğu rapordan sonra açık olarak yürütülmeye başlatılan iki çizgi mücadelesi, AEP ve diğer Marksist-Leninist partilerin belgeleriyle, kararlarıyla şiddetlendi. Bugünkü şartlarda "Üç Dünya Teorisi"ni Marksizm-Leninizm temelinde reddetmek ve ona karşı mücadele yürütmek Marksist-Leninistlerle oportünistler, proleter devrimcilerle sınıf işbirlikçileri arasındaki ayrımın kıstası haline geldi. Ülkemizde de proleter devrimcilerin birliği ve proletarya partisinin inşası, uluslararası Marksist-Leninist hareketin çizgisine bağlılık, bu çizgi ışığında ülkemiz devriminin temel meselelerini tahlil etmek ve bu yönde mücadele etmek temelinde gerçekleşecektir.

Bu açıdan bakıldığında Halkın Birliği'nin oportünist "Üç Dünya Teorisi"ni reddetmiş olması olumludur. Ancak Halkın Birliği "Üç Dünya Teorisi"ni savunurken belirlediği platformunu gözden geçirmedi. Birçok tezlerinde bu oportünist çizginin etkileri derin bir şekilde yaşamaktadır. Faşizm, merkezi görev, baş çelişki ittifaklar, hakim sınıfların yapısı ve sosyo-ekonomik yapı gibi konularda görüşlerini gözden geçirmesi, düzeltmesi gerekmektedir. Halkın Kurtuluşu bu arkadaşları uyarma görevini yerine getirmeye çalışacaktır.

15 Kasımda Halkın Kurtuluşu ile birlikte oportünist "Üç Dünya Teorisi"ne karşı tavır alma kararında olan Halkın Yolu, bu kararından daha sonra vazgeçti. Birçok meselede ortayolcu bir siyaset belirleyen Halkın Yolu önce kararsız bir tavır içine girdi. Marksizm-Leninizm ile oportünizm arasında bugüne kadar genellikle orta bir yer arayan Halkın Yolu'nun bugün yine böyle bir tavır izlediğini gösteren önemli belirtiler var. Başlangıçta iki çizgi mücadelesinde Marksist-Leninist çizgiye yakın bir yayın yapan Halkın Yolu son sayılarında belirsiz, ortada bir yere geldi. Halkın Yolu ortayolcu bir çizgi izlemekte karar verirse Marksizm-Leninizmle oportünizm arasında bir köprü olma durumunu sağlamlaştıracaktır. Marksist-Leninist potansiyeli oportünizme taşıyan bir köprü kısa sürede yıkılır, yıkılması gerekir. Ortayolculuğa müsaade edilmemelidir. Halkın Yolu içindeki proleter devrimci potansiyelin bu sağ rüzgarları göğüsleyecek güçte olmasını diliyor ve umut ediyoruz. (3)

● 1978 PROLETER DEVRİMCİLERİN BİRLİĞİNİN GERÇEKLEŞTİĞİ YIL OLMALIDIR

1975 yılında 'sol' çizgiyi terkederek Marksizm-Leninizme yönelen Halkın Kurtuluşu ve daha sonra benzer bir yola giren Halkın Yolu ve Halkın Birliği bugünlere kadar proletaryanın bağımsız çizgisini ve programını oluşturma mücadelesi verdiler. Proleter devrimci hareket bu mücadeleyi 57 yıllık sağ çizgiyi, bu çizgiden kaynaklanan 'sol' maceracılığı, revizyonizmi ve troçkizmi mahkum etme temelinde sürdürdü. Bu üç hareketin sapmalara özellikle de sağ oportünist, reformist çizgiye karşı tavırları, mücadeleleri, kavrayışları ortaya çıkan siyasi çizgileri etkiledi. Sağ oportünizme karşı uyanık olamayan hareketlerin siyasi çizgilerinde şu veya bu ölçüde oportünizm yaşamaktadır. Hatta başlangıçta (Aydınlık oportünizminin proleter devrimci olarak görüldüğü zaman proletaryanın bağımsız siyasi çizgisini oluşturma mücadelesi bütünüyle sağ oportünizmin etkinliği altına girme tehlikesi altındaydı. Bugün üç yıldır verilen mücadele sonuçlanmakta ve yeni bir döneme girilmektedir. Proletarya partisinin programının oturacağı temeller esas olarak ortaya çıkmıştır.

Proleter devrimcilerin birliği açısından içine girmekte olduğumuz dönem, ülkemizdeki bütün proleter devrimci kişi, grup ve hareketlerin işçi sınıfının Marksist-Leninist çizgisi ve programı etrafında, proletarya partisini kurmak için birleştikleri dönem olacaktır, olmalıdır. Birlik, uluslararası Marksist-Leninist hareketin genel çizgisi ve bu çizgi ışığında ülkemiz devriminin meselelerine getirilen çözümler temelinde gerçekleşecektir. Bu birliğin gerçekleşmesi belli bir mücadelenin sonucunda olabilir. Bu mücadele ikna temelinde yürütülmeli ve gerici, grupçu alışkanlık ve düşüncelerin bu mücadeleyi etkilemesine izin verilmemelidir. Halkın Kurtuluşu'nun böyle bir birliğin sağlanması için tek şartı ideolojik ve siyasi çizgide birliktir. Bunun dışında hiç bir grupçu, gerici şartı, talebi yoktur.

Dev.sa.7.sü.3'de

DOĞU PERİNÇEK'İN

alkın Sesi'nin 141. sayısında, Halkın Kurtuluşu'nun temel çelişme konusundaki görüşlerini eleştiren, Doğu Perinçek imzalı bir yazı çıktı.

Yazar, Halkın Kurtuluşu'nun feodal toplumun çöküşüne yolaçan temel çelişkinin, "kapitalizmin gelişen üretici güçleriyle, bu gelişmeye ayak bağı olan feodal üretim ilişkileri arasındaki çelişme" olduğu yolundaki görüşünü eleştirirken, H. Kıvılcımlı'nın meşhur "tarih tezi"nden esinlenme ilginç bir tarih tezini de sistemleştiriyor.

Bu "tarih tezi"nin kapsadığı başlıca iddialar şunlardır:

1- Toplumsal gelişme, çeşitli üretim tarzlarının birbirinden kopuk olarak, gelişigüzel bir şekilde ard arda dizilmelerinden oluşur.

Buna bağlı olarak her üretim ilişkisi, henüz yeni olduğu zaman da toplumun temel çelişmesinin bir yönünü (gerici yönünü) oluşturur.

2- Yeni üretim ilişkilerini yaratan, üretici güçlerin eski üretim ilişkilerinin kabına sığmayacak kadar gelişmeleri değil, ezilen bir sınıfın özgürlük isteğidir.

3- Belirli bir emekçi sınıf başından sonuna kadar belirli bir üretim tarzının üretici gücüdür. Örneğin, işçiler ve makine, rekabetçi kapitalizmin üretici gücüdür.

4- Toplumsal gelişmede üretici güçlerin belirleyici rol oynadığını söylemek Bernstein'in "üretici güçler teorisi"ni savunmaktır. Toplumsal gelişmede belirleyici rol oynayan, insanların özgürlük isteği ve üretim ilişkileridir.

5- Belirli bir sömürücü sınıfın toplumsal gelişmenin belli bir aşamasında, üretici güçlerin gelişmesinden yana olabileceğini, belli bir gelişmeyi temsil ettiğini söylemek, onları üretici güçler olarak görmektir.

Bu iddiaların her birini, "sahibinin sesi"nden nasıl dile getirildiğini görerek tek tek ele alalım.

❶ Toplumsal gelişme; üretici güçlerdeki gelişme ile başlar ve onun sürekli bir gelişmesiyle devam eder

Yazar şöyle diyor:

"Bir toplumsal sistemin yeni olduğu dönemle, eskidiği dönemde iki farklı temel çelişme mi vardır? O zaman toplumsal sistemi tespit etmenin ne anlamı kalmaktadır?" (H.S. S.141, s.8)

"Demek ki, el değirmeni ve onu çeviren köylü ve feodal bey arasında bir bütünlük vardır! Bu bütünlük.feodal toplumdaki zıtların birliğidir, feodal toplumun üretim biçimini belirleyen birliktir, başka bir deyişle temel çelişmedir!" (agy)

"Peki, bu iki yön uygun oldukları zaman temel çelişme olmaktan çıkıyorlar ve yalnız çatışma halinde oldukları zaman mı temel çelişme oluyorlar? Hayır, her iki dönemde de temel çelişmenin özü aynıdır. Yalnız temel çelişmenin iki yönü ters yönde hareket halindedir. Bir yön diğerini yutmakta ve artık yeni bir toplumun şafağı sökmektedir. Yeni toplumla birlikte temel çelişme de değişmektedir. Artık yeni bir süreç başlamaktadır." (agy)

"HK, temel çelişmenin öz olarak bütün bir süreç boyunca (a.ç. D.Perinçek) geçerli olduğunu,bütün bir süreci açıkladığını öğrenmemişler. Onlara kalırsa, feodal toplumun çeşitli dönemlerinde örneğin Nizamülmülk, Osman Gazi, ve Abdülhamit dönemlerinde temel çelişme farklı olacaktır.Üstelik onların feodal toplumun hemen hiçbir dönemi için temel (açDP) kabul etmedikleri çelişme, feodal beylerle köylüler arasındaki çelişmedir."(agy)

Bu söylenenlerden çıkarılması gereken sonuç nedir?

Bu söylenenlerden çıkarılacak sonuç, sınıflı toplumlarda temel çelişmenin uzlaşabilir bir çelişme de olabildiğidir. Çünkü yazara göre, yeni bir üretim tarzı ortaya çıkar çıkmaz, bu üretim tarzını belirleyen üretim ilişkileri ile üretici güçler arasındaki ilişki ister uygunluk halinde olsun, ister çatışma halinde olsun, o sınıflı toplumun temel çelişmesidir.Sınıfsal planda da eski üretim tarzının bağrında yeni üretim tarzının ortaya çıkmasıyla bu üretim tarzının temel sınıfları arasındaki çelişme, ister uzlaşmaz bir çelişme olsun, ister uzlaşabilir bir çelişme olsun, o toplumun temel çelişmesidir. Örneğin, köleci üretim tarzının ilkel komünal toplumun bağrında ortaya çıkmasıyla köleci üretim ilişkileriyle üretici güçler, -sınıfsal planda da kölelerle köle sahipleri- arasındaki çelişme, feodal üretim tarzının köleci toplumun bağrında ortaya çıkışıyla,feodal üretim ilişkileriyle üretici güçler -feodal hakim sınıflarla serfler- arasındaki çelişme, feodal toplumun bağrında kapitalist üretimin ortaya çıkmasıyla, kapitalist üretim ilişkileriyle üretici güçler -burjuvazi ile proletarya- arasındaki çelişme söz konusu dönemin temel çelişmesi haline gelir.

Çıkarılacak ikinci sonuç da şudur:

Yeni üretim tarzının eski toplumun bağrında ortaya çıkmasıyla eski temel çelişme ortadan kalkar, yeni temel çelişme ortaya çıkar, yeni üretim tarzının ortaya çıkmasıyla teşekkül eden temel çelişmenin kutupları farklı dönemlerde farklı yönde hareket etmelerine -uygunluk ve çatışma- rağmen sonunda bu kutuplardan birinin ötekini yutmasıyla söz konusu toplumsal sistem ortadan kalkar, bunun yerini bir diğeri alır ve bu böyle sürer gider.

Meselenin yalnızca böyle ortaya konması bile, başlıbaşına yazıyı yazan "üstad"ın engin Marksizm bilgisinin(!) müthiş bir kanıtıdır. Yazara göre örneğin, köylülerin feodallere karşı, toprak ve özgürlük mücadelesi, bizzat kendi içinde kapitalizmi de ihtiva eden (çünkü köylülük farklılaşmaya ve bağımsızlaşmaya başladığı andan itibaren bir ölçüde kapitalizmi de temsil etmeye başlar) ve kapitalizm, yeni üretici güçlerin gelişmesine tekabül eden bir mücadele değil, yalnızca bir özgürlük mücadelesidir. "Toprak ve Özgürlük" şiarı burjuva değil, feodal bir şiardır! Köylülerin feodallere karşı mücadelesi yalnızca, onların nasıl özgür bir ruha (!) sahip olduklarının bir belirtisidir. Kendileri dışında her nasılsa türemiş kötü burjuvaların bundan yararlanması ise,olsa olsa kötü bir tesadüftür!

Yazarın kafasında, "kölecilik", "feodalizm", "kapitalizm" gerçek toplumda varoldukları haliyle üretici güçlerin tarihi olarak belirli gelişme aşamalarına tekabül eden ve birbirinin bağrında doğup gelişen üretim tarzları değil, ama birbirinden tamamen kopuk oldukları halde her nasılsa ard arda sıralanmış soyut kategoriler olarak vardırlar!

Bu neden böyledir:

Birincisi; bir üretim ilişkisi, ilk doğduğunda toplumsal bir sistem değildir. Örneğin bu ilişki, kapitalizm ise, o, ilk doğduğunda feodal toplumsal sistem'in bağrında uç vermiş yeni bir üretim ilişkisidir. Onun topluma damgasını vurması, yani toplumsal bir sistem haline gelmesi, ancak feodalizmin bağrında bir süre gelişerek güçlenmesi, yeni üretici güçlerin gelişmesini daha da teşvik etmesi; sonunda devrimci sınıfların bunlara dayanarak feodalizmi tasfiye edecekleri maddi bir temel yaratmasıyla mümkündür. Bu gerçekleştiği zaman o üretim ilişkisi hakim hale gelirken, üretici güçlerin gelişmesinde yeni bir atılıma yol açar ve bu atılımla birlikte er geç onunla çatışmaya düşerek eskir. Bu andan itibaren üretici güçler yeni bir toplumun maddi temelini yaratmaya başlar. Bu maddi temele dayanarak yeni devrimci güçler (proleterya) kapitalizmi devirip sosyalist sistemi kurduğunda kapitalist ilişkiler hakim, yani toplumsal sisteme damgasını vuran ilişkiler olmaktan çıkıp kalıntılar halinde varlığını bir süre daha devam ettirir ve sonunda yokolur. Yani, bir örnek olarak kapitalizmi ele aldığımızda (bir başka sömürüye dayanan üretim tarzı için de bu böyledir) onun ne doğduğunda ne de yok olduğunda toplumsal sistem olmadığını, topluma damgasını vurmasının ise ancak olgunluk ve devrilinceye kadar çürüme döneminde söz konusu olduğunu görürüz. (Sosyalist toplumda da proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişmenin temel çelişme olması, onun sınıfsız topluma geçiş ve son sömürücü sınıfın kalıntılarının yok edildiği bir toplum olmasıyla ilgilidir.)

Yine kapitalizm örneğini ele alarak temel çelişme meselesinin ne olduğunu görelim.

Kapitalist üretim ilişkilerinin doğması, feodal üretim ilişkilerinin artık eskidikleri ve yeni üretici güçlerin bu ilişkilerin kabına artık sığmadığının bir göstergesidir. Oysa daha önce, onun da üretici güçlerin gelişmesine tekabül ettiği ve bu gelişmeyi teşvik ettiği bir dönem olmuştu. Bu dönemde üretici güçler geliştikçe feodalizm sağlamlaşıyor, buna karşılık "köleci", "ilkel komünal" vs. üretim ilişkileri yok oluyordu. Feodalizm de köleci toplumun sisteminin bağrında yeni bir üretim ilişkisi olarak doğmuş ve topluma damgasını vurması uzun bir süreç sonucu olmuştur. Bütün bu dönem boyunca o toplumun temel çelişmesi gelişen üretici güçlerin temsilcisi olan ve hakim hale gelmek için mücadele eden feodalizm ve onun temsil ettiği yeni üretici güçlerle, eski köleci üretim ilişkileri arasındaki çelişmeydi. Feodal üretim ilişkileri de sömürüye dayanan üretim ilişkileri oldukları için bu üretici güçlerin sınırsız bir gelişmesini temsil edemezdi. Ve zaman zaman onun gelişmesini sınırlıyorlardı ama bütün bu dönem boyunca, feodal üretim ilişkileri, üretici güçlerle çatışma değil, uyum halindeydi. Ve bu üretim ilişkileri, üretici güçlerin gelişmesini temsil ettikleri oranda, feodal serfler arasındaki çelişme uzlaşmaz bir çelişme (temel çelişme) halini alarak henüz topluma damgasını vurmuş değildi. Ne zamanki, feodalizm hakim hale geldi ve adım adım üretici güçlerin önünde engel halini alarak onlarla uzlaşmaz bir çatışma içine düştü; o zaman üretici güçler, bir süreç içinde yeni (kapitalist) üretim ilişkilerini yaratırlar ve yeni bir toplumsal devrim süreci başlar, o da burjuva demokratik devrim süreci. Temel çelişme bu devrim süreci tamamlanıncaya ve feodalizm tasfiye edilinceye kadar geçerlidir.

Marks, bu konuda şunları söylüyor:

"... Gelişmelerinin belirli bir aşamasında (abç), toplumun maddi üretici güçleri, o zamana kadar içinde hareket ettikleri mevcut üretim ilişkileriyle ya da bunların hukuki ifadesinden başka bir şey olmayan mülkiyet ilişkileriyle çelişkiye düşerler. Bu ilişkiler, üretici güçlerin gelişmesinin sonucu olan şekiller olmaktan çıkıp, bu gelişmenin önünde engeller niteliğine bürünürler. O zaman toplumsal devrim çağı başlar."(abç) (Ekonomi Politiğin Eleştirisine Katkı, S. 23-24)

Bir kere toplum bu noktaya geldi ve örneğin burjuva demokratik devrim süreci başladı mı, toplumun temel çelişmesi üretim alanında feodal üretim ilişkileriyle artık gelişmeleri yeni üretim ilişkilerine, kapitalizme tekabül eden üretici güçler arasındaki çelişme haline gelir. Sınıfsal planda feodallerle başta köylüler olmak üzere halk (devrimci sınıflar) arasındaki çelişme bu çelişmenin yansımasıdır. Bu süreç sonunda burjuvazi, köylülerin başına geçerek feodalizmi tasfiye eder ve kendi düzenini kurar. Ama onun düzeni de bir süre sonra üretici güçlerin gelişmesini [illegible] (ki bu feodalizmi tamamen tasfiye edecek olan sanayi devrimi döneminden sonraya rastlar), onun bağrında da yeni bir toplumun maddi temelleri oluşmaya başlar ve sosyalist devrim gündeme gelir. İşte, üretici güçlerin gelişmesi temelinde toplumsal sistemlerin birbirini izlemesi böyle olur.

Yazarımıza göre ise, bir üretim tarzı toplumsal bir sistem olarak doğar. Doğduğu andan itibaren bu üretim tarzının iki yönünü oluşturan üretici güçlerle üretim ilişkileri bir çelişme içine düşerler. (Bir çelişmenin [illegible] temel çelişmesi olması, onun uzlaşmaz bir zıtlığı temsil etmesi demektir.) Bu üretim tarzını yok edecek devrim süreci, bu üretim [illegible] Ve üretici güçler, üretim ilişkileri [illegible]

Sayın yazarımıza şu kadarını söyleyelim ki, eğer bir üretim tarzı, eski toplumun bağrında doğar doğmaz onun iki yönü uzlaşmaz bir çelişme içini düşseler ve bu üretim tarzının [illegible] devrim sürecinin de başlamasına ve "yeni bir toplumun şafağının sökmesine" gerek kalmadan, o üretim tarzının doğmasıyla yokolması [illegible] şekillenmiş olduğu haliyle [illegible] yeniden kurulurdu. Hikmet Kıvılcımlı'nın köleci toplumda sosyal devrimin olamayacağı, çünkü köleci toplumun kendi iç dinamiği ile [illegible] olduğu,onun için barbar istilaları gibi [illegible] bir dış etken, "tarihsel devrim" olmadan feodal toplumun ortaya çıkamayacağı yolundaki ünlü "tarih tezi"ni bilenler için Doğu Perinçek'in söyledikleri hiç de yabancı ve yeni şeyler değil. Ama bunda şaşılacak bir şey yok; "körle yatan şaşı kalkar". Doğu Perinçek, Hikmet Kıvılcımlı'nın eski [illegible]dir.

Nitekim yazar açık açık şunları söylüyor:

"Köleci toplum bağrında daha YENİ olduğu zaman da temel çelişmenin bir yanını oluşturur." (agy)

"Kapitalizmin ilk döneminde kapitalist mülkiyet ilişkileri henüz eskimemiştir... Kapitalist üretim ilişkileri daha eskimedikleri dönemde de temel çelişmenin gerici yanını oluşturur, hatta ilk başlarda üretici güçleri ilerleten bir rol oynasalar bile." (!) (aç. D.P.)

Yazarımıza şunu bir daha hatırlatalım: Üretim ilişkileri Doğu Perinçek'in kendi kafasında ya da bir kavanozda olduğu gibi soyut olarak doğup, büyüyüp, ölmezler. Birbirlerinin bağrında doğar ve bir süreç sonunda toplumsal sistem haline gelirler.

Köleci üretim ilişkilerini ele alalım. Köleci üretim ilişkileri ilk kez ilkel komünal toplumun bağrında doğar. O, belli bir toplumda doğduğunda toplumsal sistem hala ilkel komünal sistemdi. Ama ilkel komünal ilişkilerle köleci ilişkiler artık çatışma halindeydiler. (Burada bu sürecin nasıl geliştiği üzerinde durmuyoruz). Köleci ilişkiler ise yeniyi ve ilerlemeyi temsil ediyorlardı. Bütün bu dönem boyunca köle sahipleriyle, köleler arasındaki çatışma, toplumun temel çelişmesi değildi. Toplumun temel çelişmesi, köleci ilişkilere tekabül eden yeni üretici güçlerle, eski ilkel komünal ilişkiler arasındaydı. Ne zaman ki, ilkel komünal ilişkileri tasfiye eden kölecilik, topluma damgasını vurdu ve üretici güçleri belli bir noktaya kadar geliştirip onlarla çatışmaya düştü (ki bu, onun toplumsal sistem haline gelmesiyle başlamıştır) o zaman bir süreç içinde köle sahipleriyle köleler arasındaki sınıfsal uzlaşmaz çelişmede ifadesini bulan köleci üretim ilişkileriyle, artık feodalizme tekabül eden yeni üretici güçler arasındaki çelişme toplumun temel çelişmesi haline geldi. Yazarımız soruyor: "Peki, daha önce toplum temel çelişmesiz miydi?" Hayır. Daha önce, ilkel komünal ilişkilerle, köleci üretim ilişkilerine tekabül eden yeni üretici güçler arasındaki çelişme sınıfsal planda kölecilerle ilkel komünal topluluklar arasındaki uzlaşmaz mücadelede yansıyordu. (İlkel komünal topluluklarin bir sınıf olmadığı düşünülürse, bu mücadeleye ne kadar sınıf mücadelesi denebilirse) Şurası muhakkak ki, insan toplumu gerçek anlamda ilk sınıf mücadelesini kölelerle köle sahipleri arasındaki mücadelede yaşadı. Ama bu mücadelenin topluma damgasını vurması, köleciliğin bir toplumsal sistem haline gelmesinden sonradır.

Kapitalizmi ele alalım.

"Kapitalizmin ilk dönemi" de, onun henüz feodal toplumun bağrında yeni doğduğu ve toplumsal sistem haline gelmediği döneme rastlar. Kapitalizmin doğuşu da, feodal toplumun olgunlaşmasının ve üretici güçlerle çatışmaya düşerek çürümeye başlamasının belirtisiydi. Eğer bu dönemde de kapitalist üretim ilişkileriyle ona tekabül eden üretici güçler uzlaşmaz temel bir çelişme olarak topluma damgasını vursaydı, (yani bu çelişme toplumsal sistemin temel çelişmesi olsaydı), bu toplumun nasıl gelişeceği sorusu bir yana, daha o dönemde toplumun temel çelişmesi proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişme olmaz mıydı? Sosyalist devrim süreci Batı Avrupa'da 13. yüzyıldan itibaren başlamış olmaz mıydı? "Osman Gazi döneminde buharlı makine" şaklabanlığı ile kafa karıştırabileceğini zanneden (bu meselenin üzerinde birazdan duracağız) şaşkalozun içine düştüğü garabete bakın.

Oysa, gerçekte feodalizmin olgunlaşması ve bir süreç içinde bağrında kapitalizmin filizlenmesiyle gündeme giren temel çelişme, proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişme yani sosyalist devrim sürecinin temel çelişmesi değil; feodal beylerle, başta köylülük olmak üzere halk (burjuvazi dahil) arasındaki burjuva demokratik devrim sürecinin temel çelişmesidir. Bu çelişme gündeme girmeden önce, toplumun temel çelişmesi ise (ki bu toplum köleci ilişkilerin henüz tasfiye edilmediği ve feodalizmin ilerici bir rol oynadığı döneme tekabül eder) köleci ilişkilerle feodalizmin temsil ettiği yeni üretici güçler arasında ve sınıfsal planda, köleciliğin muhafazasından yana olan sınıflarla,feodalizmin gelişmesinden yana olan sınıflar arasında yansıyan temel çelişmeydi.

Yazar, gelişmelerinin ilk dönemlerinde üretim ilişkilerinin üretici güçlerle uygunluk halinde olduğunu gizleyebilmek ve bu yönden gelecek itirazları karşılayabilmek için; örneğin, feodal üretim ilişkileriyle feodalizmin üretici güçlerinin hem birlik,hem mücadele içinde olduğundan dem vuruyor. Bu her çelişme için söylenebilecek bir sözdür. Ama gelişen üretici güçler henüz feodalizmin üretici güçleri olduğu sürece (yani başka bir ilişkiyi değil, ama feodal üretim ilişkilerini doğurduğu sürece), o üretici güçler (ki bunlar insanlarla sınırlanıp köylü feodalizmin, işçi kapitalizmin diye tasnif edilemez) feodal ilişkilerle bir çatışma içine düşmemiştir. Ne zaman ki, uzlaşmaz bir çatışma içine düşerler, o zaman bir süreç içinde feodalizmi değil, kapitalizmi doğurmaya başlar ve adım adım onun üretici güçleri haline gelirler.

Yazar soruyor:

"Bir toplumsal sistemin yeni olduğu dönemle eskidiği dönemde iki farklı temel çelişme mi vardır? O zaman toplumsal sistemi tesbit etmenin ne anlamı kalmaktadır?"(agy)

Kavanoz kafalı "üstad"ın ifadesini şöyle düzeltmek gerekecek:

Bir üretim ilişkisinin yeni olduğu dönemle,eskidiği dönemde, onun içinde geliştiği toplumda iki farklı temel çelişme mi vardır?

Evet, sayın yazar. Tam da böyle. Bir üretim ilişkisi (ya da tarzı), eski toplumun bağrında doğar ve onun ölümünü hazırlar. Örneğin kapitalizm, feodalizmin toplumsal sistemi teşkil ettiği bir toplumda doğar. Bu dönemde toplumda temel çelişme feodallerle halk arasındadır. Ama kapitalizm gelişmesinin ileri bir döneminde feodalizmi tasfiye ederek kendisi toplumsal sistem haline gelir ve bir süre sonra eskir. Bu büyük makinalı sanayiyi geliştirmesinden sonraya denk düşer. Buna paralel olarak onun bağrında sosyalizmin maddi unsurları teşekkül etmeye başlar ve proletarya ile burjuvazi arasındaki temel çelişme toplumun temel çelişmesi durumuna gelir. Biz de o zaman kapitalist toplumsal sistemden bahsedebilir ve onun temel çelişmesinin,proletarya ile burjuvazi arasında olduğunu söyleyebiliriz.

Yazarımız soruyor:

"Peki, bu iki yön uygun oldukları zaman temel çelişme olmaktan çıkıyorlar ve yalnız çatışma halinde oldukları zaman mı temel çelişme oluyorlar?"

İyi bildiniz, "üstad" ! Üretici güçlerle üretim ilişkileri, ancak çatışma halinde (uzlaşmaz bir çelişme içinde) oldukları sürece toplumsal sistemi oluşturur ve toplumun ya da belli bir devrim sürecinin temel çelişmesini oluştururlar, daha önce değil. Şurasını da belirtelim ki, özellikle üretici güçlerin çok yavaş geliştiği köleci ve feodal toplumlarda esas olarak bir önceki eski üretim tarzı tasfiye edildiği halde yeni üretici güçlerin teşekkül etmesi ve eski toplumun bağrında gelişmesi çok uzun bir zaman alabilir. Bütün bu dönem boyunca köleler ya da serfler egemen sınıflarla uzlaşmaz bir çelişme içinde oldukları halde ve köle ya da serf ayaklanmaları toplumdan hiç eksik olmadığı halde, bunlar kendisi de eskimeye başlamış olan mevcut toplumu yıkamazlar. Ama yine de üretici güçlerin gelişmesi durmaz, köle ya da serf ayaklanmaları bunların gelişmesini hızlandırır. Ve durağan bir görünüm altında geçen bazen binlerce yıldan sonra mevcut toplumun bağrında yeni üretim ilişkileri doğarak onun temelini oymaya başlar. Mevcut toplum sonunda yine ezilenlerin ayaklanmaları altında yıkılır. Örneğin Çin'de köleci üretim ilişkileri esas olarak tasfiye edildikten ve feodalizm toplumsal sistem haline geldikten sonra toplumun temel çelişmesi, henüz kapitalist üretim ilişkilerinin doğmadığı binlerce yıl boyunca feodallerle serfler arasındaydı. Ama yine de bu üretim tarzı henüz hakim duruma gelip köleci ilişkileri tasfiye etmeden böyle bir şeyden bahsedilmezdi ve eğer bir dünya sistemi haline gelen kapitalist-emperyalizmin pençelerine yakalanmadan önce Çin kendi iç dinamiğiyle kapitalist gelişme yoluna girseydi, feodal sistemi yıkacak olan serbest rekabetçi kapitalizmin gelişmesine tekabül eden,yeni üretici güçler ve bunların temsilcisi olan sınıflardan başkası olamazdı.

Bu konuda Mao Zedung şöyle diyor:

"İnsanlık tarihinde sınıflar arası uzlaşmaz karşıtlık, karşıtlar mücadelesinin özgül bir belirtisi olarak vardır. Sömürücü ve sömürülen sınıflar arasındaki çelişkiyi düşünün. Köleci,feodal ya da kapitalist bir toplum olsun, iki çelişik sınıf bir toplumda uzun süre beraber bulunur ve birbirleriyle mücadele ederler; fakat iki sınıf arasındaki çelişki belli bir aşamaya kadar gelişince, açık bir uzlaşmaz karşıtlık biçimini alır ve devrime dönüşür." (abç) (Teori ve Pratik, s. 65)

Yazar şöyle devam ediyor:"Halkın Kurtuluşu temel çelişmenin öz olarak bütün bir süreç boyunca (aç.D.P.) geçerli olduğunu, bütün bir süreci açıkladığını öğrenememiş."

Yanılıyorsunuz "üstad" (!) Eğer eleştirdiğiniz alıntıyı aldığınız UDHD yazısını okusaydınız (ya da anlasaydınız) bizim tam da bunu savunduğumuzu bilirdiniz. Bizim yaptığımız, yalnızca bir üretim ilişkisinin eskinin bağrında doğduğu dönemle,onun üretici güçlerle uzlaşmaz (temel) bir çelişki içine düştüğü dönemi birbirinden ayırmak ve devrim sürecini bu andan itibaren başlatmaktır. Yukarıda Marks'dan yapılan alıntıyı daha önce herhangi bir yerde görmüş olan birinin bu konuda kafa karışıklığı içinde olmaması gerekirdi.Tabii kafasını yalnızca Marksizmi revizyona tabi tutmak için çalıştıran sizin gibiler sözümüzden dışarı.

Kısaca toparlarsak: İnsan toplumunun gelişmesi,birbirinden ayrı bölmeler içinde, rastgele ard arda dizilmiş bir takım kategorilerin doğup, gelişip, ölmeleri şeklinde değil; üretici güçlerin ilkel komünal toplumdan başlayıp, komünist topluma kadar uzanan sürekli (hızlı ya da yavaş) gelişmesi temeli üzerinde gerçekleşir. Bu üretici güçler; üretim aletleri, üretim tecrübesi ve üretimi gerçekleştiren belli bir iş hünerine sahip insanlardan oluşur. İnsanlar üretim süreci içinde karşılıklı ilişkiler kurarlar (üretim ilişkileri). Bunlar üretici güçlerin gelişmesine tekabül ettikleri sürece onlarla esasta uyum halinde bulunur ve gelişmenin etkenini oluştururlar; çatışmaya düştüklerinde ise bu gelişen, yeni üretici güçlere dayanan devrimci sınıflar tarafından ortadan kaldırılırlar. Bu böyle olmuştur ve böyle olacaktır. Dolayısıyla olgunlaşmış ve bağrında kapitalizmi doğurmuş bir feodal toplumda temel çelişmenin eski (feodal) üretim ilişkileriyle,yeni (kapitalizmi doğuran ve ona tekabül eden) üretici güçler arasında olması son derece doğaldır. Bu olmadığı sürece eski toplumsal sistem bir kısır döngü içinde döner durur ve yeni bir toplum hiç bir zaman doğmaz.

Bu konuda söyleyeceklerimizi bitirmeden sözü bir kere daha yazarımıza bırakalım:"

"...Halkın Kurtuluşu'nun tarifini kabul edecek olsak, rekabetçi kapitalizm çağında temel çelişmenin şöyle olması gerekirdi: Bir yanda eski üretim ilişkileri, yani feodal ilişkiler, öte yanda gelişen üretici güçler" (agy)

Bir kere daha üstüne bastınız, sayın yazar!

Ama bunu söyleyen, sizin tabirinizle "üçlü oportünist blok" değil. Bakın, Lenin 1900'lerin başında, henüz kapitalizmin emperyalizm dönemine ilişkin tahlillerinin net bir biçimde ortaya konmadığı dönemde,Rusya için temel çelişmeyi nasıl tespit ediyor:

"...böyle korkunç felaketlere yol açan temel çelişki sanayimizde yüksek, tarımımızda da hatırı sayılır derecede gelişmiş olan kapitalizm ile; ortaçağcıl feodal özelliklerini koruyan toprak mülkiyeti sistemi arasındaki çelişkidir." (Toplu Eserler, Cilt 18, s. 75, İng.)

Yani soruna üretici güçler ve üretim ilişkileri açısından yaklaşıldığında, o dönemde Rusya'da temel çelişmenin bir kutbunda feodal üretim ilişkileri (onu temsil eden toprak mülkiyeti sistemi), diğer kutbunda ise gelişen kapitalizmin üretici güçleri yer alıyordu. Rusya'da kapitalizm, 1870'lerde hakim hale gelmiş olmasına rağmen feodal kalıntılar (eski), yaygın bir biçimde yaşamaya devam ettiğinden ve mevcut kapitalizm hala ilerici sanayi kapitalizmi (serbest rekabetçi kapitalizm) olarak tahlil edildiğinden (yeni),toplumun temel çelişmesi bunlar arasındaydı. Bu çatışmanın sınıfsal planda yansıması ise başta köylülük olmak üzere (ama yazarın sandığı gibi homojen bir serfler kitlesi değil, farklılaşan,bağımsızlaşan ve proletarya ile burjuvazi olarak ayrışan köylülük), proletarya ve sanayi burjuvazisi ile yarı-feodal sınıf (ve yarı-feodal otokrasi) arasındaki çatışmaydı. Ne var ki, işçi sınıfının nicelik ve nitelik olarak diğer yarı-feodal ülkelere göre daha çok gelişmesinden ötürü mezar kazıcılarını görerek ürken burjuvazi, devrimden büyük ölçüde elini eteğini çekmişti ve köylülüğe anti-feodal mücadelesinde önderlik etmek görevi proletaryanın omuzlarındaydı.

İşte Doğu Perinçek'in sefaletinin son perdesi!

❷ Yeni üretim ilişkilerini yaratan esas etken ezilen sınıfların özgürlük isteği değil; üretici güçlerin eski ilişkilerin kabına sığmayacak kadar gelişmesidir

Yazarımızın bu konudaki görüşleri şöyle:

"Köleci toplumun bağrında feodal üretim ilişkileri filizlenmeye başlar. Bunu yaratan bizzat kölelerin özgürlük mücadelesidir." (agy)

"...Halkın Kurtuluşu köylünün toprağa bağımlılıktan kurtulma, yani özgürlük mücadelesinin üretici güçleri geliştirdiğini ve rekabetçi kapitalizmin üretici güçlerinin filizlenmesine hizmet ettiğini anlamamışlardır." (agy)

"Feodalizmi yıkan esas etken(abç) dünyanın her yerinde köylünün özgürlük mücadelesidir.(agy)

Bunlar tam da Marksizmden zerrece nasibini almamış iradeci bir papazın ağzına layık sözlerdir.Marksistlere gelince onlar meseleye başka bir tarzda yaklaşırlar. Örneğin Stalin bu konuda "üstad"dan tamamen farklı düşünmektedir.

"...Toplumun maddi hayat şartlarının karmaşık bütünü içinde, toplumun görüşünü, toplumsal sistemin niteliğini, toplumun bir sistemden diğerine ilerleyişini belirleyen başlıca etken nedir? (abç)

"Tarihi materyalizme göre bu etken insanın varlığı için yaşama imkanlarını sağlama yöntemi, toplumun yaşayışı ve gelişmesi için vazgeçilmez unsurlar olan yiyecek, giyecek, ayakkabı, ev, yakacak, üretim aletleri vb. gibi maddi değerlerin üretim biçimidir...

"Üretimin... bir özelliği de üretimdeki değişme ve gelişmelerin, daima üretim güçlerindeki ve öncelikle üretim aletlerindeki değişme ve gelişmelerle başlamasıdır." (SBKP(B) Tarihi. s. 152 ve 155)

Ezilen sınıfların özgürlük mücadeleleri de tarihin gelişmesinde ve yeni üretim ilişkilerinin doğmasında belirli bir rol oynar, ama bu ancak üretim faaliyetinin ve üretici güçlerin gelişmesi temeli üzerinde bir anlam kazanır, ve esas etken olan, üretici güçlerin gelişmesine tabidir. Yeni üretim ilişkilerini ya da yeni bir üretim tarzının maddi temelini insanların özgürlük isteği yaratmaz. Yeni üretici güçler belli bir olgunluk durumuna ulaşıncaya kadar üretim güçlerinin gelişmesi ve yeni üretim ilişkilerinin doğması,kendi kendine, insanların iradesinden bağımsız olarak ilerler. Ne zaman ki,bu noktaya varılır, eski üretim ilişkileri, üstyapı ve egemen sınıflar üretici güçlerin gelişmesinin önünde mutlaka yıkılması gereken bir engel haline gelirler; o zaman, devrimci sınıfların bilinçli eylemleriyle ve zor kullanarak devrim yoluyla bütün bu engelleri silip atmaları gündeme girer.

Yeni üretim ilişkilerinin insanların iradesinden bağımsız olarak eski toplumun bağrında doğup ve gelişmelerinin başlıca iki nedeni vardır:

Birincisi; *"insanların şu ya da bu üretim biçimini seçme özgürlüğüne sahip olmamaları hayata başlayan*

SEFALETİ ÜZERİNE

her yeni kuşağın önceki kuşakların çalışmaları sonucu yaratılmış olan üretim güçleriyle ve üretim ilişkileriyle yüz yüze gelmesi ve bu nedenle de, maddi değer üretebilmek için ilk başta üretim alanında hazır bulduğu her şeyi kabul etmek ve her şeye kendini uydurmak zorunda olmasıdır." (age, s.162)

İkincisi; *"İnsanın şu ya da bu uretım aletini, üretim güçlerindeki şu ya da bu unsuru geliştirirken bu gelişmelerin yol açacağı toplumsal sonuçları görmeyip, anlamayıp ve bunu durup düşünmeyip, sadece günlük çıkarlarını, işin hafiflemesini ve kendisi için doğrudan doğruya ve elle tutulur bir takım faydaları sağlamayı düşünmesidir."* (age,s.163)

İradeci bir papazdan farkı olmayan yazarımızla, Marksistler arasında bu meseledeki ayrılık, insanların üretim süreci içinde belirli ilişkilere (üretici güçlerin seviyesine uygun ilişkilere) kendi iradelerinden bağımsız olarak mı, yoksa "özgürlük" isteğinde ifadesini bulan iradi bir istek sonucu mu girdikleri noktasında düğümlenmektedir. Yazarımıza göre, bu ilişkileri doğuran özgür bir ruha sahip olan köylülerin özgürlük istekleridir. Marksistlere göre ise, onları özgürlük mücadelesine iten ve bu mücadelenin zaferinin koşullarını hazırlayan üretim şartları ve üretici güçlerdeki maddi değişme ve gelişmelerdir. Marks, Komünist Manifesto da *"proletarya, burjuvazi ile olan çatışmasında şartların zorlamasıyla, kendini bir sınıf olarak örgütlemeye itilir"*der.

Yine Marks'ın Ekonomi Politiğin Eleştirisine Katkı'da yazdığı *"insanların varlıklarını belirleyen bilinçleri değildir; aksine onların toplumsal varlıkları bilinçlerini belirler"* şeklindeki pasaj üzerinde dururken Engels şunları söyler:

"Ancak daha yakından bakıldığında, insanların bilincinin varlıklarına bağlı olduğu ve tersinin doğru olmadığı yolundaki, görünüşte öylesine basit olan bu önermenin, daha ilk sonuçlarında en gizli idealizmle bile çatıştığı derhal görülür. (abç) Bu önerme tarihi izleyenlere her şey hakkındaki bütün geleneksel ve alışılmış görüşleri inkar ediyor. Bütün geleneksel siyasi muhakeme usulü yıkılıyor; vatanseverliği kimseye kaptırmayanlar iradeye dayanmayan böyle bir görüşü öfkeyle reddediyorlar. Zaten bu yeni görüş tarzı, sadece burjuvazinin temsilcilerine değil, fakat hürriyet, eşitlik, kardeşlik tılsımlı formülüyle dünyayı ayaklandırmak isteyen Fransız sosyalistlerinin büyük kitlesine de kaçınılmaz olarak pek aykırı geliyor. Fakat bu önerme en çok Almanya'nın kaba demokrat zırlaklarını öfkelendirdi. Bununla beraber yeni fikirleri kopya ederek onları iştahla ama ender görülecek bir anlayışsızlıkla sömürmeye kalkışmaktan da geri kalmadılar." (Marks-Engels, Felsefe İncelemeleri, s. 87)

Yazarımıza bu konuda daha fazla bir şey söylemeye gerek yok!

❸ Belirli bir emekçi sınıf her zaman belirli bir üretim tarzının üretici gücü değildir

"Rekabetçi kapitalizmin üretici güçleri nelerdir? İşçiler ve makina." (agy)

Yazarımızın tarihi birbirinden kopuk bölmelere ayıran (ki bu kaçınılmaz olarak üretici güçlerin de iradi bir şekilde parçalanmasını, bölünmesini gerektirir) anlayışıyla burada da karşılaşıyoruz.

Üretici güçler nelerdir? Maddi değerlerin üretilmesi için kullanılan üretim aletleri ve bu üretim aletlerini kullanan insanların üretim tecrübesi ve iş hüneri. İnsanların üretim faaliyetinin, hangi tip üretim ilişkilerinin kurulmasına yol açacağını esas olarak belirleyen onların hangi aletleri kullandıkları ve iş hünerlerinin, üretim tecrübelerinin derecesidir. İnsanlar sırf köle oldukları için üretim faaliyetleriyle sürekli köleci ilişkileri ya da köylü oldukları için feodal ilişkileri üretmezler. Bir köle, kullandığı üretim aletleri, kendi iş hüneri, üretim tecrübesi köleci ilişkilere tekabül eden düzeyde olduğu sürece köleci üretim ilişkilerini üretir;ama bir noktaya gelindiğinde bütün bunlar kaçınılmaz olarak köleci ilişkilerle çatışmaya girerler. O zaman köle, köle statüsünü muhafaza etse bile yeni üretici güçlerin temsilcisidir ve onun faaliyeti giderek feodal üretim ilişkilerinin ortaya çıkmasına yolaçar; böylece köle de kendi statüsünün değişmesini hazırlar. Köleci toplum, ancak böyle maddi bir temel üzerindeki köle ayaklanmaları mücadeleleri vb. sonucu yıkılır.

Köylülüğü ele alalım:

Köylü, başlangıçta serftir. Ve onun üretim faaliyeti feodal üretim ilişkilerini üretir. Ama o, sırf köylü olduğu için ebediyen feodal toplumun üretici gücü olarak kalacak değildir. Sürekli biriken ve gelişen üretim aletlerinin köylülüğün artan iş hünerinin vs. bir noktaya geldiğinde artık feodal üretim ilişkileriyle çatışmaya başlaması kaçınılmazdır. Bu durumda köylünün üretim faaliyeti adım adım kapitalist üretim ilişkilerinin yaratılmasına yol açacak ve köylü yine köylü olarak kaldığı halde artık serf olmaktan çıkacak, bağımsızlaşmaya ve farklılaşmaya başlayacaktır. Bağımsız küçük köylüyü ele alalım: Bu feodal toplumun üretici gücü müdür? Başlangıçta evet, ama gelişmesinin bellibir aşamasında (feodalizmin çözülmesinin başladığı aşamada) bağımsız küçük köylü , küçük burjuvaya tekabül eder. O, kendisi burjuva iken nasıl olur da feodal toplumun üretici gücü olur? Aynı şekilde yarı-proleter, zengin köylü; bunların hepsi köylü değiller midir?

Yazarımıza göre ise köylü, feodal toplumda her nasılsa ortaya çıkmış ve feodal toplum yıkılıncaya kadar da değişmeden kalacak olan bir sınıf ve onun feodallere karşı sınıf mücadelesinin gelişmesini mümkün kılan şey de içindeki güçlü özgürlük arzusudur. Bu sınıf mücadelesi feodalizme tekabül eder, ya da hiç bir şeye tekabül etmez (!) Bunun içindir ki biz, feodal toplumun yıkılmasına yol açacak olan temel çelişki, feodal üretim ilişkileriyle kapitalizme tekabül eden yeni üretici güçler arasındaki çelişkidir, dediğimizde yazar ayağa fırlıyor ve "nasıl olur, siz feodallerle köylüler arasındaki mücadeleyi inkar mı ediyorsunuz?", "Osman Gazi zamanında buharlı makina mı vardı?" diye feryat ediyor.

Buraya kadar anlatılanlardan , bizim temel çelişme tespitimizin,köylülerle feodaller arasındaki sınıfsal plandaki temel çelişmeyi inkar edip etmediği anlaşılmıştır. Ama biz biraz da şu "Osman Gazi" meselesi üzerinde duralım.

Osmanlı devleti, fetihçi barbar bir topluluk tarafından Anadolu Selçuklu ve Bizans feodal devletlerinin buhranından yararlanarak aynı temeller üzerinde kurulmuş feodal bir devletti. Osmanlı toplumunda (hala barbar özellikler taşıyan göçebe toplulukları bir yana bırakırsak) sınıfsal planda temel çelişme, feodallerle köylüler arasındaydı. Bunun yanında Osmanlı toplumu son dönemlerine gelinceye kadar kapitalist üretim ilişkilerinin mevcut olmadığı bir toplumdu. Bu neyi gösterir? Sadece şunu: Kapitalizm feodal toplumun bağrında uç vermedikçe, başka bir deyişle feodal üretim ilişkileriyle kapitalizmin yeni üretici güçleri ve buna tekabül eden kapitalist ilişkiler çatışmaya girmedikçe, Osmanlı devleti yıkılıp yerine başka bir devlet kurulsa da feodalizm yıkılmaz, yıkılamazdı. Özgürlük aşkına ve feodal zulme karşı yıllarca mücadele eden, ayaklanan Osmanlı köylülerinin durumu ve bu ayaklanmaların hepsinin yenilgiye uğraması bunun apaçık bir göstergesidir. Osmanlı toplumu, (feodal toplumda üretici güçlerin gelişmesinin yavaşlığı göz önüne alınmadıkça) feodal ilişkilerin kurulmasının esas olarak tamamlandığı ve toplumun feodal bir toplum haline geldiği ama bu toplumun yıkılmasına yol açacak olan üretici güçlerin henüz birikmediği bir aşamada bulunuyordu. Bu olgudan çıkarılacak sonuç ancak feodal toplumun yıkılmasına yol açacak olan temel çelişmenin eski feodal ilişkilerle yeni (kapitalizme tekabül eden) üretici güçler arasındaki çelişme olmasıdır.

Osmanlı toplumundakine benzer bir durum Çin'de de vardı. Mao Zedung, Çin toplumunun bu dönemi hakkında şunları söylüyor:

"Amansız iktisadi sömürü ve siyasi baskı Çin köylülerini toprak ağasının hakimiyetine karşı sayısız ayaklanmalara sürükledi. Küçüklü büyüklü yüzlerce ayaklanma oldu ve bunların hepsi de köylü isyanları ya da devrimci köylü savaşlarıydı... Köylülerin sınıf mücadeleleri, köylü ayaklanmaları ve köylü savaşları Çin feodal toplumunun tarihi gelişmesinin gerçek itici gücü olmuştur. Çünkü her önemli köylü ayaklanması ve köylü savaşı, zamanın feodal rejimine bir darbe indirmiş ve böylece bir ölçüye kadar sosyal üretici güçlerin gelişmesini sağlamıştır. Buna rağmen o günlerde köylü ayaklanmaları ve köylü savaşları, proletaryanın ve Komünist Partisi'nin bugün sağladığı doğru önderlikten yoksundular. Bunun nedeni, yeni üretici güçlerin, yeni üretim ilişkilerinin, yeni sınıf güçlerinin ve ileri bir siyasi partinin var olmamasıydı. (abç) Her köylü devrimi başarısızlığa uğradı ve köylülük değişmez bir şekilde toprak ağaları ve soylular tarafından ya devrim sırasında, ya da sonra hanedanın değişmesini sağlamak için bir araç olarak kullanıldı; bu yüzden her büyük devrimci köylü mücadelesinden sonra bazı toplumsal ilerlemeler olduysa da, feodal iktisadi ilişkiler ve siyasi sistem esas olarak aynı kaldı. Farklı türden bir değişme ancak son yüzyılda meydana gelmiştir." (Seçme Eserler, II. Cilt, S.308)

Yazarımız, görüşlerimizi eleştirdiği yazısında, pasajın köylülerin sınıf mücadelesinin feodal toplumun itici gücü olduğu yolundaki bölümünü alıntı olarak kullanmış ama, Mao Zedung'un ve bizim söylediğimiz gibi bunun ancak üretici güçlerin gelişmesinin belli bir aşamasında (yeni üretici güçlerin yeni üretim ilişkilerini yarattığı aşamada) feodalizmi yıkabileceğini değil, aksini "kanıtlamak" için.

Yazar köylülüğün toprak ve özgürlük mücadelesinin kapitalizme tekabül eden bir mücadele olduğunu, bu şiarın burjuvaların şiarı olduğunu ve ancak yeni üretici güçler ve üretim ilişkilerinin gelişmesi temelinde ciddi sonuçlara ulaşılabileceğini inkar ediyor. Köylü mücadelesinin üretici güçleri geliştirerek sonunda kapitalizme yol açacağını ve köylülüğün kendisinin de süreç içinde değişeceğini inkar ediyor. Ve bizi, bu bağı ortaya koyduğumuz için, köylülüğün mücadelesini inkar etmekle suçluyor. Yazarımıza göre bunu söylemek, Osman Gazi zamanında buharlı makina ve işçi sınıfının olması gerektiğini söylemektir(!) Kimin sınıf mücadelesi kokan, kimin sınıf mücadelesini inkar ettiği üzerinde durmayı, daha sonraya bırakarak şunu söyleyelim ki, eğer köylülüğün mücadelesiyle kapitalizmin gelişmesi arasında da doğrudan bir bağ olmasaydı, feodal toplum sonsuza kadar var olmaya devam ederdi.

Gelelim işçi ve buharlı makinanın serbest rekabetçi kapitalizmin üretici gücü olması meselesine:

Yazarımızın bir başka "kurnazlığı" da kapitalizmin gelişmesinin belli bir aşamasında modern sanayi proletaryası ve makinalı üretimi yaratması gerçeğinden hareket ederek, serbest rekabetçi kapitalizmin geliştirdiği üretici güçler dendiğinde mutlaka fabrika işçisi ve makinalı üretimin anlaşılması gerektiğini, ve bunun sırf bu güçlerin "kapitalizmin üretici gücü" olduğunu savunmasıdır. Zaten onun ve tekkesinin bugün Türkiye'de feodal üretim tarzının hakim olduğunu iddia ederken dayandıkları en önemli noktalardan biri de budur. Onlar tıpkı 20. yüzyılın başlarında Rusya iktisadının "teknik geriliği... elle çalışmanın hakim olduğunu bahane ederek" kapitalizmi yalnızca fabrikada gören ve Rusya'daki ekonomik sistemi kapitalizmin karşısına çıkaran "halkçı"ların benzeriydiler.

Lenin, bunlara karşı şunları yazıyordu:

"Elle çalışmanın hakim olduğunu bahane ederek Rus rejimini kapitalizme karşı çıkarmak tamamiyle saçmadır; çünkü teknik yüksek gelişme gösterdiği zaman da, aşağı seviyede kaldığı zaman da kapitalizm mevcuttur. Marks, Kapital'inde birçok defalar göstermiştir ki, sermaye, istihsali önce bulduğu şekliyle kendine tabi kılar, ancak sonra bu istihsali teknik bakımdan değiştirir. Muhakkak ki Alman 'hausindustrie'si de (ev sanayi -HK), Rusya'nın 'büyük ev istihsali sistemi' de sanayiin kapitalist teşkilatını temsil etmektedir. Çünkü burada ticari istihsal hakim olduğu gibi, para sahibi de hem müstahsiller üzerinde, hem de artık-değeri kendine mal eder... 'yarı-tabi köy iktisadı' Batının şu ya da bu bölgelerinde hala mevcuttur; ama bunun böyle olması Batıda olduğu gibi Rusya'da da ne ticari istihsalin hakim olmasına, ne de müstahsillerden pek çoğunun sermayeye tabi olmasına engel olur. Bu tabi oluş en üstün gelişmesini en yüksek noktasına varmadan önce birçok merhaleden geçer... Bu tabi oluş tefecilik ve ticari sermayeyle başlayıp sonra başlangıçta teknik bakımdan pek ilkel olup eski istihsal sisteminden hiç bir şekilde üstün olmayan sanayi kapitalizmi gelir; daha sonra kapitalizmin, henüz el çalışmasına ve en başta da ücretli işçiye topraktan ayrılmaksızın zanaatçı sanayiine dayanan manifaktürü teşkilatlandırır ve gelişmesini makinalaşmış büyük sanayi ile tamamlar. Kapitalizmin en yüksek gelişme noktasını yalnız bu sonuncu üstün safha temsil eder; tamamiyle makinadan müstakil edilmiş hava gibi hür ve serbest işçiyi yalnız bu safhadaki kapitalizm yaratır...kapitalizmin karşısına 'kendi çocuğunu' (modern sanayi proletaryası -HK) çıkaran da yine yalnız bu safhadaki kapitalizmdir." (Lenin,Halkçılığın İktisadi Muhtevası Sayfa 135-136, Payel Yay.)

Lenin'in söylediklerinden de açıkça görüleceği üzere, feodal toplumun bağrında gelişen serbest rekabetçi kapitalizmin üretici gücü (diğer unsurları bir yana bırakıp meseleye insanlar açısından yaklaşırsak) bağımsızlaşma yolunda olan köylülük, ev sanayinde, basit atelyelerde ve manifaktürde çalışan, ataerkil ilişkilerden sıyrılmamış işçiler ve benzeri unsurlardır. Komünist Manifesto'nun dediği gibi, *"ortaçağ kentlileri ve küçük köylülük modern burjuvazinin habercileriydiler."*

Modern sanayi işçisi ve fabrika ise kapitalizmin gelişmesinin esas olarak tamamlandığı en yüksek gelişme safhasını temsil eder. Engels, "proletarya, geçen yüzyılın ikinci yarısında (18. yy) İngiltere'de ortaya çıkan ve o zamandan bu yana dünyanın bütün uygar ülkelerinde kendini yinelemiş olan sanayi devriminin bir sonucu olarak doğdu" diyor ve manifaktür işçisiyle fabrika işçisini (proleter) şöyle karşılaştırıyor:

"XVI. ve XVIII. yy. manifaktür işçisi hemen her yerde, hala bir üretim aletine, tezgaha, aile çıkrığına ve boş zamanlarında işlediği küçük bir miktar toprağa sahipti. Proleter bunlardan hiç birisine sahip değildir. Manifaktür işçisi hemen her zaman,kırsal kesimde ve kendi toprak beyi ve işvereni ile az çok ataerkil ilişkiler içerisinde yaşar;proleter ise çoğunlukla büyük kentlerde yaşar ve işvereniyle yalnızca para ilişkisi içindedir. Manifaktür işçisi büyük sanayi tarafından ataerkil ilişkilerinden kopartılır,hala sahip olduğu mülkünü yitirir ve böylelikle ancak o zaman bir proleter haline gelir." (Marks-Engels, Seçme Yapıtlar, sayfa 103 Sol Yay.)

Büyük sanayinin kurulması, sanayi devrimi; kapitalizmin gelişmesinin esas olarak tamamlanmasına yol açar. Feodalizmi tasfiye eder ve ondan sonra kapitalizm adım adım geliştirdiği üretici güçlerle çatışma içine düşer. Kapitalist toplumun bağrında sosyalizmin maddi temeli oluşmaya başlar. Bağımsızlaşan köylülük,manifaktür işçisi vb. serbest rekabetçi kapitalizmi üretirlerse, sanayi proletaryası sosyalizmin maddi koşullarını üretir ve giderek proletarya diktatörlüğü altında bu temel, sosyalist üretim ilişkilerinin doğması ve gelişmesini sağlar. Bu açıdan modern proleter ve büyük sanayii, sosyalizmin üretici güçleri olarak da faaliyet gösterir.

Ama oportünizmin ve revizyonizmin bataklığına gömülmüş olan yazarımızın bütün bu gerçekler karşısında yapabileceği tek şey, kendi kafasında yarattığı "Osman Gazi zamanında buharlı makina" saçmalıklarıyla ucuzundan demagoji yapıp, tekkesini ayakta tutabilmek için çırpınmaktır.

❹ Toplumsal gelişmede üretici güçlerin gelişmesi belirleyici rol oynar; sınıf mücadelesi bu temel üzerinde cereyan eder

Yazarımız, üretici güçlerin gelişmesinin başlangıçtan bu yana toplumun esas geliştirici etkeni olduğunu, üretim ilişkilerinin ise ancak bu güçlerin gelişmesiyle uyum gösterdikleri çağlarda gelişme etkeni olduğunu anlayamamıştır. O, bunu söylemenin Bernstein'in "üretici güçler teorisi"ni savunmak olduğunu zannetmekte , bu yüzden de gelişmeyi sağlayan esas etkenin üretim ilişkileri olduğunu savunurken, sınıf mücadelesinin tarihin itici gücü olduğu gerçeğini de maddi temelinden kopararak bu görüşü kanıtlamanın bir aracı olarak ileri sürmektedir.

O, bu görüşlerini kabul edilebilir hale getirmek için bizim görüşlerimizi alabildiğine çarpıtmaktan da geri kalmıyor ve şunları yazıyor:

"... Halkın Kurtuluşu'nun temel çelişme konusundaki yazdıkları tek bir yere götürmektedir: Revizyonist üretici güçler teorisinin kuyruğuna! Çünkü her ikisi de üretici güçlerin esas olarak üretim ilişkilerinin değişmesinden sonra geliştiğini anlamıyorlar. Onlar devrim olmaksızın yeni toplumun üretici güçlerinin eski toplumda sonuna kadar gelişeceğini iddia ediyorlar. O kadar ki, artık bu üretici güçlerin eski toplumla bir ilgisi kalmamaktadır. O zaman devrime ne hacet!"(agy)

Yazarımız Marksizmin cahili olduğu kadar, burjuva-feodal düzenin bütün yozluklarının da temsilcisidir.Onun için büyük teorik gaflar yapmakta, sonra da özeleştiri yapıp bunları düzelteceği yerde, yediği herzeleri savunabilmek için karşısındakilerin ve Marksizmin söylediklerini fütursuzca tahrif etme yolunu tutmaktadır. Yukarıda aktardığımız sözlerde de tahrifatçılık ve cehalet içiçedir.

Yazar, feodalizmin bağrında gelişen kapitalizmin üretici güçleri dendiğinde, modern sanayi proletaryası ve büyük sanayi anladığından (ya da öyle anlamak işine geldiğinden); bizim, feodal toplumun bağrında burjuva devrimi olmadan, sanayi devriminin ortaya çıkabileceğini ve kapitalizmin sonuna kadar gelişeceğini söylediğimizi iddia ediyor. Ve bu tahrifat üzerine sanki biraz önce yeni üretim ilişkileri doğdukları andan itibaren gerici bir rol oynarlar diyen kendisi değilmiş gibi,bizim üretim ilişkilerinin üretici güçlerin gelişmesi üzerindeki etkisini görmediğimizden vb. dem vuruyor.

Yazarımızın,"yavuz hırsızlık"taki değerini takdir ediyoruz.Ama bir de "üstad" gibi burjuva-feodal kırmalarının gürültülü demagojileriyle bile üstü örtülemeyecek gerçek var. Yazarın eleştirdiği pasajı aldığı UDHD yazısının konuya girilen bölümü, "burjuva demokratik devrim, kapitalizmin serbest ve bağımsız bir biçimde gelişebilmesi için feodalizmin tasfiye edilme gereğinden doğar." diye başlıyor ve baştan sona yazarımızı yalanlayarak devam ediyor. Ama biz, yazarımızı boyunu aşan yalanlarıyla baş başa bırakıp, onun dilinin altında yatan baklanın ne olduğuna bakalım.

Önce şunu belirtelim. Sınıf mücadelesinin toplumun itici gücü olması, üretici güçlerin toplumsal gelişmede belirleyici bir rol oynamasıyla çelişmez. Aksine ancak o zaman bir anlam ifade eder. Bu doğrudur; çünkü sınıflı toplum kurulduğundan bu yana sömürüye dayanan üretim tarzları (ve üretim ilişkileri) birbirini izlemiştir ve bunlar karakterleri gereği er geç üretici güçlerin gelişmesinin önünde engel haline gelirler. İşte bu noktada üretici güçlerin en canlı unsuru olan devrimci sınıflar, bu engelleri yıkma görevleriyle karşı karşıya kalırlar. Bunun karşısında yıkılması gereken mevcut düzeni savunan gerici sınıflar direnir ve devrim gerekli hale gelir. Bu yüzden sınıflı toplumlar sürekli şiddetli sınıf mücadelesine sahne olurlar ve bu mücadeleler gelişmeyi teşvik eder. Ama sınıf mücadelesi maddi temelinden bir kez koparıldımı, ne onu ne de onun kanunlarını anlamak imkanı kalır.

İnsan toplumu ilk ortaya çıktığında sınıflar yoktu, sınıf mücadeleleri yoktu. Ama yine de insanlar üretimde bulunuyorlar ve üretim ilişkilerine giriyorlardı.İlkel komünal toplumun gelişmesini sınıf mücadelesi değil, üretici güçlerin gelişmesi belirledi. Daha sonra gelişme belli bir aşamada sınıfları ortaya çıkardı. Böylece üretici güçlerin gelişmesi sınıf mücadelesine bağlandı. Ama aynı gelişme gelecekte (komünist toplumda) sınıfların yeniden yok olmasına yolaçacak ve maddi zenginliklerin kısıtlılığına değil, ama bolluğuna dayanan yeni bir sınıfsız toplum kurulacaktır. O zaman, sınıflar da sınıf mücadeleleri de ortadan kalkacak,ama insanlar yine üretim yapmaya, üretici güçler ve üretim ilişkileri varolmaya, toplum gelişmeye devam edecektir.

Yazar ise, sınıf mücadelesini, bizzat onun gelişmesini teşvik eden üretici güçlerin gelişmesi temel etkeninden koparmıştır. Onun kafasında sınıflar, üretim içinde belli bir yerleri olan,varlıklar; üretici güçlerin gelişme seviyesine sıkı sıkıya bağlı olan,onlarla birlikte gelişen ve dönüşen insan toplulukları değil, her nasılsa ortaya çıkmış,durağan ve "özgürlük aşkına" durmadan ezenlere karşı savaşan topluluklardır. Bu, en açık bir biçimde, feodal toplumun yıkılmasına yolaçan temel çelişmenin, feodal üretim ilişkileriyle gelişmekte olan yeni üretici güçler arasındaki çelişme olduğu yolundaki görüşümüzün karşısına; sanki bunlar birbirini inkar edermiş gibi, feodal toplumun temel çelişmesinin köylülerle toprak ağaları arasındaki çelişme olduğu görüşü çıkarılırken görülmektedir. Bunlar, aynı gerçeğin, biri üretim, diğeri sınıfsal planda ifadeleridir.

Gelelim "Bernsteincılık" meselesine:

Eğer Bernsteincılık, üretici güçlerin gelişmesinin insan toplumundaki tayin edici etkisini ve gelişen üretici güçlerin, mevcut üretim ilişkileriyle çatışmaya girdikleri andan itibaren, insan iradesi dışında, adım adım yeni üretim ilişkilerini doğurduğunu kabul etmek olsaydı (sosyalist üretim ilişkileri dışında, ki bu takdirde de sosyalizmin maddi temeli yaratılır) Marks, Engels, Lenin ve Stalin birer "Bernsteinci" ya da Bernstein'ın kendisi bir Marksist olurdu. Marksistler Bernstein'i hiç bir zaman, örneğin feodal toplumun bağrında feodal üstyapı henüz yıkılmadan kapitalizmin doğup gelişemeyeceği ve hatta bu yıkılmanın çok geciktiği özel durumlarda hakim hale gelemeyeceği açısından eleştirmemişlerdir.Ama bu gelişmenin devrim olmadan tamamlanamayacağı noktasını vurgulamışlardır. Bernstein'ın teorisi genel olarak devrimin, özel olarak da proleter devriminin inkarı teorisi olduğu için eleştirilmiştir. (Tıpkı bugün "Yeni Ekonomik Düzen"ci "Üç Dünya Teorisi"nin taraftarlarının Marksist-Leninistler tarafından eleştirilmesi gibi.)

Yazarımıza gelince, önce alışılageldiği üzere ortaya "onlar devrim olmaksızın yeni toplumun üretici güçlerinin eski toplumda sonuna kadar gelişeceğini iddia ediyorlar" yollu kendi kafasından başka hiç bir yerde mevcut olmayan bir iddia atıyor; sonra "Osman Gazi zamanında buharlı makina" şarlatanlığıyla bu iddiaya başkalarını da inandırabilecek kanıtlar ileri sürdüğünü zannediyor, sonra da burjuva devrimini neredeyse proleter devrimi gibi ele alıp; feodal üstyapı yıkılmadan kapitalizmin gelişemeyeceğini ve bu yıkılmanın geciktiği durumlarda hatta hakim olamayacağını savunmaya girişiyor.

Oysa tarihi az-çok bilen biri için, örneğin bir Rus devriminin pratiği bile bu iddiayı silip süpürmeye yeter. Lenin, kapitalizmin Rusya'da 1870'lerde hakim olduğunu söylüyor; oysa 1917 yılının başında bile Rusya'da yarı-feodal otokrasi (Çarlık) hala ayaktaydı ve demokratik devrim gündemdeydi.

"Gerçekten Marksist açıdan devrim nedir? -diyor Lenin- Eskimiş siyasal üstyapıyla, yeni üretim ilişkileri arasındaki çelişkinin belli bir anda yıkılmasına yolaçtığı bu üstyapının kuvvet yoluyla ortadan kaldırılmasıdır."(İki Taktik, S.145, Sol Yayınları)

Stalin de, burjuva devrimiyle proleter devrimi arasındaki farkları şöyle sıralıyor:

"Proleter devrimiyle burjuva devrimi arasındaki fark, beş ana noktada toplanabilir:

"1-Burjuva devrim, görülegeldiği üzere, feodal toplumun bağrında büyümüş ve olgunlaşmış kapitalist düzen biçimleri, devrim açıkça patlak vermeden önce, az çok hazır olduğu zaman başlar; proleter devrim ise, sosyalist düzenin hazır biçimleri ya hiç yokken ya da hemen hemen yokken başlar.

"2-Burjuva devrimin ana görevi iktidarı almak ve onu varolan burjuva ekonomisiyle birleştirmekten ibarettir; proleter devrimin ana görevi ise, iktidarı aldıktan sonra yeni bir sosyalist ekonomi kurmaktan ibarettir.

"3.Burjuva devrim, görülegeldiği üzere, iktidarın ele geçirilmesiyle sona erer, proleter devrim için ise iktidarın ele geçirilmesi, bu iktidar eski ekonomiyi yeni bir kalıba sokmak ve yenisini örgütlendirmek için bir kaldıraç olarak kullanılacağına göre, ancak bir başlangıçtır.

"4-Burjuva devrim, elinde iktidarı tutan bir sömürücü grubun yerine bir başka sömürücü grubunu koymakla yetinir; bu bakımdan eski devlet makinasını parçalamaya gereksinme duymaz; proleter devrim ise, iktidardan kim olursa olsun, bütün sömürücü grupları uzaklaştırır ve iktidara emekçilerin ve sömürülenlerin önderi olan proleter sınıfını getirir; bundan dolayı, eski devlet makinasını parçalamaktan ve onun yerine bir yenisini koymaktan vazgeçemez." (Leninizmin Sorunları, s. 142, Sol Yayınları)

Hayatı boyunca bir burjuva kliğinden diğerinin kuyruğuna dolaşıp durmuş ve hiç bir zaman devrim diye bir davası olmamış olan şarlatan yazarımız, bizi Marksizm-Leninizmin yolundan gittiğimiz için devrimi reddetmekle, Bernsteincılıkla suçladıktan sonra(fiiliyatta ne mal olduğu herkes tarafından bilinen "üstad" bu kompleksini tatmin etmek için arasıra keskin görünmekten çok hoşlanır) bu iddiasını "sağlamlaştırmak" için, bu kez de sözde bizim, Halkın Birliği tarafından savunulan "Prusya tipi geçiş" yoluyla ülkemizin yarı-feodal niteliğinin değiştiği yolundaki iddiayı benimsediğimiz yalanını ortaya atıyor. Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği'nin bu konudaki görüşlerinin son olarak yayınladığı bir broşürle eleştirdi. O broşürü okuyan herkes Halkın Birliği'yle bu konudaki ayrılıklarımızı bilir. Ama yazarımızın önemli bir özelliği de, işine gelmeyen bir şeyi ne görmesi, ne de duymasıdır. Her şey bir yana Halkın Birliği'ne bu konuda ağzını açıp tek söz söylememesi gereken biri varsa o da kendisidir; çünkü feodalizmle halk arasındaki çelişmeyi baş çelişme tespit ettiği dönemde, bu çelişmeyi faşist Erim Hükümetine çözdürmeye çalışıyordu. Ve o konuda yazıp çizdiklerinin özeleştirisini halen yapmış değildir.

Burada biraz durup, "üretici güçler teorisi"ni savunmak şerefinin(!) kime ait olduğunu görelim.

Yazarın en önemli özelliğinin bir toplumda gelişen üretici güçlerin yarattığı üretim ilişkileriyle, yine üretici güçlerin yarattığı ama eskiyen ama üretim ilişkilerinin bir arada bulunuşunu kabul etmemesi olduğunu görmüştük. Bu yüzden yazar, temel çelişmeyi, yeni ile eski, başka deyişle gelişen üretici güçlerle eskiyen ve gericileşen üretim ilişkileri arasındaki çelişme olarak görmemektedir. Ona göre toplumda her zaman tek tip üretim ilişkisi vardır. Ve bu ilişki; üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki çelişmede her zaman gerici yanı oluşturur. Bu durumda üretim ilişkilerinin belli bir dönemde devrimci bir rol oynaması da söz konusu değildir; aksine üretim ilişkileri her zaman üretici güçlerin önünde engeldir, ama bu kimi zaman az, kimi zaman çok engel olmak şeklinde ortaya çıkar. Bütün fark budur. Yazarın bu mantığı tek bir şeye hizmet ediyor; belirli bir dönemde toplumun bağrında mevcut olan eski (gerici) üretim ilişkileriyle, yeni (ilerici) üretim ilişkileri arasındaki farkı gözden kaybetmeye.

Bu düşüncenin "üstad"dan daha meşhur savunucuları da vardır: Liu Şao-şi ve Lin Biao. Bu Marksizm dönekleri de, tıpkı yazarımız gibi (yazarımızın onlardan farkı, hayatında hiç bir zaman Marksist olmayı başaramamasıdır.) toplumda tek tip üretim ilişkisi olduğunu ve bu ilişkilerin de her zaman üretici güçlerin önünde ayak bağı teşkil ettiğini savunuyor ve buradan hareket ederek sosyalist üretim ilişkilerinin gerici ilişkiler olduğunu iddia ediyorlardı. Bu iddiaların tek bir amacı vardı; sosyalist Çin toplumunda gerçekten gelişmenin önünde ayakbağı teşkil eden burjuva üretim ilişkilerinin ve gerek alt, gerekse üstyapıdaki kapitalizmin kalıntılarının varlığını gözden gizlemek; sosyalizmi zayıflatarak kapitalizmi güçlendirmek ve proletarya diktatörlüğü altında devrimi sürdürmek gereğini reddetmek.

Yazarımızın düşüncesinin de hizmet ettiği tek bir

Dev.sa.6 sü.1'de

İzmir Bahçelievler halkı:

Faşist saldırıları göğüsleyip derneğimizi yaşatacağız

Bundan bir sene önce, BKDD'ye faşist milisler dinamit attılar. Daha sonra, ikinci bir bombalı saldırı olayı daha oldu. Devrimcilerin yılmazlığı, devrime ve halka olan bağlılıkları BKDD'yi, daha iyi çalıştırınca,bundan daha da çok korkan faşist köpekler, derneği bir gece kurşun yağmuruna tuttular. İçerdeki arkadaşlara şans eseri hiç bir şey olmadı. BKDD'den daha da korkmaya başlayan faşistler, güpegündüz derneği kurşunladılar. Üç arkadaşımız yaralandı ve HAKAN TUĞRUL arkadaşımız kurtulamayarak öldü.Bu sefer sahneye faşist diktatörlüğün resmi güçleri girdi ve derneğimizi üç ay kapattı.Bu üç aylık sürede meydana gelen dağınıklık her ne kadar bizi gerilettiyse de faşist diktatörlüğün mahalli güçlerine Bahçelievler'deki devrimciler şunu belirtti: Devrimci hareketin silinmesi için derneklerin olması şart değildir. Devrime ve halka bağlı olan devrimciler en zor şartlar altında bile mücadelelerini sürdürürler.

Dernek açıldıktan sonra önümüze çıkan en büyük engel bizim dağınıklığımızdı. Bunu düzene sokmak için uğraşırken, faşistler her geçen gün daha fazla saldırdılar. Biz hem toparlanmaya, hem faşist saldırılara karşı koymaya, hem de kitleyle bağlarımızı pekiştirmeye çalışırken, İGD'li sosyal-faşistler sahneye çıktı. Derneğimiz aleyhine propaganda yaptılar, ama onlar halktan cevaplarını alarak, çanak yalayıcılıklarını yaptıkları ağababalarının yanlarına gittiler. Ve BKDD'nin tam rayına oturduğu sıralarda faşistler saldırılarını yoğunlaştırdılar."İşsizliği, Hayat Pahalılığını, Faşist Terörü Protesto Mitingi"nde olmamızı fırsat bilerek, derneğimizi yaktılar, ama hasar büyük değildi. Üç gün sonra da gece derneğimize girerek,önce derneğimizi tahrip edip, daha sonra da yaktılar. Fakat tüm bu saldırılarla da yetinmeyip, iki

Bahçelievler Kültür Dayanışma Derneği'nin tahrip edilip yakılışından sonraki durumu

gün sonra iki arkadaşımızı durakta kurşun yağmuruna tutarak, ağır yaraladılar.

Faşist diktatörlük belki onlarca derneği kapatabilir, belki yüzlerce devrimciyi, yurtseveri katledebilir, ama onların yok edemeyecekleri şeyler de vardır: "DEVRİMCİ ŞEVKLE DOLU OLAN HALK".

Şunu unutmasınlar: Halkımız bu eli kanlı faşistlerden er geç hesap soracaktır. Nasıl ki Nurhaklar, Kızıldereler, darağaçları halkın yükselen mücadelesini durduramamışsa, faşist diktatörlüğün tüm saldırıları halkın yükselen mücadelesini dur duramayacaktır. Ve hakim sınıflar kendilerini o kaçınılmaz sonlarından kurtaramayacaklardır.

İZMİR-HATAY
BAHÇELİEVLER MAHALLESİNDEN
PROLETER DEVRİMCİLER

YURTSEVER KIBRIS HALKINA VE DEVRİMCİ YURTSEVER ÖĞRENCİLERE

Türkiye'de öğrenimlerini sürdüren Kıbrıslı öğrencilere karşı giderek yoğunlaşan faşist saldırıların geçen yıl Özer Elmas ve Mehmet Öner adlı iki yurtsever gencimizin ölümüne yol açtığını hepimiz çok iyi hatırlıyoruz. Bir süre önce de Muharrem Adnan Özdemir ve Ülmen Salih Aygün faşizmin kurşunlarına hedef oldular. Sonucu hepimiz biliyoruz. Muharrem öldü, Ülmen ise bir tesadüf eseri yaralı olarak kurtuldu.

Türkiye hakim sınıflarının ekonomik,siyasi bir buhran içinde bulundukları bir sırada ABD emperyalizminin ve uşaklarının beslemeleri olan faşist komandoların işledikleri cinayetler Türkiye'deki sömürücü sınıfların ve Kıbrıs'taki kuklalarının Kıbrıs ve Türkiye halklarına karşı giriştikleri genel saldırının bir parçasıdır.Faşist cinayetlerin devlet kuvvetlerinin gözleri önünde ve desteğiyle gerçekleşmesi bu görüşümüzü doğrulamaktadır.

(....)

Faşist "yuvalar" kendi başlarına ortaya çıkmadılar. Emperyalizm şartlarında sömürücü sınıfların himayesi altında ortaya çıkan hortlaklardır. Faşizmi yok etmek,onu hortlatan ve besleyen sömürücü sınıfları, devrimci halk mücadelesiyle iktidardan uzaklaştırmakla mümkündür.Kıbrıs'ın şartlarında ise yurtseverlerle ve yerli işbirlikçilerine karşı halkı harekete geçirmek, halkı örgütlemek,silahlı bir ayaklanma için ortam hazırlamak ve bağımsız bir Kıbrıs'ta işçi sınıfının ve onun Marksist-Leninist partisinin öncülüğü altında halk iktidarını kurmakla faşizmi kökten söküp atmak mümkündür.

Ne var ki, böyle bir mücadele süreci sonunda kendilerinin de diğer gericiler gibi tarihin çöp yığınına atılacaklarının kaçınılmaz olduğunu bildikleri için, Rus sosyal emperyalizminin uşağı ve işgalci kuvvetlerin maskeli ajanları olan sosyal-faşistlerin diğer gericiler gibi devrimci halk mücadelesinden ödleri kopmaktadır. Faşist "yuvaların" kapatılması için faşizmin kaynağı Türkiye sömürücü sınıflarının devletinden ve kuklası "KTFD"den medet umaları işte bu yüzdendir.

Halkın anti-faşist mücadelesini zararsız bir reaksiyon geçit şekline dönüştürmek ve onu söndürmek için sosyal-faşistlerin işgal kuvvetleri ve kuklalarıyla faal bir işbirliği içinde oldukları artık halk kitleleri kendi gözleriyle gördü. Sosyal faşistlerin işgal kuvvetleriyle ve kukla Denktaş yönetimiyle faal işbirliği içinde olduklarına sayısız örnekler gösterilebilir.En son olarak Muharrem'in cenaze töreniyle ilgili olarak sosyal faşistlerin faşist işgal kuvvetleri yetkilileri ve kukla Denktaş yönetimiyle ortak tavırları tesadüfi bir olay değil,Rus sosyal emperyalist uşağı sosyal faşistlerle ABD uşağı Türk işgalci kuvvetleri ve kuklaları olan gerici Denktaş yönetiminin sömürücü sınıfları temsil etmelerinden kaynaklanan bir durumdur.

Faşizme karşı halktan gelmesi muhtemel sert tepkiyi dizginlemek amacıyla işgal kuvvetleri yetkilileriyle ve başta sosyal faşist şefler olmak üzere tüm işbirlikçi siyasilerle görüşen Denktaş,Muharrem'in cenaze töreni için ortak bir tutum saptanmasına zemin hazırladı. Denktaş, 5 sosyal faşistin uçak biletini ödeyerek cenaze ile Kıbrıs'a gelmelerini sağladı. Sosyal faşistler ise cenazenin polis tarafından camiden kaçırılmasına,Denktaş ve diğer gerici yetkililerin çember içine alarak onların da güvenlik içinde törene katılmalarını sağlamak, törende kendi pasifist ve anlamsız sloganlarına karşı anti-faşist devrimci sloganların haykırılmasını önlemeye çalışmakla karşılığını ödediler. Yine cenaze törenini kullanarak sosyal faşistler pazar arayan tüccar misali Türkiye'de "İGD" ve buradaki "DGD" besleme örgütçüklerinin bol bol reklamını yaptılar.

Kukla Denktaş yönetiminin"Zaman" gazetesi de 12 Aralık günü Ülkü Cem imzasıyla yayınladığı bir makalede KÖGEF'i görevlerinmiş sosyal faşistlere cenaze törenindeki tavırlarından dolayı teşekkür eder bir edayla "KÖGEF'li arkadaşlar" diye seslenerek,babacan nasihatlarda bulunmaktadır.

Bu kadar işbirliğinden sonra Denktaş'a siyah çelenk götürmenin anlamı ne? Açıktır ki,şeflerinin talimatı üzerine bu pasifist jesti yapan 10-15 kişilik sosyal faşist grupçuk, halk kitlelerinin gözlerini boyamaya ve uyandıranları affettirmeye çalıştılar. Ancak bozuk düzen üzerine tekerlemeler konusunda kimseye pabuç bırakmayan sosyal faşistlerin işbirlikçi yüzleri pratikte halk kitlelerinin gözleri önünde kendini gösterdi.

KÖGEF içinde çöreklenmiş sosyal faşistler Türkiye'de öğrenimlerini sürdüren yurtsever devrimci öğrencilere karşı faşist uygulamalarda bulunuyorlar. Yurtlarda, kukla Denktaş yönetiminin temsilcisi durumunda olan yurt müdürüyle işbirliği yaparak, sosyal emperyalizme ve sosyal faşizme karşı olan ve tutarlı bir anti-faşist mücadele verilmesinden yana öğrencileri yurttan ve öğrenci derneklerinden atıyor ve atmaya çalışıyorlar.Ancak gün geçtikçe pratik tecrübeleriyle sosyal faşistlerin gerçek yüzlerini gören öğrenciler, yurtsever saflara katılıyorlar.

Bizler, Kıbrıslı Marksist-Leninistler olarak, yurtsever öğrencilerin faşizme ve sosyal faşizme ve sosyal faşist KÖGEF yönetimine karşı verdikleri mücadeleye destek ifade eder, akademik ve ekonomik hakları için yürüttükleri mücadelelerini Kıbrıs halkının faşist işgale, sosyal faşizme,emperyalizme ve sosyal emperyalizme karşı mücadelesiyle kaynaştıkları takdirde nihai zafere ulaşabileceği gerçeğini vurgulamak isteriz.

BAĞIMSIZ VE DEMOKRATİK KIBRIS İÇİN BİRLEŞELİM !
KAHROLSUN FAŞİZM VE SOSYAL FAŞİZM !
KAHROLSUN EMPERYALİZM VE SOSYAL EMPERYALİZM !
KAHROLSUN FAŞİST İŞGAL VE TÜM İŞBİRLİKÇİLERİ !

Aralık 1977
MARKSİST-LENİNİST DEVRİMCİLER

DEVRİMCİ YURTSEVER BASINA ÖZGÜRLÜK

Devrimci yurtsever basın üzerindeki baskıların son bulması için mücadele edeceğimizi, bu konuda HALKIN KURTULUŞU gazetesinin açmış olduğu Yurtsever Basına Özgürlük kampanyası ile ayrıca İşkenceci Katillerden Hesap Sorulmalıdır kampanyasına katıldığımızı halkımıza duyurur, demokratik kuruluşlar ile ilerici, demokrat, yurtsever ve devrimci halkımızı da bu kampanyalara katılmaya çağırırız.

DEVRİMCİ YURTSEVER BASINA ÖZGÜRLÜK !
FAŞİZME ÖLÜM
İŞKENCEYE SON !

AKÇALI KÖYÜ KÜLTÜR VE DAYANIŞMA DERNEĞİ
(ESKİ YÖNETİM KURULU)
SUNGURLU/ÇORUM

ANALAR EVLATLARINA SAHİP ÇIKIYOR

Ben Kayseri'de faşist diktatörlüğe karşı UDHD yolunda mücadele eden, Halkın Kurtuluşu saflarında yeralan anti-faşist, anti-emperyalist bir yurtsever devrimciyim. 15.11.1977 günü "duvarlara yazı yazmak, polise ateşli silahla mukavemette bulunmak" suçundan gözaltına alındım. İki gece Reşadiye Karakolunda tutuldum. 3. gün cumartesi öğleden sonra nöbetçi hakimliğe verildim, nöbetçi hakim de "bu karar "sanık her ne kadar Komünizm propagandası yapmaktaysa da, ikametgah yerinin belli olması,sabıkalı olmayışı ve de görevli polise karşı gelmeyip teslim olmasından dolayı..." serbest bırakıldım.

Gözaltında bulunduğum sürece dayak, falaka, küfür ve hakaretlerle karşılaştım. Ama azim, irade ve cesaretimle onlara boyun eğmedim. Ailemin namusu, gururu ile alay eden, hakaretler yağdıran faşist polisler, anamın haklı isyanı ve direnişi karşısında şaşırdılar. Anam Adliye koridorlarında "benim oğlum devrimcidir. Onun ulu ideallerinden gurur duyuyorum. O her zaman halkına hizmet etmiştir. Ezilenlerin, sömürülenlerin yanında, ezenlere karşı yeralmıştır. vb diyerek hak ettikleri cevabı verdi. Anaların evlatlarına nasıl sahip çıktığını gösterdi.

Faşist diktatörlük, Kayseri'de de "ininde kısılmış yaralı bir kaplan" gibi sağa sola saldırmakta, ancak ateş gibi düştüğü yeri yakabilmektedir.

Ama tüm bunlar boşunadır. Halkımız kurtuluşun silahlı mücadelede ve Ulusal Demokratik Halk Devrimiyle gerçekleşeceğini her gün daha iyi kavramaktadır. Faşist diktatörlük yıkılmadan, Devrimci İşçi-Köylü İktidarı kurulmadan baskı ve zulmün ortadan kalkmayacağını iyi biliyor.

KAYSERİ'DEN
BİR YURTSEVER DEVRİMCİ

DOĞU PERİNÇEK'İN

amaç vardır: Eski olsun, yeni olsun üretim ilişkileri, her zaman az ya da çok üretici güçlerin önünde engel teşkil edeceğine göre, eski (gerici) üretim ilişkilerinin yerine yenilerini geçirmenin yani devrim yapmanın gereksizliği fikrini yaymak.

Şimdiye kadar ne kadar revizyonist akım, kişi, vs. çıktıysa hepsi de Bernstein'ın yaptığını yapmaya çalışmışlardır: Ezilen ve sömürülen yığınların devrimci mücadelesini saptırmak, yozlaştırmak ve devrimin gerekliliğini inkar etmek. Ama bunu, her biri kendi tarzında ve içinde bulundukları şartlarda konu nasıl tahrif edilmek gerekiyorsa öyle yapmışlardır. Doğu Perinçek de, ustalarının izinde aynı şeyi yapmaktadır.

Yazarın bir başka şarlatanlığı da, "Komün Yayınevi"nden çıkan "Ekonomi Politik" adlı kitaptan üretim ilişkilerinin önemine ilişkin bir pasaj alarak sözde bizi bunu inkarla suçlamaya yeltenmesidir. Biz, bir üretim ilişkisini, yeni doğduğu zamanda bile gerici olarak niteleyen kendisinin tersine,üretim ilişkilerinin yeni oldukları dönemde oynadıkları devrimci rolü savunduk ve savunuyoruz.Ama kendisinin anlamadığı aynı alıntının hemen öncesinde söylenen şu gerçektir:

"...tarihi gelişme sürecinde öncelikle belirleyici olan, genellikle üretici güçlerdir.Üretim ilişkilerindeki her değişiklik, üretici güçlerin belli bir gelişmesiyle ortaya çıktı.Üretim ilişkileri, üretici güçlerin gelişmesine uygun olmalıdır. Bir üretim ilişkisi, üretici güçlerin gelişmesine artık uygun düşmediği zaman, üretici güçlerin gelişmesine uygun olan yeni tipte üretim ilişkileri, eskinin yerini almalıdır. Şu ya da bu üretim ilişkikisinin kurulmasını belirleyen insanların öznel (subjektif) iradesi değil, üretici güçlerin gelişme düzeyidir." (Ekonomi Politik, sf: 13)

Tarih, devrimci sınıflarla karşı devrimci sınıflar arasındaki mücadelenin tarihidir:

Yazarımızın son marifeti, Marks'ın Komünist Manifesto'sunu kendi revizyonist tezleri doğrultusunda tahrif etmesidir.

Marks, Komünist Manifesto'da şu sözleri söylüyor :

"Günümüze kadar bütün toplumların tarihi sınıf mücadeleleri tarihidir. "

Ve daha sonra bu sözleri şu örneklerle destekliyor :

" Özgür insan ve köle, patrisyen ve pleb, senyör ve serf, lonca ustası ve lonca emekçisi-kısaca ezenle ezilen, sürekli bir çatışma halinde, bazan gizli ,bazan açıkça: ya toplumun devrimci bir biçim değiştirmesiyle sonuçlanan kesintisiz bir mücadele yürüttüler. "

Yazarımıza göre, "Marks ve Engels bu satırlarıyla köleci ve feodal toplumların temel çelişmelerini sınıfsal olarak ifade etmişlerdi. "

"...Halkın Kurtuluşu ise en iyimser bir yorumla tarihi şöyle özetliyorlar: Köle sahipleriyle köylüler, feodal beylerle proletarya arasındaki mücadele ! ' En iyimser bir yorumla' diyoruz , çünkü onların 'üretici güçlerin' ne olduğundan da pek haberleri olmadığı gözüküyor. Aslında feodal beyleri ve burjuvaziyi de üretici güç olarak gösterip tarihi şöyle özetliyorlar:tarih köle sahipleriyle feodal beyler ve feodal beyler ile burjuvazinin mücadelelerinin tarihidir. "

"... Halkın Kurtuluşu ... sınıfların doğuşundan beri toplumların gelişmesinin biricik itici gücünün ezenle ezilen arasındaki mücadele olduğunu inkar ediyorlar. " (Agy.)

Şunu hemen söyleyelim ki, Marks'ın Komünist Manifesto'da "günümüze kadar bütün toplumların tarihi sınıf mücadeleleri tarihidir" dedikten sonra verdiği örnekler, doğrudan doğruya belli bir toplumun ya da toplumların temel çelişmesini tesbit etmeye değil, tarih boyunca cereyan eden sınıf mücadelelerine örnekler vermeye yöneliktir. Yoksa Marks'ın "patrisyen ile pleb" arasındaki mücadeleyi köleci toplumun temel çelişmesi (ya da iki temel çelişmeden (!) biri) olarak gördüğü sonucuna varmak gerekir ki, bu Marks'a değil, yazarımıza yakışan bir cehalet örneğidir. (2)

Yazarımız daha sonra, kendisine göre bizim tarihi nasıl özetlediğimizi keşfediyor! Ona göre, biz, feodal toplumun çöküşüne yol açan temel çelişmeyi, feodal üretim ilişkileriyle kapitalizmin gelişen üretici güçleri arasındaki çelişme olarak tespit ettiğimize göre sınıfsal planda da bu çelişmeyi "en iyimser yorumla" feodal beylerle proletarya ; "kötümser" bir yorumla ise, feodal beylerle burjuvazi arasında tespit ediyor olmalıyız ! Yazarımızın anlayışına göre, yalnızca "Üretici güç" olan emekçi bir sınıf tarihte devrimci bir rol oynayabileceğinden, bundan da dehşetli (!) bir sonuca varıyor: Bizim üretici güçlerin ne olduğundan haberimiz yoktur ve örneğin burjuvaziyi üretici güç olarak görüyoruz !

Bayımıza eleştirdiği alıntıyı aldığı UDHD yazısından kısa bir alıntı yaparak bu konudaki görüşümüzü açıklayalım ve onu yeni keşifler yapma zahmetinden kurtaralım.

" Tarihin ve toplumsal gelişmenin itici gücü sınıf mücadelesidir. Feodalizmin çözülmesi, dağılması ve giderek tasfiye edilmesi de, feodal toprak ağaları sınıfına karşı, gelişen bir sınıf olan burjuvazinin , toprak köleliğinden kurtulmak için mücadele eden köylülüğün ve ücret köleliğinden kurtulması, toprak köleliğinin zincirlerinin kırılmasına bağlı olan işçi sınıfının mücadeleleriyle ve bu mücadelelerin tepe noktaları olan devrimlerle bir arada gerçekleşir."(Halkın Kurtuluşu, s.85, sf.5)

Yazarımızın,"burjuvaziyi devrimci bir sınıf olarak saydığımıza göre onu üretici güçlerin içinde kabul ediyorsunuz " yollu suçlamasına gelelim.

Birincisi, burjuvazi çeşitli katmanlardan oluşur, bu katmanların bir kısmı bizzat emeğini kullanarak üretime katılır (küçük burjuvazi, zengin köylülük vs.) O, bu faaliyeti bizzat yürüttüğü oranda emekçi ve üretici bir güçtür.İkincisi, bir sınıfın devrimci bir sınıf olması, yani üretici güçlerin gelişmesini teşvik etmesi ve bu gelişmeyi temsil etmesi için bizzat kendisinin emekçi bir sınıf olmasına gerek yoktur. Marks, Komünist Manifesto'da "burjuvazi, ancak yüzyılı bulan egemenliği sırasında, daha önceki kuşaklarının tümünün yaratmış olduklarından daha yoğun ve çok daha büyük üretici güç yarattı " der.

Bizim, tarihin burjuva demokratik devrim sürecine (eski tipte, emperyalizm öncesi dönemde) tekabül eden bölümünü feodallerle burjuvazi arasındaki mücadeleyle nitelendirdiğimiz iddiasına gelince ; bay yazar, bu hiç de sandığınız gibi tarihe ve gerçeğe aykırı bir tanımlama değildir. Çünkü feodalizmin bağrında doğan kapitalist üretim ilişkilerinin belirlediği düzen burjuvazinin düzenidir; ve bu dönemde gerek köylülüğün gerekse proletaryanın mücadelesi esas olarak burjuvazinin iktidara gelmesine yolaçar. Köylülük zaten farklılaştıkça burjuvazi ve proletaryayı doğuran bir sınıftır; proletarya ise, mücadelesinin başlangıç aşamalarında kendi düşmanlarıyla değil, düşmanlarının düşmanları, mutlak monarşi kalıntıları, toprak sahipleri vs. ile savaşmak zorundadır. Marks, yine yazarımızın beceriksizce tahrif etmeye çalıştığı Komünist Manifesto'da şöyle diyor:

Baş.ta.sa.5'de

" Böylece, tüm tarihsel hareket burjuvazinin ellerinde yoğunlaştı; bu biçimde elde edilen her zafer burjuvazinin zaferidir." Bu dönemde " proletarya ve kentlilerin burjuvaziye dahil olmayan katmanları, ya henüz burjuvazininkinden ayrı çıkarlara sahip değillerdi, ya da henüz bağımsız olarak gelişmiş sınıflar ya da sınıfların alt bölümlerini oluşturmuyorlardı.Bundan ötürü, örneğin Fransa'da 1793'den 1794'e kadar olduğu gibi, burjuvaziyle karşı karşıya geldiklerinde, burjuvaziye özgü bir biçimde olmasa bile, yalnızca burjuvazinin çıkarlarının gerçekleşmesi için mücadele verdiler. Tüm Fransız terörizmi, burjuvazinin düşmanlarıyla, mutlakiyetle, feodalizm ile ve dar kafalılık ile avamca hesaplaşmaktan başka bir şey değildi." (Marks, Burjuvazi ve Karşı Devrim, Seçme Yapıtlar, S.171)

Üçüncüsü ise, burjuvaziyle feodaller arasındaki mücadele, özellikle başlangıçta ezenlerle ezilenler arasındaki mücadelenin dışında değildir; çünkü burjuvazi tarih sahnesine "feodal soyluluğun egemenliği altında ezilen bir sınıf" olarak çıktı.(Bakınız Komünist Manifesto) (3)

Şu soru akla gelebilir: Yazar, burjuvazinin tarihte oynadığı devrimci rolü bile inkar etmeye kalkıştığına göre, acaba çok mu devrimci bir yazardır? Aksine,yazarımızın geçmişte ve günümüzde başlıca misyonu,revizyonist tezler (bugün "Üç Dünya Teorisi") aracılığıyla, proletarya ve halk yığınlarının devrimci hareketini pasifize etmek ve egemen sınıfların kuyruğuna takmaktır. Bugün bu süreçte ulaştığı nokta ise, komprador burjuva ve toprak ağalarının devrimciliğini açıktan açığa savunmaya kadar varmıştır. O halde, yazar, bunu niçin yapıyor? Nasıl Lin Biao ve benzerleri karşı devrimci amaçlarını yerine getirmek için aşırı devrimci görünme yolunu seçtilerse, Doğu Perinçek de onlarla aynı yoldan yürüyor. Devrimin ve toplumsal gelişmenin kanunlarını anlaşılmaz hale getirmek ve karşı devrimci tezlerini bu kargaşalıkta piyasaya sürebilmek için bu kılığa bürünüyor. Eğer köylüler, özgürlük istedikleri için iradi olarak yeni üretim ilişkileri yaratabiliyorlarsa; komprador burjuva ve toprak ağaları da kazara "bağımsızlık" ve "yeni ekonomik düzen" isterlerse, niçin onu iradeleriyle elde etmesinler?

Doğu Perinçek, katolik kilisesinde papaz olmalıydı.

DİPNOTLAR:

1) Yazarımız, "temel çelişme bir sürecin başından sonuna kadar değişmez"diyor. Çok doğru. Ama bu süreç devrim sürecidir, yani belli bir üretim ilişkisi üretici güçlerle uzlaşmaz bir çelişme içine düştüğü anda doğan ve o üretim ilişkilerinin yok edilmesiyle sona erecek olan bir devrim süreci. Yazarımıza gelince,o,bir üretim tarzının doğuşuyla, onun toplumsal bir sistem haline gelmesini ve ona tekabül eden üretim ilişkisinin karşıtıyla uzlaşmaz çelişme içine düşmesiyle başlayan devrim süreciyle, o üretim ilişkisinin doğuşunu kasıtlı olarak birbirine karıştırıyor.

2) Bilindiği gibi "pleb" Roma'ya özgü, köle sahipleriyle köleler arasında bir tabakaydı. Engels,plebleri şöyle tanımlıyor: "Bunlar kişisel bakımdan özgürdürler, toprak sahibi olabilirlerdi... ticari ve sınai zenginlik, özellikle pleblerin elinde toplanırken, toprak mülkiyetinin, populus (patrisyenlerin başını çektiği soylu Roma halkı) la pleb arasında oldukça eşit bir biçimde üleştirilmiş görülmesi olgusu da buna ekleniyordu." (Engels, Ailenin, Devletin, Özel Mülkiyetin Kökeni, S. 179)

3) Yazıda Marksizmin ustalarından birçok alıntı yapmak zorunda kaldık. Bunun sebebi, Marksist geçinen bu zır cahil revizyonistin onların eserlerindeki en klasik formülasyonları bile nasıl "kör parmağım gözüne" dercesine ve utanmazca tahrif etmeye kalkıştığını daha iyi gösterebilmek içindir.

MİT KONTR-GERİLLA

Baş.ta.sa.1'de

planının Kontr-Gerilla tarafından düzenlendiği bugün artık herkes tarafından bilinmektedir.

Ne kadar gizlemeye,örtbas edilmeye çalışılsa, çalışılsın, Kontr-Gerilla ve MHP'nin bütün bu faaliyetleri artık kamuoyundan gizlenemez bir duruma gelmiştir. Çünkü bütün olaylar artık herkesin gözleri önünde cereyan etmektedir.

Fakat egemen sınıflar, Kontr-Gerilla ve MHP'nin bütün bu faaliyetlerini halktan gizlemeye çalışmaktadır. "Saldırganlardan, katillerden hesap soracağız" diye yemin eden kitlelerden oy toplayan ve bugün hükümet olan CHP yöneticileri tam bir suçkunluk içerisine girmişlerdir. CHP Genel Başkanı Bülent Ecevit "yeni bir dönemi başlatmamız, şiddet eylemlerinin sonlanmasına kolaylık gösterilmezse, geçmişe dönmek zorunda kalırız ve bundan asla kaçınmayız" demektedir. Ecevit'in sözlerinden de anlaşılacağı gibi, Ecevit, şiddet eylemlerinin sorumlularının kimler olduğunu, geçmişte "deşilmesi" gereken "birşeyler"in olduğunu iddia etmektedir. Ecevit bunları bilmektedir. Ama "deşmiyor", kopartıyor.Sorumlulardan kolayca söz etmesi istiyor. Bu tavır, faşist saldırganlarla uzlaşmanın en açık belirtisidir.

Faşist saldırganlarla uzlaşmak yine onları güçlendirir.

Faşist diktatörlüğün resmi ve gayri-resmi saldırgan ve katliam örgütleri onlardan "kolaylık" isteyerek değil,halk kitlelerinin aktif mücadelesiyle önlenebilir.Ecevit, hala değil,egemen sınıfların, faşist mihrakların "kolaylık"ına ve kuru tehditlere güveniyor.

Bugün milyonlarca emekçi ve can güvenliğinin sağlanmasını, faşist diktatörlüğün saldırı ve cinayet örgütleri, MİT,Kontr-Gerilla, MHP ve Ülkü Ocaklarının kapatılması, başta 1 Mayıs Taksim katliamı olmak üzere bütün katliamların, saldırıların , işkencelerin hesabının sorulmasını, katillerin ve işkencecilerin bulunmasını ve cezalandırılmasını istiyor. Ve bunun için kendi gücüne güveniyor.

Halk kitlelerinin yükselen mücadelesi, bütün engelleri aşarak, faşist diktatörlüğü, onun saldırgan ve cinayet örgütlerini yerle bir edecektir.

CEZAEVLERİ DE

Baş.ta.sa.8'de

gün cezaevleri birer ıslahane değil, tam bir batakhanedir. Çünkü buralara bugünkü bozuk toplumsal yapının sonucunda girmiş bulunan onbinlerce emekçi, birçok kötü alışkanlığı bizzat cezaevinden almaktadır. Örnek verirsek : Hap ve esrar kullanmayan bir kişi belli bir süre cezaevinde yattıktan sonra hap ve esrara alışmaktadır.

Türkiye'deki cezaevlerinin durumu genel olarak kısaca yukarda anlattığımız gibidir. Siyasi tutuklular uzun zamandır bulundukları cezaevlerinde, diğer mahkum kitlesiyle birlikte çetin mücadeleler sonunda bazı ekonomik ve demokratik hak ve mevziler elde etmişler dir. Siyasi tutukluların bulundukları cezaevlerinde esrar ve hap satışı kısmen önlenmiş,kumar ise kaldırılmıştır. İş ocakları (çay ocağı,yemekhane hamam ve berber) eşit bir şekilde tanzim edilmiştir. Cezaevlerinin belli kişilerin ellerine geçmesi kısmen önlenmiştir.Cezaevi yönetimi, siyasi tutuklu ve diğer mahkumların da yanışması sonucunda belirli yerlerde geri adım atmak zorunda kalmıştır.Siyasi tutuklularla diğer mahkumlar arasında karşılıklı sevgi ve saygıya dayanan bir arkadaşlık vardır. Devrimciler onların sorunlarıyla ilgilenmekte , ve sorunların üstesinden beraber gelmeye çalışmaktadırlar. Ayrıca onlara düzenin yapısı,cezaevine düşmelerinin nedenleri anlatılmakta, cezaevindeki sömürü ve baskıların ancak tüm emekçilerin katılacağı bir devrim ile ortadan kalkacağı anlatılmaktadır.

Devrimcilerin ve diğer emekçi halk kitlelerinin mücadelesi faşist diktatörlüğün kurumlarını ve yeraltı alemini rahatsız etmektedir. Özel olarak da cezaevlerinde sömürü ve baskılarını devam ettirebilmek için, siyasi tutuklularla diğer tutukluların dayanışmasını engellemek ve devrimcileri tecrit etmek istemektedirler. Bunun için çeşitli bahaneler ileri sürerek, devrimcileri başka cezaevlerine göndermektedirler. Bunun sonucu,devrimciler duruşmalara getirilmemekte, duruşmalar yapılmamaktadır. Bu da "yasalarındaki" savunma hakkını fiilen ortadan kaldırmaktadır. Hakim sınıflar, cezaevi yönetimi vasıtasıyla devrimcilerle yeraltı alemindeki kişileri karşı karşıya getirip, cezaevlerindeki devrimcileri katletmek girişiminde bulunmak istemektedirler.

Devrimciler bulundukları cezaevlerinde hakim sınıfların bu anti-demokratik uygulamalarına ve provakasyon girişimlerine karşı uyanık olmalıdırlar. Sorunları anında kamuoyuna duyurmalıdırlar.Tüm siyasi tutuklular,diğer mahkum kitlesiyle birleşerek cezaevlerindeki bu tür girişimleri önleyebilirler. Cezaevlerindeki devrimciler,içerdeki gelişmeleri devrimci uyanıklıkla izlemelidirler. Unutmamalıyız ki cezaevleri de bir mücadele alanıdır.

Ülkemizde baskı, sömürü ve zulmün ortadan kalkması bir devrim meselesidir.Ancak gerçek demokrasiyi büyük burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarını parçalayarak, yerine işçi-köylü iktidarını kurduğumuz zaman gerçekleştirebiliriz. Türkiye halkı Ulusal Demokratik Halk Devrimi ile faşist diktatörlüğü yerle bir edecektir.

TOPTAŞI CEZAEVİ'NDEN
İKİ PROLETER DEVRİMCİ

ANKARA BİRA

Baş.ta.sa.8'de

ra (Türk-Traktör, Mitaş Zirai Donatım, Süt, Ders Aletleri, Çimento, Şeker vb.) saldırmak, bu fabrikalardaki kıyımı hızlandırmak.

3- İlerici, yurtsever ve anti-faşist Gazi Mahallesinde faşist terör ve zulüm uygulamak anti-faşist mücadeleyi bastırmak, mahalle halkını haraca bağlamak.

İşte bunun için MHP'li faşistler Ankara Bira Fabrikasını esas alıyorlar.

Tüm bunlar karşısında, başta bira fabrikasının yiğit devrimci işçileri, meydanı faşist MHP'lilere bırakmayacaklarını bildirmektedirler. Bira fabrikasından devrimci işçilerin yayınladıkları bildiride şöyle denilmektedir. "Örgütlü olmadan zafer olmaz"

"Bu kavgada başarılı olmanın, yenmenin ön şartı örgütlü olmaktadır.Örgütlü olmadan mücadele olmaz... Örgütlü olmadan yaşamak olmaz. Örgütleneceğiz."

Bildiride ayrıca Tekel'e bağlı bütün işletmelerdeki haksızlıkları sergilemekte bu işyerlerindeki faşistlere karşa tüm işçileri mücadeleye çağırmaktadır. Bildiride sosyal-faşist ihanet teşhir edildikten sonra şöyle de nilmektedir.

"Asıl yapmamız gereken 'İşçiler Sendika Yönetimine' şiarını hayata geçirmek, gerçek işçi önderlerini sendika yönetimine getirmek ve gerçek sınıf sendikacılığını uygulamak."

Bugün MHP'li faşistlerin bu işletmelerindeki zorbalıklarına karşı mücadele etmek, daha çok önem kazanmıştır. Devrimci işçiler,.. faşist diktatörlüğün bu yarı-resmi çetelerine karşı geniş bir cephe oluşturmalı; faşistleri tek tek teşhir ve tecrit etmelidirler. Bunları fabrikadan attırmalıdırlar. Bu mücadelede gevşeklik, elleri binlerce insanın kanıyla lekelenmiş olan faşistlerin suçuna ortaklıktır.

Bu mücadelede tavırsız kalmak,yeni bira fabrikalarının kiralık katillerce işgaline ortak olmaktır.

Eğer Aliağaları, Tarişleri, Seydişehirleri MHP ve Ülkü Ocaklı faşistlere terketmek istemiyorsak, onlara karşı dişediş bir mücadeleye girmeliyiz.

Eğer Bira Fabrikasını, MİTAŞ'ı, Türk-Traktörü,Zirai Donatım'ı, Süt Fabrikası'nı, Ders Aletleri-ni, Çimento'yu faşistlere terketmek istemiyorsak,Bira Fabrikasındaki mücadeleyi omuzlamalıyız.

ÇERKEZKÖY NARİN

Baş.ta.sa.8'de

uygulamalarından bile anlamış bulunuyoruz.Yakın zamana kadar Narin Mensucat'ta yetkili sendika DİSK'ti. Ama onlar yetkili oldukları süre içinde sınıfımızın meselelerini bize kavratmak ve ekonomik haklarımızı almak için bir tek adım dahi atmadılar. Hatta bu konuda mücadele edenleri bile karaladılar: Çorlu Yurtsever Devrimci Gençlik Derneği'ni işçi düşmanı diye tanıtmaya çalıştılar.

DİSK Bölge Başkanı bu yolda durmadan laf etti. Bugün Çerkezköylü işçiler kimin ne olduğunu biliyor.

Şimdiki yetkili sendika TÜRK-İŞ'e bağlı. Onun da ne mal olduğu kısa zamanda ortaya çıktı.

İşçilerin sendika meselesinin bir sendikadan diğerine geçmekle çözülemeyeceği açıkça ortaya çıktı. Bu durum ancak tüm işçilerin sendikalara sahip çıkarak ve yönetimlerini devrimcileştirerek çözümlenebilir. O halde proleter devrimci hareketin "İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE" sloganını hayata geçirmek için mücadele etmeliyiz.

YAŞASIN İŞÇİLERİN DEVRİMCİ BİRLİĞİ!

NARİN MENSUCAT'TAN
İŞÇİLER

HALKIN KURTULUŞU: HAFTALIK SİYASİ GAZETE

SAHİBİ: TEOMAN GÜRAL- SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ: VELİ YILMAZ - YÖNETİM YERİ: ORDU CADDESİ SELİMPAŞA SOKAK, HOCAOĞLU İŞHANI, KAT 5 AKSARAY—İSTANBUL - ABONE ŞARTLARI: YURTİÇİ: YILLIK 200 TL, 6 AYLIK 100 TL, YURTDIŞI: 2 KATI - BASKI: DAILY NEWS WEB OFSET - GENEL DAĞITIM: YURT-DA ŞEFTALİ SOKAK, NO:10/4 SULTANAHMET-İSTANBUL - YAZIŞMA ADRESİ: P.K. 1107 SİRKECİ-İSTANBUL

KIBRIS HALKI

Baş.ta.sa.1'de

rıs'ı Ortadoğu'da halkların yükselen mücadelesine karşı bir uçak kalkış ve saldırı merkezi olarak kullanmayı planlamaktadırlar. Diğer süper devlet Sovyet sosyal emperyalizmi de Kıbrıs'tan deniz üssü istemektedir.Her iki süper devlet, Kıbrıs sorununu ancak kendilerinin "çözümleyebileceklerini " öne sürüyorlar. Halklar arasında eski düşmanlıkları alevlendiren onlardır. Etki alanları için aralarındaki rekabet sonucunda Türkiye ve Yunanistan'daki şoven duyguları kışkırtan onlardır. Onlar, müdahale ve arabulucu rollerini meşrulaştırmak ve kolaylaştırmak üzere durumun karışıklığını sürdürmeye çalışmışlardır. Sözde arabulucu rollerinin karşılığında iki süper devletin her biri kendi hegemonyasını sağlayacak siyasi, askeri ve ekonomik imtiyazlar peşinde koşuyor.

Bu durumda ne Waldheim -Ecevit görüşmesi, ne de iki süper devletin ya da diğer emperyalistlerin yapacakları toplantılar Kıbrıs halkının bağımsızlık ve özgürlüğünü sağlayamaz. Bağımsız Kıbrıs'ın toprak bütünlüğünü çiğnemiş olan işgalciler mi Kıbrıs'a bağımsızlık verecek? Kıbrıs adasında emperyalist emelleri için askeri üs bulunduran İngiliz emperyalistleri mi? Yoksa Doğu Akdeniz'de çetin rekabete girişmiş bulunan, içişlere karışma şampiyonları olan iki süper devlet mi?

Bugün bütün dünya halkları ve Kıbrıs halkı,İngiliz ve NATO üslerinin Kıbrıs'tan kaldırılmasını bütün yabancı askeri kuvvetlerin ve Türk işgal ordusunun Kıbrıs'tan çekilmesini istemektedir.İki süper devlet ve herhangi bir emperyalist güç ,Kıbrıs'ın içişlerine karışmamalıdır. Kıbrıs meselesi asla iki süper devletin yer alacağı görüşmelerle çözülemez. Kıbrıs'ın bağımsızlığı, toprak bütünlüğü ve egemenliği konusunda söz sahibi olan Kıbrıs halkıdır.

Kıbrıs'ın Rum ve Türk halkı, baskılardan bağımsız olarak ve egemen çıkarları temelinde kendi kaderlerini tayin etme durumundadır.Birleşmiş Milletler üyesi olan Kıbrıs bağımsız ve demokratik bir devlet olmalıdır. Her ne bahaneyle olursa olsun ona saldırmaya,içişlerine karışmaya kimsenin hakkı yoktur. Kıbrıs halkının özgür iradesine uymayan çözümü ona kimse kabul ettiremeyecektir.

Bağımsız ve demokratik bir Kıbrıs, Kıbrıslı emekçi Rum ve Türk halkının, emperyalizme ve işgalcilere ve Kıbrıslı egemen sınıflara karşı vereceği mücadeleden doğacaktır!

BULGAR REVİZYONİSTLERİNİN

Baş.ta.sa.1'de

kiye'ye verdikleri elektriği kestiler) Bulgaristan kısıtlamayı kaldırmak için şu şartları öne sürmektedir.

1- Türkiye Bulgaristan'dan daha elektriği almadan parasını Bulgar Merkez Bankasına yatıracak, bir yılda alacağı elektriğe karşılık Bulgar Merkez Bankasına teminat mektubu verecek, ayrıca alacağı elektriğin bedeline karşılık bir üçüncü ülkeyi kefil gösterecek.

2- Anlaşmazlığa düşülen hallerde anlaşmazlık konusuna Bulgar Ticaret Mahkemelerinde bakılacak.

3- OPEC (Petrol Üreten Ülkeler Topluluğu Örgütü) ham petrol fiyatlarına zam yaptığı takdirde, Bulgaristan da Türkiye'ye verdiği elektriğe aynı oranda zam yapacak.

4- Mukavele altı aylık olacak, bu altı ayın sonunda Bulgarların elektrik vermeye devam edip etmeyeceği yeni fiyat müzakerelerine göre belli olacak.

Bu şartların Türkiye halkının değil, Bulgar revizyonistlerinin ve sosyal-emperyalistlerin çıkarlarına uygun olduğu ortadadır.

Sosyal-emperyalistler Bulgaristan gibi revizyonist ülkeler aracılığıyla da ülkemizdeki ekonomik yayılmalarını artırmaya çalışmaktadırlar.

1978 YILINDA

Baş.ta.sa.3'de

1978, proleter devrimcilerin proletaryanın ideolojik ve siyasi çizgisi temelinde proletarya partisini inşa yolunda birleştikleri yıl olmalıdır, olacaktır.

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!
KAHROLSUN REVİZYONİZM,OPORTÜNİZM!
YAŞASIN PROLETER DEVRİMCİLERİN BİRLİĞİ!
YAŞASIN PROLETARYA PARTİSİ!

DİPNOTLAR

1- Halkın Sesi'nin 57. sayısında yayınlanan görüşme belgesi bu döneme aittir.Oportünistler bu belgeyi ikiyüzlü"birlik" çağrısını yaptıkları günlere ait bir belge gibi gösterdiler.

2- Aydınlık oportünizminin proletarya partisinin olmadığı yolundaki görüşleri için(bak.Aydınlık 41)

3- Bu yazının kaleme alındığı Aralık 1977 sonunda Halkın Yolu'ndaki gelişmenin niteliği bugünkü kadar açık değildi. Kasım 1977 başlarına kadar oportünist "Üç Dünya Teorisi"ni red doğrultusunda yayın yapan ve 15 kasım'da Halkın Kurtuluşu ile birlikte "Üç Dünya Teorisi"ni açıkça reddeceklerini bildiren Halkın Yolu bu tavrından geriye döndü. Bu dönüşten sonra ortada bir yere gelen Halkın Yolu'nun son sayılarında oportünizme doğru hızla ilerlediği görülüyor. Kasımda gerçekleşen tornistandan sonra erişilen bu yüksek hız böyle devam ederse Halkın Yolu yazarlarını kısa sürede Aydınlık oportünizmine götürecektir.Halkın Yolu'nda son gelişmeler ile ilgili olarak (bak. HK 88,90)

İKİ SÜPER DEVLET

Baş.ta.sa.2'de

ler, Avusturalya'da ve diğer ülkelerde geniş askeri üslere sahiptirler. Sovyet sosyal-emperyalistleri de bu bölgede gittikçe daha fazla büyük askeri üssünü ve merkezini kurmaya çalışmaktadırlar.Oguda da, Ademe ve Sokodra adalarında ve diğer yerlerde Sovyet askeri üslerinin genişlemesi ve güçlendirilmesi için çalışmalara devam etmektedirler. Sovyet sosyal-emperyalistleri Hindistan'daki Bissau Kaddam ve Madras limanlarındaki bir dizi askeri üs ve merkezini kurmuşlardır.Aynı zamanda iki emperyalist süper devlet söz konusu ülkelerin diğer bölgelerinin limanlarına savaş gemileri için girme kolaylıklarını sağlamlaştırma çabalarına devam etmektedirler.

Gemilerinin bu bölgelerin ülkelerinin limanlarına yaptıkları sözde iyi niyet ziyaretleri bu çerçeveye girmektedirler.İki süper devletin Hint Okyanusu'na gittikçe daha büyük bu sızması bu bölgenin ülkelerinin bağımsızlığı için büyük bir tehlikeyi oluşturmaktadır.Bu yüzden söz konusu bu bölgenin kıyılarındaki çeşitli ülkelerin halkları endişelerini ifade etmektedirler.Ve ABD emperyalizmi ve Sovyet sosyal- emperyalizminin askeri deniz filolarının hemen uzaklaştırılmasını istemişlerdir.Bu nefret dalgası karşısında Vaşington ve Moskova manevra etmeye filolarının sözde barış güvenliğine hizmet ettiklerini iddia ettikleri ve dahası da propagandaları ABD'leri ve Sovyetler Birliği' nin bu bölgede... derinleştirilmesi için her türlü yaygarayı koparmaktadırlar.Bu yüzden onlar ortak görüşmeler de yapmışlardır. Sözde Hint Okyanusu'nun askerisizleştirilmesiyle ilgili geçtiğimiz günlerde Bern'de başlayan Sovyet ve Amerikan temsilcileri arasındaki yeni görüşme türü bu amaca hizmet etmektedir.Aslında diğer meselelerle ilgili görüşmelerde olduğu gibi, Moskova'yla Vaşington arasındaki düzenli görüşme ve pazarlıklar bunun noktalarıdır. Bu görüşmeler süper devletlerin her hangi birşey yaptığını barış ve güvenlik için çaba gösterme hayalini yaymaya hizmet etmektedirler.Vaşington ve Moskova temsilcileri Hint Okyanusu'nun askerisizleştirilmesinden, bu bölgede barışın sağlanmasından bahsetmektedirler.Fakat bu Okyanus'u kim askerileştirmiştir : acaba Madagaskar veya Seylan mı, Mozambik veya Tanzanya mı ? Hayır bu bölgede ve dünyanın birçok ülkesinde olduğu gibi barışı askeri filolarıyla tehdit eden iki emperyalist süper devlet ABD ve Sovyetler Birliğidir.ABD ve Sovyetler Birliği'nin faaliyeti iki süper devletin gülümsemelerinin arkasında fitnelerinin gizlendiğini göstermektedir.Bu faaliyet ABD ve Sovyetler Birliği'nin gittikçe daha tehlikeli değişme, saldırgan ve yayılmacı siyasetini dünyanın her diğer bölgesinde olduğu gibi Asya ve Afrika kıtalarına müdahalesini ve askeri amaçları için meşgul olduklarını göstermektedir.Çılgınca nükleer füzelerin yarışının yanı sıra saldırgan askeri deniz filolarının Hint Okyanusu'ndaki varlığı sadece psikolojik ümitsizlendiren hazırlıkların bir parçası değil, halkları daha kolayca kanla boğmak üzere halkların direnişini zayıflatmayı amaçlayan askeri hazırlıkların bir parçasıdır.

İki süper devlet bu korku ve tehdit psikozunu besliyerek halkların ümitlerini biri Amerikan, ötekisi Sovyet olan iki şemsiyenin altında korunmalarını ve kurtuluşun bunlardan geleceğini amaçlamaktadır. Bütün bu gürültü ve tehditlerin sonucu dünyanın iki jandarmasının ümitlendiğinin tersidir.Bu bölgenin halkları Sovyet-Amerikan rekabetinin ve sözde Hint Okyanusu'nun askerisizleştirilmesiyle siyasetinin, özgürlükleri ve bağımsızlıklarına büyük bir tehlike olduğunu açıkça görmektedirler. Bu yüzden onlar ; iki süper devlet ABD ve Sovyetler Birliği'nin gerek siyasi gerek diplomatik oyunlarını endişeyle görmemelerinin kuvvetlerini birleştirmemelerinin, onların özgürlüğü ve bağımsızlığını savunmak üzere aynı derecede tehlikeli olan bu düşmanlara karşı mücadeledeki uyanıklıklarını ifade etmemelerinin imkanı yoktur.

*TİRAN RADYOSU'NUN
9 ARALIK 1977
TARİHLİ YORUMU*

CHP HÜKÜMETİNİN

programıdır.

Program, hakim sınıfların bugünkü buhran şartlarında daha da azgınlaşan sömürü ve zulüm politikalarına ve sınıf egemenliklerine yönelen halk hareketini reformist ağularla zayıflatmanın ve bu yolla hakim sınıfların güdümüne sokmanın programıdır.

CHP Hükümetinin programı, emperyalistlerin ve hakim sınıfların siyasi planda "istikrar" talebine bütünüyle cevap vermektedir. CHP, bu programla, vaazlarıyla, kitle mücadelesini durdurmaya ve onların çıkarlarını hakim sınıflara peşkeş çekmeye çalışan imam görevini bütünüyle üstlenmiştir.

Program, ekonomik plandaki birçok meselede de ve vaadleri, yuvarlak laflan ve "aydınlık gelecek" demagojilerini kapsıyor.Ama yakından bakıldığında, programda halk açısından ele gelir hiç bir şey yoktur. Derinleşen ekonomik buhran şartlarında, işçi sınıfı ve emekçi halka karşı yöneltilen ekonomik saldırılar, halkın karşı karşıya bırakıldığı bütün zorluklar hasıraltı edilmektedir. 2. MC hükümetinden devralınan "kötü miras"tan bahsedilmekte,ancak bu durum sadece halkın bugün içinde bulunduğu işsizlik, sefalet ve açlığın, hayat pahalılığının sürmesi, sürdürülmesi için bir özür olarak kullanılmaya çalışılmaktadır.

Ekonomik güçlükleri yenmek için, bunlar karşısında "Türk ulusunun üstün niteliklerine, ... büyük ulusumuzun yeteneklerine" atıflar yapılarak, buhranın yükünü çekecek olanların işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri olduğu şimdiden ilan edilmektedir. İmam, vaazlarına;halkı güçlüklere karşı tevekkülle boyun eğmeye ve daha çok çalışmaya, daha az yemeye çağırmaya, daha ilk adımda başlamıştır.

Program, 2. MC Hükümeti sırasında belirlenen asgari ücret ile işçi sınıfının mahkum edildiği yaşama koşullarını onaylamakta ve bunu memurlara da asgari geçim indirimi ile uygulamaya çalışmaktadır. Fiyat artışları,artan hayat pahalılığı, paranın değerinin ve halkın alım gücünün, gerçek ücretlerin sürekli düşmesi vb. konularda programda açık hiç bir şey söylenmemektedir. Daha doğrusu görülen odur ki, bütün bunlar halka karşı bir politika olarak sürdürülecektir.

CHP Hükümeti programı grev hakkının en geniş biçimde ve bütün boyutlarıyla kullanılmasının önündeki engellerin kaldırılması,lokavtın yasaklanması, memurlara ve tüm çalışanlara grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkının tanınması, asgari ücretin ve asgari geçim indiriminin yeniden tespit edilmesi, vergi yükünün bütünüyle hakim sınıflara bindirilmesi gibi konularda hiç bir şey söylememektedir. Aksine "işçi-memur ayrımı sorununa ivedilikle çözüm getirilecektir", "Lokavtin kötüye kullanılmasını önleyici çalışmalar yapılıp, öneriler hazırlanacaktır", "Çalışma barışı sağlanacaktır" vb. sözlerle işçi sınıfı ve emekçi halkın ekonomik saldırıya karşı silahlarını yozlaştırmaya ve onu silahsız bırakmaya çalışmaktadır.

Programda , köylülerin toprak talebinin karşılanması ile ilgili olarak da yuvarlak sözlerin dışında ele gelir hiç bir şey yoktur. Taban fiyatları ile ilgili, bunların yükseltilmesi açısından hiç bir şey getirilmemekte, aksine taban fiyatlarının,paranın değerinin hızla düştüğü bugünkü şartlarda, ekimden önce belirleneceği söylenmektedir.

Halkımızın bugün karşı karşıya kaldığı en temel meselelerden biri olan can güvenliği meselesi bile aynı demagojik amaçlarla sadece istismar edilmektedir. Halkın can güvenliğinin sağlanması , hükümet programında acilen çözümlenmesi gereken bir mesele olarak değil, diğer sorunları örtmek ve geçiştirmek için kullanılan bir demagojik propaganda unsuru olarak yer almaktadır. Hükümet Programı halkın canına kastedenlerin kimler olduğunu ortaya koymakta, 1 Mayıs Taksim katliamını, 1 Mayıs Mahallesi katliamını, her gün öldürülen devrimci, ilerici ve yurtseverlerin katliamını kimlerin düzenlediğini saklamakta, soyut "anarşi"den dem vurmaktadır.

CHP Programının ülkemizin emperyalizme olan bağımlılığının daha da pekişeceği bir dönemin programı olacağı da açıktır. Programda, yeni kredi kaynaklarından bahsedilmekte, NATO vb. kuruluşlar bütünüyle savunulmakta "bölge ülkeleri ve teknolojide ileri ülkelerle Türkiye arasında oluşturmaya çalışacağımız çok yönlü ekonomik işbirliği, Türkiye'nin ihmal edil-

Baş.ta.sa.1'de

miş yöreleri arasında yer alan Doğu ve Güneydoğu Anadolu'nun da gelişmesine büyük hız katacaktır" vb. sözlerle emperyalizme yeni sömürü alanları hazırlanmaktadır.

XXX

CHP Hükümetinin programının en göze çarpan özelliği ise, emperyalistler tarafından Türkiye'ye verilmiş olan ve şimdi de görüşülmek üzere beklenen IMF direktifleri hakkında açık hiç bir şöylememesidir.

Daha doğrusu hükümet, emperyalistlerin IMF kanalıyla verdiği bütün direktifleri üstü kapalı bir biçimde geçmiş ve programını bu konularda gelişmelere ve direktiflere açık olarak düzenlemiştir.

CHP Hükümetinin programı, "ekonomik tedbirler paketi"nin sürdürülmesinin, "kemerlerin sıkılmasının" ve "siyasi istikrarın sağlanmasının" programıdır.

Burjuva gazetelerinin köşe yazarları, programın açıkça görünen bu özelliklerini çarpıtabilmek, reformizmi savunabilmek,"umut"u sürdürebilmek için daha şimdiden birtakım özürler sıralamaya, her yolla hükümeti ve özellikle de CHP'yi savunmaya girişmişlerdir.

Ancak CHP Hükümetinin ve CHP reformizminin yüzü daha şimdiden ortaya çıkmakta ve proleter devrimciler için faşist diktatörlüğe ve reformizme karşı ideolojik planda mücadele yürütmenin ve bunların yüzünü açığa çıkarmanın şartları kolaylaşmaktadır.

Faşist diktatörlüğün yüzünün CHP Hükümeti ile maskelenmeye çalışıldığı, ve reformizmin kitleler üzerindeki etkisinin oldukça etkin ve yaygın olduğu bugünün şartlarında, bu görevin yerine getirilmesi özellikle önemlidir.

Proleter devrimciler CHP Hükümetinin programının deşifre edilmesi yoluyla da kitleleri devrim yolunda eğitmeli, proletaryanın kendi programını her hükümet programının karşısına olduğu gibi CHP Hükümetinin programının da karşısına da koyarak, kitleleri kendi bayrağı altında toplamaya ve devrim yolunda seferber olmaya çağırmalıdır.

İRAN İŞÇİLERİNİN

Baş.ta.sa.8'de

mektedir.

Kongre, Arnavutluk Emek Partisi'ne gönderdiği mesajda, AEP'nin eski ve yeni revizyonizme karşı Marksizm-Leninizmin saflığını korumak için verdiği mücadeleyi sonuna kadar desteklediğini ifade etmiştir.

AEP Merkez Komitesi'nin, İran işçilerinin köylülerinin Komünist Partisinden bir heyeti Arnavutluk'a davet ettiği bildirilmektedir. Partinin bu davete uyduğu ve İran işçilerinin köylülerinin Komünist Partisi Merkez Komitesi üyesi Ahmed Safadi başkanlığındaki heyetle, AEP Siyasi Büro Üyesi ve MK Sekreteri Ramiz Alia yoldaş arasındaki arasındaki görüşmelerin samimi bir hava içerisinde geçtiği açıklanmıştır.

VİETNAM İLE

Baş.ta.sa.1'de

feragatle mücadele ederek ulusal bağımsızlığını ve özgürlüğünü kazanmış ve yeni hayatı kurmak üzere sayısız fedakarlıklar yapmıştır.

Amerikan emperyalistlerine ve yerli gericiliklere karşı şanlı mücadele destanları yaratmış ve zaferler kazanmış olan Vietnam ve Kamboçya halkları arasında ortaya çıkan bu çatışma, Vietnam halkının ve Kamboçya halkının düşmanlarının eseridir. Güney Doğu Asya'da yeni nüfuz alanları kurmak isteyen veya mevcut nüfuz alanlarını pekiştirmek isteyen Sovyet sosyal emperyalistleri ve Amerikan emperyalistleri bölgeden ellerini çekmelidirler.

Uluslararası proletarya, ezilen halklar ve Türkiye proletaryası ve halkı Vietnam ile Kamboçya arasındaki çatışmaların mümkün olan en kısa zaman içerisinde durmasını, kan dökmenin önüne geçilmesini, biribirlerinin ulusal sınırlarını geçen Vietnam ve Kamboçya silahlı kuvvetlerinin hemen kendi topraklarına geri dönmesini istemektedir.

Demokratik Kamboçya ve Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti iki halkın ve bağımsızlık, özgürlük, egemenlik, devrim, sosyalizm ve enternasyonalist birliğin yüce menfaatlerini ön plana çıkarmalıdırlar. İki kardeş ülkeyi birleştiren sınırda huzurun yeniden kurulmasına, Hindi-Çini yarımadasında barış ve güvenliğin korunmasına ve sağlamlaştırılmasına duyulan ihtiyaç bunu gerektirmektedir.

Dünya proletaryası ve ezilen halklar,Vietnam ve Kamboçya'nın ortak çabalarıyla ve iyi niyetiyle, burjuva-nasyonalizmi ve şovenizmifikirlerinden uzak kalarak, proleter enternasyonalist duygularına kesinlikle inanarak, mutlaka Vietnam ile Kamboçya arasında doğan anlaşmazlıkların görüşmeler yoluyla ve işbirliği ve karşılıklı iyi anlayış ruhu içinde çözülebileceğine ve çözülmesi gerektiğine inanmaktadır.

Arnavutluk Emek Partisi Merkez Komitesi Yayın Organı Zeri i Popullit gazetesinin 5 Ocak 1978 tarihli sayısında yayınlanan aşağıdaki çağrı,sadece Arnavutluk halkının değil,aynı zamanda bütün uluslararası proletaryanın ve ezilen halkların ortak duygularını dile getirmektedir:

"Biz Hindi-Çini halklarına Amerikan emperyalizmine karşı verdiği mücadele zamanında, onların en büyük destekleyicisi olan kardeş Çin halkını, bugün silahlı çarpışmaları durdurmak ve çatışma ve anlaşmazlıkları kardeşçe bir şekilde ve dıştan müdahale etmeden çözmek üzere arabuluculuğunu ümit ediyoruz."

"Vietnam Sosyalist Halk Cumhuriyeti ve Demokratik Kamboçya halklarının dostu ve kardeşleri olarak, derin samimi ve iyilik duygularından yola çıkarak, biz, iki ülkeye ve halka, iki ulusun devrim ve özgürlüklerinin menfaatlerine değinen her eylemi kesme ve silahlı çarpışmalara yol açan anlaşmazlıkları dostça görüşmeler aracılığıyla çözme çağrısında bulunmaktayız."

"AEP ve ASHC,sosyalist ülkeler arasında her anlaşmazlığın candan ve samimi görüşmelerle çözülmesi konusundaki doğru Marksist-Leninist görüşe herzaman dayanmıştır ve dayanmaktadır."

SİNOP'TA

Baş.ta.sa.1'de

mezarlığa girmediler. Bir arkadaş ÖNER yoldaşın mücadelesini anlattı. Sonunda emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve faşist diktatörlüğe karşı mücadele andı içildi.

Proleter devrimcilerin önderliğindeki tören, faşist diktatörlüğe korku salan bir anti-faşist gösteri oldu.

KATİLLER BULUNMALI,
HESAP SORULMALIDIR !
HALKIMIZ FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜ ER GEÇ YERLE BİR EDECEKTİR !!

SİNOP'TAN
BİR GRUP DEVRİMCİ

FİLİSTİN

Baş.ta.sa.2'de

nun Arap halklarına düşman yüzünü açığa çıkardığımız için Halkın Sesi oportünistleri bizi Brejnev'in karşı-devrimci korosuna katılmakla suçladı. Onlar, faşist olarak yalnızca Türkeş'i lanetlerken Çağlayangil'in Mısır ziyaretine alkış tuttular. Emperyalizmin iki işbirlikçisinin aldatma ve manevradan öte gitmeyen bildirisinden parlak sözler yayınladılar ve faşist Çağlayangil'in, Filistin halkına komplo düzenleyen Sedat'a destek olduğunu unutturmak istediler. Peki beyler! Bizim için Türkeş mi, Çağlayangil mi diye bir tercih olamaz. Siz safları kendinize göre ayırmakta serbestsiniz. Yalnız unutmayın, Sedat ve Çağlayangil'in safında, Amerikan emperyalistleri, İsrail siyonistleri, Alman emperyalistleri ve diğer emperyalistler, faşist İran Şahı ve diğer Arap gericileri var. Bunların karşısındaki safta ise Filistin halkı, diğer Arap halkları ve onları destekleyen uluslararası proletarya ve ezilen halklar var. Brejnev revizyonistlerini boşuna bu safa koymayın. Onlar da sizin gibi şaşkın, ne yapacağını bilemez halde ve bulanık suda balık avlamak için ortalığın iyice karışmasını bekliyorlar.

Halkın Sesi oportünistlerine göre, Amerikan emperyalizminin karşısında olan herkes Brejnev revizyonistlerinin safında yer alıyor. Onlara göre seçim "Ya Amerika! Ya Rusya!" Bize göre ise emperyalistlerin ve gericilerin karşısında uluslararası proletarya ve ezilen halkların safı var. Yani "Ne Amerika Ne Rusya!"

Emperyalistler ve bütün gericiler kağıttan kaplandır. Filistin halkı, başta iki süper devlet olmak üzere emperyalizmin ve bütün gericiliğin oyunlarını boşa çıkartacaktır.

Türk Demirdöküm işçilerine açık mektup

Biz Halkın Kurtuluşu yolunda mücadele eden proleter devrimcileriz. 7 Ocak 1978 Cumartesi günü Alibeyköy'de " Gerici Üç Dünya Teorisi Nedir ? Kime Hizmet Ediyor?" konulu bir toplantıdan sonra Demir Döküm işçilerinin şanlı direnişini desteklemek için ziyaretinize geldik. Bu ziyaretten birinci amacımız, mücadelenizi yakından öğrenmek ve karınca kararınca bu mücadeleye omuz vermekti.Diğer amacımız ise proleter devrimciler hakkında yayılmaya çalışılan yanlış düşünceleri yok etmekti.Bu ziyaret şu ve ya bu oranda amaçlarına ulaştı.Biz işçilere gerçek düşüncelerimizi anlattık.İşçi temsilcileri bu ziyaretimizden memnun kaldıklarını belirttiler.

Ancak ziyaretimizden sonra, bu ziyaretten memnun kalmayan bazı kişiler, bu ziyaretin amaçlarını saptırmaya, onu kötü niyetli bir ziyaretmiş gibi göstermeye çalıştılar.

Arkadaşlar, yapmaya çalıştığımız sadece bir ziyaretti.Bunu yaptık.Kahraman Demir Döküm işçilerinin mücadelesini desteklediğimizi, onunla dayanışma içinde olduğumuzu belirttik ve kendi aramızda topladığımız yardımı teslim ettik.O kadar.

Ama bu arada bazı hatalar da yaptık.Biz bu hataların farkına o zaman da vardık.Demir Döküm'ün eski mücadeleci işçileri de bizi bu konuda uyarınca bunu size yazarak açıklamaya karar verdik.Çünkü biz hata yaptığı zaman hatalarında inat eden, bile bile bu hataları sürdürmek isteyenlerden değiliz.Biz işçi sınıfının mücadelesini ilerletmek ve onu desteklemek için vargücümüzle çalışıyoruz ve çalışacağız da. Çünkü biz çeşitli fabrikalarda aynı mücadeleyi veren devrimci işçileriz. Çünkü biz her gün faşist ve sosyal-faşist saldırılara uğrayan ve bağımsız ve demokratik Türkiye'yi gerçekleştirmek mücadelesinde her gün bir şehit veren devrimci gençleriz.Bu yüzden biz her zaman doğru olan şeyleri, işçi sınıfının ve halkın çıkarına en uygun olan şeyleri yapmak isteriz.Ve bir hata yaptığımızı tespit ettiğimiz zaman bunu hemen düzeltiriz ve bir daha da aynı hataya düşmemeye çalışırız.

Bizim o gün iki hatamız vardı.

Birincisi bölgeden ziyaret için izin almadık, ikincisi zamansız bazı sloganlar attık.

Bölgeden ziyaret için muhakkak izin almaya çalışmalıydık.Vermeyeceklerini bilsek de izin almaya çalışmalıydık. Ama biz bir kuruluş adına ziyarete gelmemiştik. Sadece devrimci işçi ve gençlik topluluğuyduk ve sizi ziyaret etmek için gelmiştik. Yani bir kuruluş adına, bir dernek adına gelseydik,muhakkak izin almak için çaba harcardık. Fakat arkadaşlar, işçi sınıfının mücadelesine desteklerini bildirmek için niçin izin almak gereksin? Daha önceki grevlerinizde ziyaretçiler izin mi alıyordu? O zaman izin almıyordu da işçilerin mücadelesine zarar mı veriyordu ziyaretçiler!Hayır, arkadaşlar zarar vermiyordu. Sadece bugünkü sendika ağaları devrimcilerin işçilerle birleşmesini engellemek için bu izin işini araya soktular. Bu şekilde işçilere devrimcileri birbirinden ayırabileceklerini düşündüler. Ama bunda başarılı olamayacaklardır.

Fakat biz gelmeden önce bir arkadaşımız vasıtasıyla nöbetçi temsilciye, grev çadırını ziyaret edeceğimizi bildirdik. Ama başta da söylediğimiz gibi bu yetmiyordu.Bölgeden de izin almamız gerekiyordu.DemirDöküm'ün patronlara ve sendika ağalarına karşı mücadele eden devrimci işçilerine de haber vermemiz lazımdı. Biz bunu yapmadık, birinci hatamız buydu.

İkinci hatamız bazı sloganlardı.Bizim bazı heyecanlı arkadaşlarımız işçilerin manasını bilmedikleri bir slogan attılar. Bu slogan yanlış bir slogan değildi. Fakat işçiler manasını bilmediği ve sendika ağaları bu slogandan çok korktukları için işçileri korkutmaya ve devrimcilere karşı kışkırtmaya çalıştılar. Bizim bazı arkadaşlarımızın hatası da buydu: Sendika ağalarına, işçileri devrimcilerden soğutmak için fırsat verdiler. Halbuki bunun yanında "İşçiler Birleşin","Kahrolsun Sendika Ağaları","Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Demokratik Türkiye", "İşçiler Sendika Yönetimine"sloganlarını da attılar.Bunlar yanlış şeyler midir ,arkadaşlar?Hayır değildir.Bir de "Halkın Kurtuluşu Engellenemez" slogan için çok laflar ettiler.Arkadaşlar, biraz düşünmek gerek.Halkın kurtuluşunu kim engelleyebilir. Faşistler, sosyal-faşistler, Amerika Rusya ve diğer emperyalistler hiç halkın kurtuluşunu engelleyebilirler mi? Hayır arkadaşlar,bunu hiç mi hiç engelleyemezler.

Bizim hatalarımız kısaca bu kadar. Ama bir de doğru olduğu halde kasıtlı olarak yanlışmış gibi gösterilen şeyler var. Hatırlıyorsanız bizim adımıza konuşan arkadaş şöyle demişti:"Hiç bir güç Türkiye'nin yiğit işçilerini mücadelelerinden döndüremez, gerçek devrimcilerle birleşmelerini engelleyemez, Türk-İş'in başındaki faşistler de bunu engelleyemez, Maden-İş'in yönetimindeki sosyalist maskeli gerçekte sahtekar hainler de engelleyemez."

Arkadaşımız bunları söylemişti. Peki ama yanlış mı bunlar? Hayır bunlar da yanlış değildir.Önceleri DİSK'in başında sonraları ise sadece Maden-İş'in başında kalan Rus uşakları değil mi , sırf devrimci oldukları için, sırf Amerika ve Rusya'ya karşı oldukları için devrimci işçileri fabrikadan attıran, Maden-İş'in işçilerinin alınterinden toplanan paraları Politika gazetesinde çarçur ettiren, İGD'ye yediren, sendika ağası Kemal Türkler'e 12-13 katlı apartmanlar diktirenler bu Rus uşakları değil midir? Biz 45 günde 1000 liraya fedakarcasına faşist patronların lokavtlarına göğüs gererken, ayda 25 bin liradan vazgeçmeyenler sendika ağaları değil de midir? Bizim arkadaşımız bunları söylemişti.Ama sendika ağalarının uşakları,bu söylenenleri başka çeşit aktardılar. Maocular "kahrolsun Maden-İş" dediler diye yalan dedikodu yaydılar. Hayır işçi arkadaşlar,biz böyle şey söylemeyiz. Çünkü çoğumuz bu sendikanın üyesiyiz ve bu sendikanın üyelerinin Türkiye'nin en devrimci işçilerinden oluştuğunu çok iyi biliriz. Ve biz faşist sendikalar dışında hiç bir sendikaya kahrolsun demeyiz. Ama biz "kahrolsun sendika ağaları" deriz ve o gün de dedik. Ve biz "işçiler sendika yönetimine" deriz ve o gün de dedik. Ve biz hem Türk-İş'te hem de DİSK'te işçilerin, devrimci işçilerin sendika yönetimine gelmesi için, sendika ağalarının alaşağı edilmesi için mücadele ediyoruz ve bu mücadelenin er geç başarıya ulaşacağına inanıyoruz.

Bu bakımdan yalanlara kulak asmayın gerçekleri bizzat DemirDöküm'ün gerçek devrimci işçilerinden öğrenin. Biz bu ziyaretten bir çok dersler çıkardık.Türk DemirDöküm'lü işçilerle olan bağlarımızı pekiştirecek ve daha da artıracağız. Size devrimci selamlarımızı iletir şanlı direnişinizin başarıya ulaşacağına dair inancımızı belirtiririz.

ALİBEYKÖYLÜ
HALKIN KURTULUŞU
YOLUNDA
PROLETER DEVRİMCİLER

Adana Yeşilevler Şantiye Şefliği işçileri üzerinde oynanan oyunlar

Sarı sendikacılığa karşı kurulan Yeni Haber - İş kısa zamanda yurt çapında örgütlendi.Hakim sınıflar faşist diktatörlükten yararlanarak sarı Haber-İş sendikasını MHP'lilerle güçlendirdiler. Faşist diktatörlük 47 üyeli bu sarı sendikaya toplu iş sözleşmesi yetkisi verdi. Ancak haber iş kolundaki işçiler Yeni Haber-İş sendikası içinde mücadeleye devam ettiler.

Adana'da kurulu Yeşilevler Şantiye Şefliği işyerinde Yeni Haber-İş sendikasının işyeri toplu iş sözleşmesi yetkisi yasaya aykırı olarak MSP'li Bölge Çalışma Müdürü Sabri Sevinçer tarafından iptal edilerek, sarı Haber-İş'e verildi. Yeni Haber-İş Adana İş Mahkemesine itiraz etti, ancak itirazı reddedildi. Böylece İş Mahkemesi de işçi düşmanı yüzünü açığa çıkardı.

Bu olay bir kez daha gizli oy, açık sayım olan referandum hakkının kazanılması gereğini ortaya koydu.

Yeni Haber-İş sendikası Adana Şubesi,Bölge Çalışma Müdürlüğünün partizanca tutumunu ve İş Mahkemesinin haksız kararını protesto ediyor. Yeşilevler Şantiye Şefliği'ndeki 110 işçi tek bir yumruk gibi bu kararlara karşı mücadeleyi sendikalarına sahip çıkarak yükseltiyorlar.

Bu olay üzerine DİSK'e bağlı Yeni Haber-İş sendikası Adana Şubesi Başkanı Bekir Bahçeci, basına yaptığı açıklamada şöyle demektedir:

"Bölge Çalışma Müdürlüğünün bu partizanca tutumunu ve İş Mahkemesi hakiminin şaibelere yol açan kararını protesto ettiğimizi ve bu tür haksızlıklara karşı mücadele edeceğimizin bilinmesini açıklıyoruz.

Mahkemenin kararına karşı Yargıtay nezdinde itiraz edilecektir. Ayrıca anılan işyerinde çalışan 110 üyemizle beraber her türlü demokratik haklarımızı kullanacağımızı açıklıyor ve işçi sınıfının iktidarından yana olan herkesi destek olmaya çağırıyoruz."

Çerkezköy Narin Mensucat işçileri:

"Fabrika tam bir toplama kampına benziyor"

Ben üç yıldır Narin Mensucat'ta çalışıyorum. İşe girmek için müracaat ettiğimde, özel hayatım ile ilgili sorular sordular, peşime adam taktılar. İşe girdikten sonra da fabrikada nasıl baskı olduğunu gördüm. Şefler, işçiye baskı uygulayanların başında geliyor. Fabrikanın dışındaki işçiler fabrika içine giriş işçileri tehdit ediyorlar.Hatta işçileri dövüyorlar. Biz işçiler, bu baskılar karşısında ancak gizli gizli bir araya gelip konuşabiliyoruz. Fabrikanın her yerinde faşist bekçiler nöbet tutuyor. İşçileri kontrol ediyorlar.Kısacası Narin Mensucat, fabrikadan çok toplama kampına benziyor.

İşçi ücretleri de düşük. Ücretlerin ayarlanmasında tek söz patronu, yani Halit Narin'e ait.Kıdemli işçilerin toplu sözleşmeler sonucunda ücretleri yükselince işten atılıyorlar. Atılan işçilerin yerine de düşük ücretle işçi alınıyor.Tabii bu işte patronun en iyi yardımcıları sendika ağaları.

Çerkezköy'de iki büyük sendika var.Yani TÜRK-İŞ ve DİSK. İkisinin de ne mal olduğunu buradaki

Dev.Sa.7.Sü.1'de

Ankara Bira Fabrikası faşist saldırganlardan temizlenmelidir

2. MC iktidarında yer alan değişik faşist gruplar baskı ve terörü uygulamada birbirleri ile yarışa girdiler. Adam öldürmede,bombalı saldırılar tertiplemede, işyerlerinde haraç almada MHP hep başta yarıştı.

Milliyetçi Cephe partilerinin oluşturdukları hükümette yer alan MHP'li bakanların ilk işleri kendilerine bağlı olan işletmelere Ülkü Ocaklı ve MHP'li militanları yerleştirme oldu.

2.MC'nin içinde yer alan MHP'li Gümrük ve Tekel Bakanı Gün Sazak bakanlığı devraldığı gün, Tekel'e bağlı tüm işletmeleri, eli silahlı Ülkü Ocaklı kiralık katillerle doldurdu. Bira fabrikalarında da bu uygulamalar kendini gösterdi.

Gün Sazak Ankara'da bulunan Tekel Bira Fabrikasının müdürünü görevden aldı. Bunun yerine Toprak ve Tarım Reformu müsteşarlığından tescilli faşist MHP ve Ülkü Ocaklı Fahrettin Barınal'ı getirdi. Yönetim değişikliğinden sonra, sıra işçilerin atılmasına ve yerlerine yeni işçilerin alınmasına gelmişti. Bor Şarap Fabrikasına ekim ayında işçi alındı, ancak bunların bir kısmı 'yanlışlıkla alındı' gerekçesiyle işlerine son verildi. Bunların yerine Fahrettin Barınal ve faşist sendikacı Mehmet Yurtsever'in desteğiyle 8 Ülkü Ocaklı komando alındı. Yine kasım ayı başlarında Bira fabrikasına sözleşmeye aykırı olarak 7 sözleşmeli faşist daha işe alındı.

14 kasım'da göstermelik olarak yazılı sınav yapıldı. Sınava 275 kişi girdi. Sınav komisyonunda işveren vekili olarak faşist müdür Fahrettin Barınal, ülkücü memur Ednur Korkmaz, ülkücü Tacettin ve sendika temsilcisi olarak Mehmet Yurtsever ile Baki Ünel vardı. Sınav göstermelikti; çünkü sınavdan önce kimin gireceği belliydi. Hatta alınan işçilerin bir kısmı sınava bile girmemişlerdi. İşe alınan Osman Akdoğan ve çevresi sınava bile girmeden imtihanı kazananlardandır.

Bütün bunlardan sonra fabrika MHP'li parlamenterlerin de uğrak yeri olmaya başladı. Gelen faşist milletvekilleri fabrikanın "karargah" haline gelip gelmediği görmek için denetlemeye geliyorlardı.

İşe alınanlar fabrikada büro personeli olarak görevlendirildi. 6 tanesi de tam yetkiyle kontrolörlük yetkisi verildi. Bunları silahlandırmayı da ihmal etmediler. Nitekim, her birine birer tabanca verildi. Yıllardır fabrika üretim yapmakta, şu veya bu şekilde üretim aksamazken silahlı kontrolörlere neden ihtiyaç duyuldu?

Fabrikayı ilgilendirmeyen adam silahlandırma, faşist milisleri devlet eliyle silahlandırmaktan başka bir şey değildir. Bu vurucu ve silahlı timler esas olarak fabrika için değil, halkın haklı taleplerini bastırmak, işçi sınıfının dayanışmasını engellemek ve halk çocuklarını katletmek içindir.

Faşist çetelerin silahlandırılması yalnız bira fabrikasında mı yapılmaktadır? Elbetteki hayır! Bir sürü devlet kurumunda bu yapılmaktadır. Nitekim Gümrük ve Tekel Bakanlığı'na bağlı gümrük muhafaza memurlarına alınanların hepsi Ülkü Ocakları mensubudur. Yine Gün Sazak'ın projelerinden bir tanesi de "Ticari Polis Teşkilatı" kurmaktı. Bu teşkilatla "babasından yadigar kalma silahı" olmayan komandoları silahlandırmak, geçmişte gayri-resmi olarak yaptıkları katliamları şimdi de resmi olarak yapmaktır.

Bira fabrikasında komandoların işe alınmasıyla birlikte fabrikada huzur kalmadı. Radyoya bağlı hoparlörlerle sabahtan akşama kadar mehter ve faşist marşlar çaldırıldı.

Faşist Müdür Fahrettin Barınal gelir gelmez onbinlerce liraya makam odasına düzenlemeler yaptı. Makam odasına MHP'li faşistlerin sembolü olan köpek resmini astırdı.Kendisi fabrikanın parasını har vurup, harman savururken işçilere aldıkları ücretle geçinmelerini de söylemekten kendini alamadı.

Faşist müdür işçilere gözdağı vermek için onların dolaplarını arıyor. Bulduğu gazeteleri toplayıp işçiler hakkında zabıt tutuyor. Yine işçilerin dinlenme sırasında bir araya gelmelerinden ödü koptuğu için böyle durumlarda işçilere "bir daha görmeyeyim gözünüzün yaşına bakmam,yakarım" diyerek işçileri tehdit etmektedir.

Bu tür tehditlerin sökmediğini görünce bazı işçileri kafa-kola alarak ispiyoncu yapmak Ülkü Ocaklarına kaydetmek için onları evine çağırtmaktadır. Bununla işçilerin birliğini bozacağını sanmaktadır.

Faşist müdür görev dağıtımında da haksızlık yapmaktadır. Postabaşı, bekçibaşı, katip gibi yerlere asıl hakkı olanları değil yeni aldıkları kiralık katilleri vermektedir.

Bütün bunlarla MHP'li faşistler neyi amaçlamaktadır:

1- Bira fabrikasına kiralık katilleri doldurarak, bir saldırı üssü haline getirmek.

2- Bira fabrikasından kalkarak çevre fabrikala-

Dev.Sa.7.Sü.1'de

HALKIN KURTULUŞU

ÇAĞRI

"ÜÇ DÜNYA TEORİSİ" Kime Hizmet Ediyor?

Saat : 13.00
Tarih : 21 Ocak 1978
Yer : İNCİ SİNEMASI
Cemal Gürsel Caddes
İçcebeci Durağı yanı

İçcebeci/ANKARA

Yeni Haber-İş Adana Şubesi:

PTT, faşistlerin çiftliği olmaktan çıkarılacaktır

Adana PTT hizmetlerinde çalışan işçi, memur, teknisyen, tesisatçı ve dağıtıcılar üzerindeki faşist baskılar iyice yoğunlaşmıştır. PTT emekçileri, en zor çalışma koşulları altında çeşitli hizmetlere koşarken, faşist diktatörlüğün siyasi temsilcisi MC'nin sadık müdürleri, PTT'yi babalarının çiftlikleri haline getirmişlerdir.

Son yıllarda PTT'ye alınan işçi ve memurlardan Ülkü Ocaklı ve MHP'li olması şartı aranmış ve PTT kadrolarına faşistler doldurulmak istenmiştir. Çevirmek istedikleri oyunlara tam uymayan Bölge Başmüdürü Muammer Türkoğlu görevinden alınmış,faşistlerle işbirliği içinde olan Personel Müdürü Erman Erk ile Posta Müdürü Ruşen Şendaş çeşitli oyunlar çevirmişlerdir.

Atatürk Caddesindeki Lokman Apartmanının kaldırım altındaki havasız,nemli, kalorifersiz bodrum katı, bazı çıkar ilişkileri sonucu, çok yüksek bir fiyatla, Posta Müdürü Ruşen Şendaş tarafından kiralanarak, 30 kadar memur sayılan emekçinin çalıştığı GİDEN POSTA SERVİSİ haline getirilmiştir.

Burada çalışan emekçilerin bodrumdaki havasızlık, soğuk, rutubet ve biriken sular nedeniyle sağlıklarının tehlikeye girmesi, hastalanmaları üzerine ilgili müdürlüğe dilekçe vererek durumu açıklamışlardır.Müdür Ruşen Şendaş cevap olarak tehdit savurmuş ve ceza olarak öğle yemeği paydosunu kaldırmıştır.

Konunun 5 Ocak 1978 tarihli Hürriyet gazetesinde haber olarak çıkması üzerine, ilgili memurlar üzerindeki baskılar artırılmış, anılan serviste çalışanların tümünün murakıplarca ifadesi alınmış ve iki kişi başka servislere sürülmüştür.

Faşist Posta Müdürü Ruşen Şendaş çalışanları tehdit ederek "tümünüzü sürdüreceğim" demiştir.

Sendikamız ilgili kurulları, işçi ve memurlar üzerindeki bu haksız baskıları görüşmüştür. YENİ HABER-İŞ SENDİKASI olarak faşist Posta Müdürü Ruşen Şendaş'ın tutumunu protesto ediyor,kendisine ve yandaşlarına karşı mücadelemizin süreceğini basın yoluyla halkımıza açıklıyoruz.

CEZAEVLERİ DE MÜCADELE ALANIDIR

Faşist diktatörlük, halkın düzene karşı yükselen mücadelesini bastırmak için baskı ve terörünü artırmaktadır. Halkın siyasi hak ve özgürlükleri faşist ceza yasalarıyla gaspedilmiş, örgütlenme ve düşünce özgürlüğü ortadan kaldırılmıştır.Bugün binlerce yurtsever,siyasi düşüncelerinden dolayı zindanlara doldurulmuştur. Yine binlerce devrimci ve demokrat faşizme karşı mücadelede yer aldıkları için cezaevlerine atılmışlardır. Bundan başka, bozuk düzenin çarkları arasında ezilmiş ve bu düzenin kurbanı olmuş binlerce kişi cezaevlerinde yatmaktadır. Egemen sınıflar, dışardaki baskı, şiddet ve provakasyonlara paralel olarak cezaevlerinde de yeni tertip ve provakasyonlara girişmektedirler.

Bugün Türkiye'deki cezaevlerinde dönen dolaplar hakkında kamuoyu pek az şey bilmektedir.

Devlet mekanizmasının bir parçası olarak, cezaevlerinde her türlü gayrimeşru işler yapılmakta, esrar, hap serbestçe içilmekte, kumar oynanmaktadır. Mahkumların yararlandığı hamam, mutfak, berber ve çay ocağı mahkumları sömürmek için,cezaevi idaresi ve yeraltı alemi tarafından birer araç olarak kullanılmaktadır. Kantinler tam bir sömürü yeridir. Satılan eşyalar dışardakinden bir kaç misli fiyatla satılmaktadır. Cezaevi idaresi ve ağaları tarafından hap ve esrarla uyuşturulan mahkumlar birbirlerine saldırtılmaktadırlar. Bunun sonunda ölen ve yaralananlar olmaktadır. Mahkumlar 3 ayda bir ancak banyo yapabilmektedirler.Ziyaretler çok kötü şartlarda yapılmakta; 60-70 kişi aynı yerde ve aynı zamanda konuşmakta ve bu konuşmalardan hiç bir şey anlaşılmamaktadır.Cezaevlerindeki yeraltı alemine mensup kişiler belli yerleri ellerine alarak tam bir saltanat sürmekte ve bunlardan büyük gelirler elde etmektedirler.

Cezaevi idaresi bu sömürü ve afyonlama politikasında büyük rol oynar. Cezaevi idaresi, bugün belli kişileri destekleyip onların "eşyalarını" kontrol etmeden rahatlıkla içeriye alarak, bu sömürüden payını almaktadır. Kendilerine en ufak bir şekilde karşı gelen herhangi bir mahkum hemen hücrelere atılmaktadır.

Bazı gardiyanlar mahkumlardan rüşvet almakta ve ziyaretçilerin getirdiği yemek ve sigaraların büyük bir kısmına el koymaktadırlar.

Bütün bu gerçeklere rağmen, faşist diktatörlüğün yetkili kurumları, cezaevlerini kamuoyuna "ıslah" evleri olarak göstermek istemektedirler. Gerçek olan şudur ki: Bu-

Dev.sa.7.sü.1'de

ZİNDANLAR BOŞALSIN

GENEL AF

Malatya Cezaevi'ndeki faşist katliam

Malatya Cezaevinde 500 kadar tutuklu ve mahkum bulunuyor. Cezaevi Müdürü ve Savcının baskıları o kadar yoğunlaştı ki, siyasi tutukluların görüşmecilerine bile baskı yapılmaya başlandı. Son olarak Hikmet Kuran ve İzzettin Özdemir isimli tutukluların uydurma gerekçelerle sürülmesi üzerine tutuklu ve mahkumlar direnişe geçtiler. "Faşist Müdür" ve "İşkenceye Son" gibi sloganlar bağırdılar. Kantini işgal ettiler.

Cezaevi yönetimi direnişçiler üzerine kurşun yağdırmaya başlayınca direniş daha da güçlendi. Dışardan gelen polis ve jandarma ekipleri direnişi kan ve kurşunla bastırabildiler. Bütün siyasi tutukluları ve diğer bazı tutukluları sürdüler. Kalanlara ağır işkenceler yaptılar. Bu işkencelere direnen Cumali Ayaz adlı tutuklu bıçaklanarak katledildi.

Bu katliam sonucu güçlü bir anti-faşist kitle eyleminden korktukları için cenazeyi gizlice hastaneye, oradan da köyüne gönderdiler. Cenaze köyde gömüldü.

Bunların üzerine Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu, Halkın Birliği ve Kava grubundan devrimciler Cumali Ayaz'ın ailesine başsağlığı dileme ve mezarını ziyaret etme kararı aldılar. Arabalarla köye giderek Cumali Ayaz'ın ailesine başsağlığı dilediler ; mezarını ziyaret ettiler; saygı duruşunda bulundular. İçlerinden birisi kısa bir konuşma yaptıktan sonra sloganlar attılar. Daha sonra köyden ayrıldılar.

Kava grubundan devrimciler milliyetçi düşünceleri yüzünden devamlı ayrılıkçı davrandılar.

Cezaevlerinde yapılan baskı ve katliamların hesabı faşist diktatörlükten sorulacaktır.